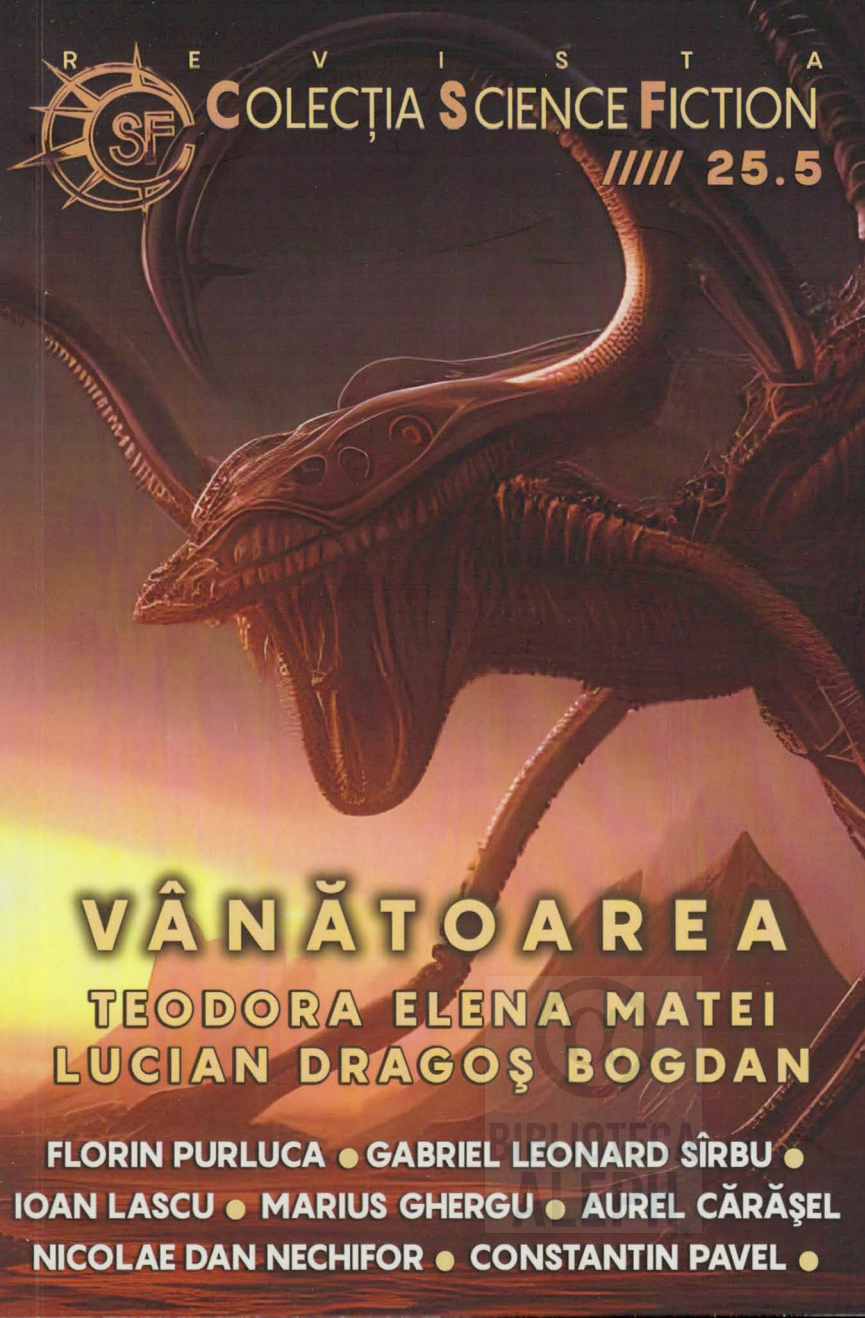
REVISTA
COLECȚIA SCIENCE FICTION
///// 25.5
VÂNĂTOAREA
TEODORA ELENA MATEI
LUCIAN DRAGOŞ BOGDAN
FLORIN PURLUCA • GABRIEL LEONARD SÎRBU •
IOAN LASCU • MARIUS GHERGU • AUREL CĂRĂŞEL
NICOLAE DAN NECHIFOR • CONSTANTIN PAVEL •

Combinația câștigătoare

Dacă punem împreună o poveste trepidantă, plină de aventuri care ne țin cu sufletul la gură, cu eroi cutezători sclipind de inteligență, apoi idei științifice menite să creioneze un viitor în care ne-ar fi drag să trăim, după care un imens „Ce-ar fi dacă?" și, la final, un spirit viu de adolescent gata să cucerească lumea, obținem nici mai mult nici mai puțin decât ceea ce se cheamă **combinația câştigătoare** necesară împlinirii de vise măreț. Căci poveștile bine spuse, când întâlnesc spirite vii și cercetătoare, au un efect de-a dreptul magic. Mai ales asupra elevilor și liceenilor aflați în căutare de scopuri importante în viață.

Tinerii au nevoie de modele și exemple pozitive pentru a-și creiona structura spirituală, morală și de gândire. Iar literatura *science-fiction*, bine strunită de mâna forte a creatorilor de viitoruri, scriitorii de SF, poate deveni o sursă inepuizabilă de principii, valori și modele pe care omuleții aflați pe drumul către ființa adultă le-ar putea îmbrățișa și adopta pentru sine.

Îmi aduc aminte cu nostalgie de colegii generației mele – și de mine, evident –, de cei aflați atunci la vârsta crudei adolescențe, pentru care creațiile literare din ***Colecția de Povestiri Științifico-Fantastice*** (***CPȘF***) reprezentau un nesecat izvor de informație despre viitor și un impuls permanent către studiu, o chemare spre a cerceta în amănunt subiectele care ne atrăgeau atenția. Pe mine, personal, m-a în-

dreptat vreme de câțiva ani spre pasionantul domeniu al astronomiei, determinându-mă să aflu cât mai multe despre stele, planete, Univers, despre resorturile Creației. Ceea ce m-a condus, drept consecință, spre hrana și mai consistentă oferită de revista ***Știință și Tehnică***, după care spre cea din bibliotecile școlare și cele publice, unde petreceam ore lungi studiind cărți despre subiectele care mă pasionau. Astfel am descoperit Observatorul Astronomic și am ajuns să-i ascult cu sufletul la gură pe astronomii care popularizau știința astrelor, cunoscuții doctori în matematică și astronomie Magda Stavinschi și Harald Alexandrescu.

An după an am citit și recitit revistele ***CPȘF***, cărți de gen și de popularizare științifică, reviste și ziare în care erau abordate subiecte dragi inimii mele, pentru ca, parcă de niciunde, în jurul meu să apară, unul după altul, cei aidoma mie. Toți cu ochi strălucitori, cu inimi fremătând de nevoia de a cunoaşte, ne-am strâns laolaltă în cluburi de știință și în cenacluri de literatură, iar la începutul anilor '90 – miracol! – am ajuns să ne întâlnim chiar în incinta Observatorului Astronomic Amiral Vasile Urseanu din București. După aceea am început noi înșine să scriem povestiri SF, eseuri, articole, iar în cele din urmă – alt miracol! – numele noastre au ajuns să fie tipărite alături de cele ale idolilor noştri, în paginile ***CPȘF***.

La Consfătuirile Naționale ne-am întâlnit an după an cu membrii altor cenacluri și cluburi de prin școlile, liceele și universitățile țării, pasionați stârniți spre cunoaștere tot de mirifica lume a literaturii *science-fiction*, cea care a condus la legarea unor prietenii de-o viață, ba chiar și a unor căsnicii binecuvântate cu copii minunați, care au ajuns să crească și să se dezvolte în același mediu marcat de uluitoare povești SF. Și o întreagă generație de scriitori, de oameni de știință,

de jurnaliști, de cercetători, de profesori, de medici, de aviatori și ingineri au ieșit dintre noi și au dus societatea românească un pic mai departe, cu încă un pas mai aproape de stele.

Acum a venit rândul revistei *CSF – Colecția Science-Fiction* să joace în viața adolescenților din prezent rolul pe care *CPȘF* l-a jucat în viața mea și a celor din generația mea. Este rândul scriitorilor și jurnaliștilor și oamenilor de știință pe care îi citiți în această revistă să ghideze procesul de creștere a tinerilor elevi și studenți ai zilelor noastre, pentru ca viețile lor să nu se irosească în negura rece a neștiinței de carte. Este rândul nostru să creăm condițiile necesare pentru ca uluitoarea **combinație câștigătoare** să se întâmple iarăși, și pentru ei. Adică pentru tine, frumos și cutezător adolescent care citești chiar acum aceste rânduri. Pentru cei aidoma ție, cu care la un moment dat te vei întâlni pentru a împărtăși vise despre viitor, pentru voi, cei care veți ajunge, în cele din urmă, să creați punți între voi și să purcedeți la a construi acel viitor împreună, spre împlinirea voastră și a adolescenților care vor veni după voi.

Căci nimic pe lumea asta nu are o putere de creație mai mare decât mințile tinere care visează împreună, infuzate cu povești pozitive despre viitor. Nimic nu are o forță mai mare de schimbare a realității decât voința unor minți proaspete, dornice să cunoască viitorul... făurindu-l. Iar faptul că sunteți din ce în ce mai mulți cei care vă hrăniți mințile și spiritele cu poveștile acestei reviste, ne umple de bucurie, fiindcă știm, acum chiar știm că viitorul va fi minunat!

Și iată că după 25 de numere de *CSF* apărute în patru ani de existență, putem afirma, fără teama de a greși, că această revistă a preluat o sămânță din uriașa moștenire lăsată poporului român de *CPȘF*, a îngrijit-o și a crescut-o până când,

în acest moment, ea a ajuns să hrănească cu poveşti, vise şi informații valoroase o mulțime de minți agere de fete și băieți care poartă în ochi aceeași sclipire pe care și noi am avut-o cu decenii în urmă, pe vremea când eram ghidați spre viitor de grupul de magicieni ai condeiului păstoriți de maestrul Adrian Rogoz.

Descoperind magia literaturii de anticipație, dezvoltându-şi pasiunea pentru știință şi cunoaştere, pentru artă și cultură, tinerii cititori ai *CSF* s-au aşezat deja, prin însuşi faptul că citesc această revistă, în avangarda leatului lor. Ei sunt liderii acestei generații și mai mult ca sigur semințele oferite de *CSF* vor germina în ființele lor an după an și, în funcție de soiul fiecăruia, vor rodi în oameni de știință, jurnaliști, cercetători, profesori, medici, aviatori, ingineri și atât de mult aşteptații astronauți români. Căci generația lor – a voastră, a ta, cititorule de *CSF* – este generația primilor călători prin Sistemul Solar, este generația primilor oameni care vor păși pe o altă planetă, este generația care va pregăti terenul copiilor și nepoților ei, adevărații călători printre stele despre care noi citeam în *CPȘF*...

Important este, însă, să păstrați întotdeauna în voi și să dați mai departe în mediul vostru de viață rețeta **combinației câștigătoare**, împreună cu toate ingredientele care o compun și o fac atât de valoroasă: o poveste trepidantă, plină de aventuri care te țin cu sufletul la gură, cu eroi cutezători sclipind de inteligență, idei ştiințifice menite să creioneze un viitor în care ne e drag să trăim, un imens „Ce-ar fi dacă?" și, la final, un spirit viu de adolescent gata să cucerească Universul...

Constantin D. Pavel
(mereu pasionat de SF...)

Vânătoarea

de Teodora-Elena Matei
și Lucian-Dragoș Bogdan

În sala de ședințe se crease o ușoară rumoare datorată parțial întârzierii căpitanului, parțial nou-venitei. Intrase sigură pe ea, salutase scurt, apoi se așezase pe un scaun din spate. Scosese padul, pe care derula cu arătătorul mâinii drepte texte ce-i captau întreaga atenție. Părea să nu sesizeze șușotelile agenților, nici privirile insistente spre fusta uniformei, care se ridicase câțiva centimetri deasupra genunchilor când pusese un picior peste celălalt.

Lungimea acesteia nu era decât unul dintre motivele pentru care, la intervale scurte de timp, capetele bărbaților se întorceau aparent spre panoul cu instrucțiuni pentru situații de urgență de pe peretele opus ușii. Unii uitau să coboare privirea de la părul roșcat revărsat în bucle peste umeri; alții întârziau, sperând să surprindă o sclipire a ochilor albaștri. Astfel, doar jumătate din cei prezenți se ridicară concomitent cu intrarea în sală a căpitanului Novak.

— Bună dimineața! rosti acesta grăbit, inspectându-i pe deasupra ochelarilor în timp ce arunca pe masă un teanc de dosare.

Le făcu semn din cap să se așeze, părând să caute pe cineva. Când o zări pe roșcată, zâmbi strâmb.

— Dați-mi voie să vă prezint noua colegă: agent Dana, proaspăt absolventă a Academiei.

Câțiva bărbați începură să schimbe replici scurte, într-un cod secret al Secției. De când erau bobocii prezentați în cadru festiv? A cui fiică, iubită sau amantă era roșcata? Iar dacă nu era fiica nimănui, celelalte două posibilități o transformau într-un obiect tabu. Novak prinse câteva silabe, așa că ridică palma, cerând liniște.

— Domnișoară, vă rog să veniți alături de mine. Dumneavoastră, domnilor și... doamnă, accesați aplicația pentru situații de grad patru!

Helga pufni, sesizând greutatea cu care căpitanul o numise „doamnă". În definitiv, nu era vina ei că rămăsese cu douăzeci de kilograme în plus după nașterea fiicei. Ori că, peste ele, din pricina stresului, mai adăugase cinci. Atâta timp cât Poliția Metropolitană avea uniformă pe măsura ei, nu se considera decât puțin supraponderală. Și, uneori, fericită că nu era trimisă în acțiuni directe. Atât de fericită încât se apucase să memoreze dosare întregi, devenind o bază de date mult mai accesibilă decât rețeaua suprasolicitată.

Roșcata răspunse invitației mergând hotărâtă printre rândurile de mese, fără să arunce vreo privire în stânga sau în dreapta. Se așeză alături de căpitan și abia atunci toți cei din încăpere primiră cel mai atrăgător zâmbet, garnisit cu sclipirea ochilor de peruzea. Chiar și Helga, căreia tânăra îi amintea de ea, în tinerețe. Nu din punct de vedere fizic, ci datorită aerului de șoricel dresat dus printre oamenii mari ca să-și arate talentele. Novak începu prezentarea:

— Doamnelor, domnilor... agent Dana este, începând de astăzi, în subordinea mea. Am convocat această ședință deoarece domnișoara are o teorie privind morțile misterioase cu care ne-am confruntat în ultimele luni. În perioada de

practică la Medicina Legală a studiat cazurile din mai multe secții, având astfel o privire de ansamblu.

Helga sări din scaun. Șoricelul nu părea așa inofensiv cum lăsase să se creadă.

— Domnule căpitan, dar și noi am făcut asta! În baza noastră de date avem cinci cazuri, plus alte douăzeci din restul Metropolei. Am întocmit analize comparative, studii...

Novak o întrerupse.

— Știu, știu! Analizele noastre conțin date despre tumori?

Helga înghiți în sec. Un pârâiaș de sudoare i se scurgea pe spate, pe sub cămașă. Căuta febril în minte dosarele celor cinci. Fără niciun dubiu, morțile fuseseră violente. Traumele fizice cauzaseră decese. Recunoscu, dând din cap:

— Nu, domnule căpitan!

— Atunci luați loc!

Se supuse anevoie, mai mult din cauza durerii de picioare decât din respect pentru superior. Ar fi vrut să rămână în poziție de drepți, așteptând descoperirile savantei roșcate.

— O să vă rog pe dumneavoastră să prezentați pe scurt studiul, în timp ce restul agenților îl vor descărca de pe linkul primit chiar acum pe e-comunicator.

— Bună dimineața! Sunt Dana, absolventă a Academiei, noua dumneavoastră colegă.

Se opri la auzul unui murmur în dreapta încăperii. Agentul Sonne tocmai împărtășise colegului din față ce reacție îi declanșase vocea tinerei. Neputându-se abține, Flavius confirmase, adăugând câteva detalii picante despre împrejurările în care i-ar fi plăcut s-audă glasul. Primi o uitătură de gheață și un rictus de la vorbitoarea ce se grăbi să continue, pe un ton mai înalt:

— Am petrecut ultimul stagiu de practică la Medicina Legală. Un accident nefericit a făcut ca profesorul meu în-

drumător pentru lucrarea de licență să fie indisponibil, astfel încât mi s-a dat o temă la alegere. M-am aplecat asupra...

Flavius nu se putu abține și adăugă în barbă, gemând sugestiv: „asupra mea, păpușă!". Dana înăbuși hohotele din jur, spunându-i răspicat:

— Niciodată, stimate domn! Nu sunteți genul meu.

Apoi continuă, ignorând chicotelile celorlalți și aplauzele mimate ale Helgăi. Sesiză, cu coada ochiului, zâmbetul de pe chipul căpitanului. Îl luă ca pe o încurajare.

— M-am aplecat asupra celor cinci cazuri de decese prin violență, cu autor necunoscut. Aș putea spune că am fost norocoasă, pentru că am avut la dispoziție toate cadavrele. În urma studiului amănunțit al acestora am observat că toate prezentau câte o pată neregulată la încheietura mâinii drepte. Puteau fi semne din naștere sau urmări ale unor accidente casnice ușoare. Am fost încurajată să merg mai departe când am scris colegilor din alte Secții cu rugămintea de a studia acest aspect. Am restrâns aria cercetărilor la cazurile care semănau cu ale noastre.

Sonne întrebă, cu o ușoară nuanță de naivitate, ori prost mascată, ori voit tendențioasă:

— Din ce punct de vedere semănau? Erau toți morți?

Deși se așteptase să fie susținut de colegi, se văzu nevoit să asculte în cea mai deplină liniște răspunsul agentei:

— Erau victimele unui atac violent cu arme... să spunem neobișnuite, oarecum demodate.

Căpitanul Novak se străduise să țină acest amănunt în interiorul Secției. Niciun comunicat către presă nu specifica caracteristicile armelor. Fuseseră speculațiile câtorva agenți, confirmate de legistul șef. Celui din urmă i se ceruse confidențialitate. Totuși, cum aflase agenta al doilea criteriu, care-i îndreptățise să ceară familiilor să nu ridice trupurile

până la expirarea termenului limită? Cu brațele încrucișate peste piept, Novak asista satisfăcut la ședința unde, pentru prima oară de la învestirea în funcție, nu mai era nevoit să prezinte de unul singur documentarea cazurilor.

— Am studiat, în ultimul an la Academie, tipuri de arme din istorie. Astfel, mi-a fost foarte ușor să identific, la una dintre victime, tăietura unei lame verticale perfect ascuțite, căzută de la înălțime, cu viteză mare. Ghilotina!

Câteva perechi de ochi o fixară speriate. Ce istorie... aia era deja preistorie! Cum se dusese cu gândul la așa ceva? Dana continuă să-i uimească:

— O altă victimă a murit otrăvită. Am identificat locul unde pieptul i-a fost străpuns de un obiect ascuțit. Cercetarea țesutului adiacent mi-a sugerat că a fost poarta de intrare a otrăvii, că de acolo s-a răspândit în corp. Și nu mi-a fost deloc greu să mă gândesc la o săgeată. Poate de lemn, datorită adâncimii reduse la care a pătruns. Una de metal probabil i-ar fi ieșit prin spate.

Se opri la vederea unei mâini ridicate pe la mijlocul sălii. Marco primi permisiunea de a pune o întrebare.

— Agent Dana, care este legătura dintre semnele de pe mâinile lor, tumorile menționate de căpitanul Novak și teoria armelor? Cea din urmă v-ar fi putut parveni de la cineva din interior.

— Cercetarea trupurilor a fost individuală, fiecare agent a făcut-o pe cont propriu. Raportul meu a fost unicul care a conținut acest amănunt. La fel, semnele ce n-aveau aparent legătură cu decesul. Un ultim amănunt specificat de mine mi-a oferit suportul pentru a studia celelalte cadavre din morgă și a-mi completa raportul.

Agentul plusă:

— Care e amănuntul?

— Dintre toate cele treizeci de cadavre studiate, doar cele cinci prezentau o tumoare la nivelul hipotalamusului.

Se auziră primele fluierături mascate, scoase de guri uimite. Novak jubila. Simțea că aspectul tinerei nu mai prezenta nicio importanță. Le captase atenția.

— Vreți să spuneți că au fost, într-un fel, eutanasiați? nu se lăsă Marco, prins de povestire.

— N-aș merge atât de departe. Mi s-a părut că deschide o altă perspectivă. Că nu e doar o coincidență faptul că victimele unor arme demult dispărute aveau câte un semn din naștere, sau dobândit, și o tumoare în stadiu incipient la nivelul creierului mic.

Majoritatea celor prezenți se întrebau de ce nu făcuse nimeni legătura până atunci între cele trei indicii. Parțial invidioși, parțial încântați, începură să-și împărtășească părerile. Neluându-i în seamă, Dana continuă:

— Am făcut un raport către Comandament și am primit permisiunea de a cere certificate amănunțite de la restul morgilor din oraș. Rezultatele sunt similare.

Se lăsă pe spătarul scaunului, mulțumită, sub privirile încurajatoare ale căpitanului Novak. Acesta împinse ochelarii spre rădăcina nasului, făcându-se a citi ceva pe propriul pad.

— A descărcat toată lumea raportul? Ok... Eu cred că e cazul să abordăm aceste crime din altă perspectivă. Propun să reluăm ancheta studiind cu atenție dosarele medicale ale victimelor. În cazul în care acestea nu ne oferă informații, să lărgim cercul cunoscuților, rudelor, axându-ne pe amănunte.

Sesiză foiala agenților și nemulțumirea vădită a Helgăi, exprimată printr-un oftat adânc. Continuă pe un ton neutru, dar hotărât:

— Veți acționa în echipele deja formate. Voi face doar două modificări: Helga merge cu Dana, iar Sonne cu Leandro. Spor la treabă! Aștept, ca de obicei, rapoarte pe canalul de urgențe de grad patru. Nu e nevoie să precizez că datele sunt confidențiale, chiar față de colegii dumneavoastră din alte departamente.

Părăsi sala de ședințe, nu înainte de a dezactiva dispozitivul de bruiere din telecomanda ascunsă în pixul din buzunarul de la piept.

☆ ☆ ☆

Atâta timp cât căpitanul Novak nu distribuise cazurile, sarcina reveni agentului Marco, cel mai vechi în secție. Fără a dispune de aceeași autoritate, dar posesorul unui calm imperturbabil, ignoră lamentările lui Sonne și scaunul trântit de Helga, precum și glumele cu tentă sexuală ale lui Flavius. Prin urmare, repartiză echipei de femei dosarul Lisei, mama singură ce fusese găsită decapitată în parcul central și pe cel al hair-stylistului homosexual, Carmen. Cadavrul acestuia stătuse o săptămână în garsoniera de la periferie. Moarte prin otrăvire.

☆ ☆ ☆

Dana parcă vehiculul în fața imobilului cu etaj de pe străduța lăturalnică. Fluierăturile puștilor adunați pe treptele de la intrare fură acoperite de gâfâielile partenerei, întrerupte de un bombănit adresat tuturor și nimănui. Roșcata aștepta, politicoasă, până când Helga înconjură mașina. Noroc că apartamentul Lisei era la parter. Cine știe cât timp le-ar fi luat să urce un singur etaj.

Tânăra ciocăni discret de două ori. Știa că în urma Lisei rămăseseră doi băieți, de doi și patru ani. Ușa se deschise după ce un glas le striga, din ce în ce mai aproape, că avea să vină la blestemata de ușă și la blestemații care n-aveau liniște, colindând prin casele oamenilor. Posesoarea vocii, o femeie la vreo șaizeci de ani, cu tenul brăzdat de riduri adânci, propti piciorul încălțat cu un papuc dezlipit între ușă și toc. Le invită în casă abia când Helga îi arătă legitimația. Ochiul critic al agentei cu experiență se fixă asupra covoarelor zdrențuite pe alocuri, apoi pe hârtiile lipite de geamuri, ca un substitut al perdelelor. Înlătură niște mașinuțe de pe fotoliu, apoi se trânti oftând. Lăsând-o să-și recapete suflul, Dana sparse gheața.

— S-a redeschis ancheta în cazul fiicei dumneavoastră. Secția are indicii noi, de aceea am decis să reluăm discuțiile cu familia. Poate, între timp, v-ați reamintit ceva.

Bătrâna izbucni, printr-un val de fum gros, după ce-și aprinsese o țigară:

— Ce să-mi amintesc? Că așa era de când o știu, de când am făcut-o. O nebună, ca tac-su! Umbla după cai verzi pe pereți! Nici copiii ăștia nu știa ai cui sunt!

— Dosarul ei indică spitalizări doar cu ocazia nașterii celor mici, ultima – acum doi ani. N-a suferit niciodată de nimic?

— Și dac-a făcut-o, mie nu mi-a spus! Mi-i aducea p-ăștia doi la ușă și dispărea. Câte-o zi, două...

— La fel s-a întâmplat și atunci? Înainte de...

— Exact la fel! Mi i-a lăsat seara și asta a fost!

— N-ați vorbit nimic?

— Ce să vorbim?! Că era dusă. Cred că iar luase sintetice de-alea. Că p-asta-și dădea banii: pe droguri și credite de-alea de jocuri.

Helga scană mental dosarul Lisei. Cu siguranță în sânge nu i se găsiseră substanțe chimice. O întrebă din ochi pe Dana. Aceasta confirmă cu un clipit, Lisa fusese curată.

— Ați spus și atunci colegilor despre starea asta a ei?

— Oi fi spus, cine să mai știe?! Ce legătură avea cu cetatea aia, cu comoara din turn? Știu doar că-i sclipeau ochii de parcă-și luase rația de la primărie. Aiureli de drogat...

— Doamnă, în seara... accidentului, Lisa nu consumase droguri, accentuă Dana.

— Parcă trebuia să ia! Că de la un timp, și de lua și de nu lua, tot lunatecă era!

Fără a cere permisiunea gazdei, tânăra agentă începu să se plimbe prin casă. Bănuia că dincolo de ușa închisă era dormitorul copiilor. Pătrunse însă în cealaltă cameră, unde nu văzu decât un pat pliant acoperit cu o pătură veche și un birou pe care odihnea o pereche de căști. Calculatorul fusese ridicat de polițiști. Dana se întoarse brusc și întrebă gazda:

— Lisa avea un semn din naștere?

Bătrâna răspunse printr-un nou vălătuc de fum:

— N-avea!

— Dar vreo arsură făcută de curând? De la gătit, poate...

Mama Lisei se înecă; după un acces puternic de tuse combinat cu râs, șuieră:

— Aia nici apă nu-ncălzea!

☆ ☆ ☆

Considerând că o nouă descindere în afara secției i-ar fi suprasolicitat resursele, Helga îi propuse Danei o ieşire în ciberspațiu. Nu voia să-l cheme pe Johnny, partenerul hair-stylistului, la Secție, unde nu s-ar fi simțit în largul lui. Sta-

biliseră o întâlnire la unul dintre localurile supravegheate, din centru, impunându-i bărbatului să-şi folosească propria identitate, nu un avatar. Pe de altă parte, erau nevoite să procedeze la fel. Singura abatere ar fi fost lipsa uniformei. Mulțumită că-i reușise stratagema cu Johnny, Helga înfulecase din mers un sandviș cu șuncă. Şterse grăbită palmele unsuroase de pantaloni, înainte de a se aşeza la birou, vizavi de Dana.

— Ascultă aici la mine, uneori mai facem și de-astea! De ce să batem două drumuri?

Roșcata zâmbi condescendent în timp ce îşi puse ochelarii. Se loga la Rețea şi tastă coordonatele localului. În ciberspațiu o lăsă pe Helga să conducă. Odată ajunse la masa rezervată, fură întâmpinate de un tânăr solid îmbrăcat într-un tricou mulat, cu mânecile suflecate astfel încât să se vadă tatuajele divers colorate. Dădu să le întindă mâna, însă atitudinea Danei îl opri.

Johnny se juca nervos cu paharul de apă din fața lui. Îşi trecea mâna prin părul tuns periuță, prin barbă, privind în gol. Dana întârzie cu alegerea unei cafele, studiind tânărul cu coada ochiului. Helga o lăsă tot pe ea să deschidă discuția.

— Dacă ți-e greu să vorbeşti despre Carmen, te înțelegem, însă ancheta în privința morții lui s-a redeschis. Mergem pe piste noi.

— Greu?! Da, mi-e greu, nu-l mai văzusem de vreo lună.

— Erați certați? sări Helga, studiind bărbatul atletic după care majoritatea femeilor ar fi întors capul.

— E mult spus certați, oftă acesta. Am avut niște discuții.

O mânca limba să adauge că, probabil, în cuplurile homosexuale, tensiunile erau mai mari decât în celelalte, însă se abținu. N-ar fi ajutat la nimic să-i sporească starea de disconfort. Dana încercă să schimbe registrul.

— Știi dacă prietenul tău avea ceva probleme de sănătate?

— Nu... clătină Johnny din cap. Nu știu nimic.

— E posibil să-ți fi ascuns? Dosarul lui medical arată că își făcea controale regulate, însă ultima înregistrare e de acum trei luni și se referă la o viroză.

— E posibil... mai ales în ultima vreme, când bănuiam că ar vrea să ne despărțim.

— Ai motive să crezi asta? Ți-a spus-o?

— Aiurea! Cine spune așa ceva?! Numai că era distant, când îl vizitam aveam impresia că încearcă să scape de mine...

— Deci avea un comportament schimbat?

— Mda... rămânea des pe gânduri, se trezea peste noapte și se loga la computer în timp ce eu dormeam...

— Ai bănuit că discuta cu altcineva?

— Da, de la asta a pornit cearta noastră. Iar la ultimul mesaj pe care i l-am dat cu vreo trei zile înainte de... de accident... mi-a răspuns să am răbdare. Spunea că va fi bine, că va fi avansat și vom fi bogați, vom călători prin lume.

— Unde să fie avansat? Avea propriul salon de înfrumusețare. Mai lucra undeva?

— Păi nu, că asta n-am înțeles nici eu! răbufni bărbatul, strângând cu putere între degete piciorul paharului.

Helga se ridică sprintenă de pe scaunul confortabil îmbrăcat în piele. Puse ultima întrebare:

— Carmen avea vreun semn din naștere?

— Nu, nu-mi amintesc așa ceva!

— Sau vreo rană care să-i fi lăsat vreo urmă cât de mică?

Johnny pufni:

— El făcea tratament cu oxigen nu-știu-de-care și pentru un coș pe frunte. Era obsedat de curățenie, ipohondru câteodată.

— De tatuaje nici nu poate fi vorba, așa-i? conchise Dana.
— Nu, domnișoară, eu eram băiatul rău!

☆ ☆ ☆

Își scoase ochelarii, se lăsă pe spate și începu să-și maseze ușor tâmplele. Uneori și-ar fi dorit să fie precum gamerii înrăiți, să stea mereu cuplată la Rețea prin intermediul unui cip. Să nu mai depindă de niște ochelari în lipsa cărora Ciberspațiul îi devenea inaccesibil.

Știa că nu se putea asta. Din prima zi când se alăturase Cypolului i se atrăsese atenția despre cât de periculoase erau realitățile virtuale, unde mintea risca să rămână prizonieră a unor iluzii din care să-i fie imposibil să mai scape. Pentru a evita asta, cypolii foloseau un mod de conectare învechit, bazat pe obiecte fizice ce puteau fi îndepărtate oricând – de genul ochelarilor.

Se duse să se relaxeze cu un duș. În timp ce apa fierbinte lăsa dâre roșii pe pielea ei fină, încercă să pună cap la cap tot ce aflase. Știa că Ciberspațiul era un loc ideal pentru manipulare, iar impactul emoțional al unor lucruri îi putea împinge pe cei mai slabi de înger la gesturi extreme. Era convinsă că exista o legătură între acele morți, chiar dacă cei din jur strâmbau din nas când îi auzeau teoria. Avea câteva elemente comune, dar nu reușea să găsească cadrul general. Liantul de bază.

Ce puteau avea în comun toți acei oameni? O ideologie? O schemă de afaceri? Un grup infracțional? Un joc?

— Asta e! murmură.

Se clăti repede de spumă, apoi opri apa și țâșni afară din baie. Merse goală până la măsuța pe care-și așezase ochelarii negri, lăsând dâre de apă pe parchetul din fibră. Odată

intrată în Rețea, formă codul personal de acces al Cypolului şi ceru un raport al dosarelor victimelor. Formulă o interogare după jocurile online accesate de acestea. Lista era enormă, aşa încât solicită o grupare a lor în funcție de câți dintre morți apelaseră aceeași aplicație.

— Bingo! strigă entuziasmată.

Bănuiala ei se dovedise corectă. Toate victimele aveau în comun participarea la un joc anume.

☆ ☆ ☆

— Nu ştiu ce să zic, se arătă circumspect Novak. Poate urmăreau acelaşi blogvel. Unul subversiv, care...

— După spusele familiilor cu care am apucat să discutăm, victimele erau pasionate de jocuri.

— Dana, toată lumea e pasionată de jocuri în ziua de azi! Există deja o cazuistică a cazurilor grave, a dependenților...

— Da, ştiu despre Jucătorii Anonimi, dar mă tem că aici avem de-a face cu ceva mai grav.

— Ok, se învoi Novak. Până la urmă, e o pistă ca oricare alta. Ce ai de gând să faci?

— Să intru în joc.

Căpitanul ridică din umeri, nedumerit.

— Nu te opreşte nimeni...

— Am nevoie de protecție, îi atrase atenția Dana. Dacă, într-adevăr, jocul acesta a dus la decesele pe care le anchetăm, atunci poate fi ceva extrem de periculos.

Novak îşi strânse buzele şi se aplecă deasupra biroului din pseudolemn, încrucişându-şi degetele.

— Dana, câți utilizatori sunt înscrişi în jocul acela?

— 1.285.403, răspunse prompt Helga în locul colegei ei.

— Aha. Şi câți dintre ei sunt morți?!

— N-am verificat dosarele de pe tot globul, dar...

— Ce am vrut să spun – o întrerupse Novak – este că nu poți cere protecție pentru că au murit câțiva oameni care jucau un joc despre...

Lăsă fraza în aer, aşteptând completarea. Helga aruncă o privire grăbită spre Dana, care trase aer în piept şi spuse dintr-o suflare:

— Fermieri.

Novak icni.

— Poftim?!

— Un joc despre fermieri.

— Înțeleg. Şi se numeşte cumva „Fermierul psihopat"?

— Nu. Din verificările făcute este un joc în care utilizatorul îşi pune la punct o fermă, cu pomi, legume, animale, face comerț, se dezvoltă...

— Iar printre îngrăşămintele folosite se numără resturile duşmanilor ucişi?

Ironia din tonul şefului era mai mult decât evidentă, dar Dana se încăpățână.

— Sunt convinsă că jocul are legătură cu decesele!

— Nu, Dana, nu eşti convinsă! Doar presupui. Urmăreşti o pistă. Te laşi purtată de val pentru că ai avut o idee la care alții, mai experimentați, nu s-au gândit. Pentru asta ai fost recompensată. Dar, dacă vei insista să interpretezi orice indiciu ca să se potrivească poveştii tale, cariera pe care ți-o prevăd în poliție va fi foarte scurtă.

Helga plecase ochii, în timp ce roşcata privea bosumflată undeva în gol. Novak oftă.

— Uite ce e... Sunt convins că veți rezolva până la urmă cazul. Urmăriți pista asta, poate găsiți vreun indiciu. Dar căutați şi în altă parte, unde aveți mai multe şanse să dați peste ceva real. Familie, serviciu, cerc de prieteni, mişcări subversive... Chestii de genul ăsta.

Agentele se ridicară și se îndreptară spre ușă. Căpitanul se apropie de Dana și se aplecă spre urechea ei. Îi inspiră parfumul plăcut, proaspăt, apoi expiră ușor, murmurând:

— Am încredere în intuiția ta. Dar ia lucrurile pas cu pas. Nu arde etape. Dacă vrei să ajungi departe, trebuie să transpiri.

Femeia răsuci capul și-l privi lung. Novak își dădu seama că vorbele lui puteau fi interpretate altfel. Încercă să-și păstreze calmul, să nu se fâstâcească.

— Vreau să zic că doar zece la sută e inspirație. Restul e transpirație. Muncă de rutină. Proceduri.

☆ ☆ ☆

Grădina nu era prea mare. Un gard şubred o înconjura şi, după cum vădeau urmele, animale sălbatice îşi făceau deseori veacul pe acolo. În spatele ei, ferma însemna doar o colibă dărăpănată de lemn, cu o iesle în partea din spate. În colțul ochiului stâng îi apărea suma care o informa câte credite deținea. Habar n-avea dacă erau multe sau puține.

Porni spre poarta atârnată într-o balama. Ieşi în drum. În stânga şi în dreapta, câmpul plin de flori, de buruieni, dădea prospețime atmosferei. Pădurea din zare se vedea înceţoşată – lipsa detaliilor era o consecință a economiei de resurse, pentru a evita încărcarea sistemului. Pe măsură ce înainta, coliba din spate se transforma într-o pată brună, prost randerizată.

Ajunse la o răspântie. Privi în ambele direcții, clipind nedumerită. Tresări. Închiderea şi deschiderea pleoapelor virtuale determină afişarea hărților corespondente fiecărui sens. După ce se lămuri unde era târgul, porni într-acolo. Ulterior, avea să afle că direcția cealaltă ducea în acelaşi loc, dar pe o rută ocolitoare.

Tarabe, corturi, colibe de lemn se amestecau de-a valma. Peste tot se găseau semințe, ghivece, puieți, fructe, legume, animale şi păsări de toate felurile. Dana simți că o ia amețeala. Locul arăta întocmai ca în cartierele prin care-şi făceau veacul provincialii veniți în Metropolă, sau ratații expulzați din Rețea. Vreunul dintre proiectanții jocului frecventase acele locuri, deoarece printre vânzători i se păru că recunoaşte unele chipuri familiare – probabil scanate pe ascuns.

Se opri la un stand în spatele căruia se afla un negru. Ar fi putut jura că semăna cu un individ poreclit Minitehnicus, ce opera mereu la limita legii. Se uită la produsele de pe masă şi observă că fiecare clipire îi afişa prețul produsului focalizat de privirea ei. Sesiză că dacă se uita într-un mod anume printre gene, în fața ochilor îi apăreau detalii despre fiecare plantă – încolțire, resursele consumate, recoltare... Nu ştia nimic despre agricultură, aşa încât le alese pe cele ce păreau cel mai uşor de întreținut şi creşteau cel mai repede.

Când se întoarse acasă, îşi dădu seama că nu cumpărase unelte pentru lucrul în grădină. Se informă despre ce avea nevoie, apoi mai făcu un drum pentru a lua o cazma, o sapă, o greblă, o stropitoare. După ce desțeleni grădina, plantă şi udă semințele, în colțul ochiului drept îi apăru o resursă de timp. Află, cu această ocazie, că putea consuma din el, pentru a permite plantelor să crească mai repede.

Când veni vremea culesului, realiză că nu avea cu ce să transporte recolta la târg. Căută soluții. La nivelul respectiv, cea mai ieftină variantă părea închirierea căruței unui alt jucător. Urmă paşii sugerați: plecă să vândă ce culesese, ocazie cu care se convinse că plantele cele mai puțin pretențioase se vindeau cel mai prost, fiind cultivate de toată lumea.

Îi luă o vreme până începu să se priceapă la activitatea de fermier. În tot acest timp, Helga căuta alte piste care să ajute ancheta. Urmări pe internet blogveluri, grupări, emisiuni, evenimente – dar niciunul dintre acestea nu lega între ei mai mult de jumătate dintre morți.

Dana își înteți eforturile. Răbdarea lui Novak n-avea să țină o veșnicie.

Învăță despre rotația culturilor, începu să cultive plante care rodeau repede, dar erau mai pretențioase, necesitând mai mult timp pentru dezvoltare; acestea aduceau mai multe credite. Cumpără câteva păsări de curte – găini, rațe și gâște – iar afacerea începu să prospere. Trecu apoi la capre, oi, chiar și vaci. Lucrurile se mișcau. Își mai cumpără teren. Renovă ferma, dotând-o cu grajd și cotețe. Reuși să facă rost de o căruță. Plantă pomi.

Apoi începură problemele: mană, boli, sălbăticiuni ce devastau culturile și omorau păsăretul. O furtună îi smulse acoperișul fermei. Căruța rămase în făgașul drumului desfundat de ploaie, cu osia ruptă. Resursele de timp, aproape consumate, nu-i mai permiseră să se miște repede. Când reuși să revină la vehicul ca să-l repare, acesta era complet dezmembrat, iar unele dintre părți fuseseră furate.

Îi veni să lase totul baltă, mai ales că nu-și dădea seama ce legătură putea fi între activitatea aceea și o posibilă rețea criminală. Dacă Helga ar fi găsit o altă pistă cât de cât plauzibilă, ar fi renunțat fără să regrete. Dar dovezile refuzau să se lase descoperite, deși colega ei reușise să mai discute cu două familii. Novak începu să le preseze.

Luă totul de la început, cu mai multă râvnă. Înțelese că era înțelept să cumpere din fiecare câte puțin. Dacă urmărea cu atenție speculațiile pieței, unele produse se puteau vinde la prețuri foarte bune în anumite perioade. Pe credite sau

pe timp – ultima observație dovedindu-se extrem de prețioasă. Afacerea începu să prospere din nou. Recoltele de fructe şi legume se succedau fără a mai lăsa perioade moarte între ele; ouăle, laptele, lâna îşi găsiră clienți dornici de aprovizionare constantă.

Cumpără câini pentru paza locului. Se dotă cu soluții menite combaterii dăunătorilor şi manei. Învață cât mai multe despre plantele şi animalele care-i umpleau ferma ce creştea de la un sezon la altul.

Unui singur pom nu-i găsi rostul. Creştea greu. Singurul lui rod erau cinci frunze colorate fiecare în altă nuanță, pline de nervuri. Era un arbust decorativ, dar – spre deosebire de florile cultivate – nu avea nimic spectaculos în el. Într-adevăr, frunzele multicolore atrăgeau atenția, dar nu avea o coroană care să impresioneze. După ce-şi bătu capul cu el o vreme, îl abandonă.

Abia atunci când Novak le chemă din nou în biroul său, lansând un ultimatum, îşi dădu seama că acea singură necunoscută avea şansa să fie veriga pe care o căuta. Dacă nici acolo nu găsea nimic, trebuia să abandoneze, acceptând să-şi înceapă cariera polițienească printr-un eşec.

Studie cele cinci frunze – albă, galbenă, albastră, roşie şi neagră – situate, fiecare, în vârful unei crengi. Arătau diferit de ale tuturor celorlalți copaci. Îşi trecu palma peste textura uneia dintre ele...

Şi atunci simți.

Nu putea traduce în cuvinte, dar repetă gestul, cu acelaşi rezultat. Îşi intensifică protecțiile şi scană frunza. Softul ei nu conținea niciun fel de troieni, ci doar stimulenți uşori. Îi lăsă să treacă dincolo de sistemul de apărare. Nu izbucni nicio alarmă. Antiviruşii rămaseră tăcuți. Observă că programele erau arhivate sub forma unor pachete – la fel de inofensive. Le deschise.

Aproape că se prăbuşi sub impact. În faţa ochilor i se dezvălui o întreagă lume. Nervurile frunzei deveniseră fluvii, iar micile excrescenţe de la suprafaţă – oraşe. Invizibile la început, formaţiuni microscopice căpătară aspectul unor oameni. Cu ochii vedea acea lume luând naştere dintr-o simplă frunză, însă gândea ca şi cum se plimba pe străzile pietruite pe care le urmărea cu ochii mijiţi, printre fiinţe purtând straie văzute demult, într-o carte veche.

Înghiţi cu mare greutate. Ridică palma de pe prima frunză. Liniile îşi pierdură consistenţa, iar lumea pocni ca un balon de săpun. Testă alta. Scenariul se repetă, dar lumea era diferită. La fel se prezentară lucrurile şi în cazul celorlalte.

Arbustul ei zămislise porţile spre cinci lumi medievale.

☆ ☆ ☆

Căpitanul Novak aştepta răspunsul Danei, a cărei privire rămăsese ţintită pe fereastră. Nu putea scăpa de nişte imagini ce începuseră s-o urmărească mult după deconectarea de la jocul virtual. Fixa frunzele plopului îndoit de vânt. Schiţa o strategie de comerţ cu noile produse. Tresări când se auzi strigată:

— Agent Dana, mai eşti cu noi?

Sonne mormăi în barbă:

— O fi la cules, şefu'.

— Sau la produs, completă Flavius, chicotind.

Răspunsul tinerei veni grăbit, cu o voce mai moale decât se aşteptaseră colegii săi.

— Îmi cer scuze. Puteţi repeta întrebarea?

— În mod normal, aş putea, replică acid Novak. Nu prea-mi place s-o fac, dar... Întrebasem dacă aţi lărgit cercul cunoscuţilor în cazurile repartizate. Aţi aflat ori nu lucruri noi?

N-o făcuseră. De fapt, alcătuiseră nişte liste cu vecini, rude, cunoştinţe, însă amânaseră, Dana preferând să se logheze pe jocul fermierilor, iar Helga să scotocească prin fişierele depozitate în calculatoarele victimelor.

— Ăăă... îngăimă Dana înciudată că, pentru prima oară în viaţă, fusese prinsă pe picior greşit.

— Am lărgit cercul, noutăţi n-am aflat, trebuie doar să centralizăm datele, îi sări în ajutor partenera.

Roşcata îi mulţumi clipind apăsat, moment în care avu o străfulgerare. Era într-o grădină, în apus, în faţa unui bărbat călare. Se frecă la ochi, ca să scape de imaginile aducătoare de tremur în stomac.

— Numai că această şedinţă n-a fost anunţată, iar raportul va fi gata la sfârşitul zilei, continuă Helga.

Novak strâmbă din nas, nevoit să accepte.

— Sonne, Leandro, voi cum staţi? Apropo, vreau raport, odată cu al fetelor!

— Păi... se pare că şi ai noştri investeau mult în jocuri virtuale, dar...

— Jocuri în general sau unul anume?

— Vreţi să spuneţi, ăla cu fermieri?

— Eu nu vreau să spun, eu întreb, iar tu raportezi! se oţărî căpitanul Novak.

— Permiteţi să raportez, şi victimele noastre erau fermieri! se grăbi Sonne.

— Aţi testat jocul?

— Nu! răspunse Leandro, intrigat de o asemenea eventualitate.

— Foarte rău! Cum vom şti dacă teoria Danei e adevărată sau nu?

— Şefu', vreţi să intrăm pe jocuri de-alea de copii? De pensionare?

Helga dădu să-i spună câte ceva din ce-i împărtăşise Dana, însă privirea colegei o opri. Avea dreptate, fiecare trebuia să-şi facă propria investigaţie.

— Nu ştiu cum se face, agent Leandro, dar nicio victimă nu este mai tânără de douăzeci, ori mai bătrână de patruşcinci. Deci, n-avem copii sau pensionari. Dacă e ceva în jocul virtual, trezeşte interesul unui om matur.

— Domnule căpitan, permiteţi să raportez! Voi trimite o solicitare către compania care l-a creat şi voi cere o descriere detaliată a posibilităţilor din joc, cu toate riscurile lor, îşi salvă Sonne mai tânărul partener.

Dana zâmbi mulţumită. N-ar fi vrut să le împărtăşească ceea ce abia descoperise, fusese teoria ei şi voia s-o verifice de una singură.

Din nou, când ceilalţi ieşiră, căpitanul o rugă să mai rămână un pic. Se apropie de fereastra unde stătea tânăra şi-şi aruncă şi el privirea asupra oamenilor ce se grăbeau printre clădirile Metropolei.

— Ce-i cu tine? şopti Novak.

Dana îl scrută, confuză. Recunoscuse în vocea lui mai mult decât îngrijorarea unui superior faţă de subalternul său. Căpitanul se încăpăţâna să se uite afară.

— Sunt multe lucruri în jocul ăla, răspunse agenta. Şi...

În sfârşit bărbatul o privi. Ochii săi nu mai păreau duri, autoritari, ci lăsau să se vadă blândeţe, grijă.

— Şi?

Dana simţi cum corpul începe să-i tremure. Avea fluturi în stomac, ca o adolescentă prostuţă. Înghiţi cu greu.

— Totul pare atât de real... Când mă imersez acolo, parcă... parcă simţurile o iau razna. Nu e ca atunci când intru în mod normal în Reţea.

— Ceea ce înseamnă că, într-adevăr, e ceva cu jocu-ăla, concluzionă Novak.

— Da. De-aia vreau să-mi permiți... permiteți să continui.

Scăparea o făcu să roșească.

— Îmi cer iertare, n-am vrut să...

Degetele căpitanului se strânseră în jurul încheieturii ei. Dungi de foc păreau să pătrundă prin piele, prin carne, galopând spre inimă și făcând-o să bată mai repede.

— Nu-ți face probleme. Am vrut să rămâi ca să-ți spun să ai grijă.

Agenta aprobă grăbit. Degetele mai poposiră o vreme pe încheietura ei. Mai mult decât s-ar fi cuvenit.

— Nu vrem să te pierdem.

Novak îi lăsă mâna, apoi se întoarse din nou spre fereastră.

— Liber!

Redevenise el, căpitanul autoritar. Dana porni spre ușă, bulversată, masându-și ușor încheietura pe care o simțea ca atunci când, în Lumile Virtuale, cineva încerca s-o atace cu un virus.

☆ ☆ ☆

Helga împinse raportul spre marginea biroului, atrăgând atenția partenerei ce întârzia să-şi scoată ochelarii.

— Dana, s-a făcut şase! Eu plec! Citeşte şi tu, hai să-l predăm, apoi... eşti liberă să sapi în grădină cât oi avea chef!

Tânăra se desprinse cu greu din lumea în care începuse să se simtă din ce în ce mai bine. La târg era salutată de trecători, primea oferte de la negustori galanți, iar pseudo-Minitehnicus îi adusese special nişte seminţe de plante extrem de rare. Pentru ele, adunase credite pregătind terenul de iernat şi reconstruind saivanul oilor.

Întinse alene mâna spre pseudofoliile printate şi se ridică să-şi însoțească partenera în biroul căpitanului. Nu se obosi

să le citească, acordându-i celeilalte încredere deplină. Întrebă într-o doară:

— Chiar ai fost pe-acolo? Pe la oamenii ăia?

— Ete am fost, pe naiba... Le-am spart conturile de mail, avatarurile de pe blogveluri şi am compilat mesajele. A ieşit o dare de seamă de mai mare frumuseţea!

— Păi şi... e corect? Adică Novak... ezită Dana în a părăsi biroul.

— A zis cumva că trebuie să deschid uşile unor case? Nu! Am lărgit cercul studiind mesajele: tipul lor, frecvenţa, cuvinte cheie.

— Aşa, şi? deveni interesată Dana.

— Se pare că ai dreptate. Am studiat logările la joc ca perioadă şi evoluţie, comparativ cu schimbul de mesaje cu apropiaţii. De-aia te-am lăsat să-ţi faci de cap mulgând caprele şi desţelenind ogoare.

— Deci, ştii?

— Da, păpuşă, eşti monitorizată. Am un raport complet, descărcat la finalul fiecărei zile. Tu dă-i înainte, dar ai mare grijă! Nu te pot acoperi la infinit! Dacă e ceva nasol acolo... adu-ţi aminte că eşti agent, nu gamer, că eşti în misiune, nu la distracţie! o asigură Helga surâzându-i complice.

— Mulţumesc mult! se trezi Dana că-i susură la ureche.

☆ ☆ ☆

Florile cele noi abia înmuguriseră. Negrul o asigurase că se vor deschide foarte repede. O sfătuise să vândă jumătate din ele la un preţ bun, iar din celelalte să oprească seminţe. Plimbându-se prin grădină, aruncă o ocheadă spre arbustul cu frunze multicolore. Înţelesese că randerizarea lui depindea de poziţia ei în ierarhie. În seara aceea îl vedea extrem

de clar; vânticelul slab, de toamnă, îi aducea mireasma de coajă uscată. Cu ochii închişi, cu capul lăsat pe spate, inspiră adânc, lăsându-se pradă liniştii din cealaltă realitate. Activă protecţiile, deşi i se păruseră inutile. Undeva, într-o încăpere îngustă, cu birouri, o femeie solidă o sfătuise să fie precaută. Nu era o prietenă, nu era o rudă... urmă totuşi sfatul, declanşând scuturile în ritmul în care păşea pe pământul uscat.

Frunza albastră părea indigo în bătaia soarelui. În colţul ochiului stâng clipeau nişte sume ce creşteau de la o secundă la alta. Se organiza deja o licitaţie pentru stocul de flori exotice. Aşteptă ca valoarea creditelor să se tripleze şi declară câştigător unul dintre negustorii bătrâni, care o sfătuise când abia intrase pe piaţă. Un mesaj cu litere gotice, aurii, se suprapuse peste cele anterioare:

Bun venit în Lornia!

Ştergându-şi palma fierbinte de poalele rochiei, începu să alerge pe drumul pietruit, alăturându-se puhoiului de oameni ce se îndrepta spre castel. Negura albăstruie care-i ascunsese la început se ridică, arătându-i la fel de reali precum propria mână ridicată în dreptul ochilor. Încheietura ieşea dintr-o mânecă largă, din catifea azurie. Degetele erau împodobite cu inele groase, din aur alb. Pelerina grea o împiedica să alerge atât de repede pe cât şi-ar fi dorit. Armata prinţului se întorsese victorioasă din luptă. Dar asta era cea mai nesemnificativă veste. Pe ea n-o interesau tărâmurile cucerite, nici numărul morţilor lăsaţi pe câmpuri. Venise vremea să oficieze logodna lor, să se instaleze pe tronul Lorniei.

Porţile mari, de lemn, lăsau mulţimea să pătrundă în curte. Ea se strecură pe un gang îngust, traversă holul întu-

necat al castelului şi ieşi în grădină. Prinţul Denwar o aştepta. Era aşa cum şi-l amintea...

Dana tresări. Ale cui erau amintirile? Cine era fata care se cuibărise în braţele tânărului blond, cu chipul ars de soare? Nu putea fi ea, deşi trăia totul atât de intens... Prin cămaşa subţire de zale simţea muşchii încordaţi ai bărbatului; mirosul de fum şi sânge uscat o speria. Viaţa lui Denwar fusese în primejdie. Primi o alertă de virus, dar o ignoră. Mai apucă să audă:

Draga mea... după ce vei deschide sipetul din turn...
acolo e puterea mamei, a bunicii, a tuturor lorniilor
ce au trăit vreodată...

O a doua alertă se suprapuse peste mesajul:

Resurse insuficiente. Acumulaţi credite sau alimentaţi cont.

Trupul tinerei se scutură ca de friguri. Căzu în genunchi lângă florile ai căror boboci tocmai se deschiseseră. Comandă o recoltare şi direcţionă lotul spre câştigătorul licitaţiei. Începu să adune cu disperare seminţele celor rămase. Avea de aşteptat o săptămână până la o nouă însămânţare.

Smulse ochelarii şi-i aruncă sub birou. Încă tremura din toate încheieturile. Pe sub storurile trase intrau primele raze de soare. Se făcuse dimineaţă. Începu să scrie un raport detaliat, sorbind din cafeaua rece.

☆ ☆ ☆

— Ţi-au venit rezultatele analizelor! strigă Helga din prag.
— Şi? Cum sunt? aruncă Dana peste umăr.

— Hei, cine mă crezi?! N-am deschis mesajul!

— Păi să vedem!

Citiră amândouă notificarea Centrului medical. La insistențele căpitanului Novak, intrase într-un program medical de urmărire. Era chemată la spital sau susținea interviuri cu psihologii pe rețeaua virtuală a Cypolului. Primele rezultate se încadrau în limite normale. Nu era decât o mențiune: „Uşoară anemie provocată de stres. Urmează instrucțiuni şi medicație".

— Stres pe naiba! E de la joc, mai lasă-l, dacă nu vrei să-l anunț pe căpitan! țâțâi Helga.

— Aşa sunt eu de când mă ştiu, n-are nicio legătură cu asta! se grăbi să adauge Dana, făcându-i cu ochiul.

☆ ☆ ☆

Pseudo-Minitehnicus nu mai apăruse de zile întregi. Taraba lui fusese ocupată de o femeie roşcovană, ale cărei produse nu se puteau compara cu ale negrului. Dana mai întrebase de plante exotice, fără să dea prea multe amănunte, însă nimeni nu părea să aibă habar. Timp de câteva săptămâni urmări doar umbra arbustului; fiecare încercare de a se apropia de el genera mesaje care-o atenționau că nu avea resurse suficiente. Nu se gândi prea mult şi, într-o zi, alimentă dintr-un depozit personal contul avatarului din joc. Făcu rapid o sumedenie de tranzacții în târgul virtual, astfel încât raportul Helgăi să fie bombardat de date greu de identificat. Trebuia să afle ce ascundea pomul care deținea porțile altor lumi.

Era o zi rece de iarnă. Câinii alergau în jurul ei prin zăpadă. Stratul pufos strălucea argintiu în lumina soarelui. Cele cinci frunze colorate sclipeau, împrăştiind razele unui

curcubeu ciuntit, după ce se lăsau pătrunse de lumină. Inima Danei bătea repede. În lumea fermei? În biroul unde se aşezase cu picioarele pe masă, trecând, la adăpostul ochelarilor, graniţa realului? N-ar fi putut spune.

Avea cizme înalte şi cojoc gros, îmblănit. Păşea anevoie prin omătul moale, i se părea că distanţa până la arbust se triplase. Răsuflă uşurată, scoţând pe gură abur gros, când îl cuprinse în braţe.

Atinse frunza ce-i atârna deasupra capului: galbenă.

Un lichid călduţ începu să i se scurgă spre coate. Era goală într-o cadă învelită în marmură. O slujnică cu piele arămie îi turna, cu ulciorul, apă de trandafiri. Era aromată, reconfortantă.

Alte trei servitoare îi aşteptau comenzile, cu capetele plecate. Ceru hainele, într-o limbă pe care o simţea străină, dar în care gândea fără greutate. I se aduse o robă lungă, neagră. Avu un flash-back: era ziua execuţiei. Trădătorul Seff trebuia pedepsit. Urma să dea poporului exemplul sacrificiului propriu. Astfel, şi-l supunea definitiv.

În piaţă se ridicase eşafodul. Butucul de pe care avea să cadă capul bărbatului fusese poleit cu aur. Ultimele clipe de viaţă trebuiau să-i amintească acestuia de furtul din vistieria Marii Preotese, a Maicii Lumii Soarelui. Urletele doritorilor de dreptate se auzeau pe holurile umbroase ale palatului. Dana ieşi în piaţă, la adăpostul frunzelor de palmier purtate de tineri în veşminte albe. Femeia ridică o mână şi liniştea coborî peste capetele tuturor. Unii nu îndrăzneau nici măcar să respire. Urmăreau uluiţi cum Marele Preot Seff era urcat pe postamentul din scânduri.

Călăul ridică *dao* deasupra capului. Lama îngustă, ascuţită, sclipi în soare, astfel încât curioşii plecară capetele, orbiţi. Singură Marea Preoteasă urmări căderea precisă a armei

și bufnitura capului rostogolindu-se. Primi ultima privire a preotului Seff, la fel de întunecată și pătrunzătoare ca în timpul ritualurilor când împreunarea lor era menită să atragă belșugul ținutului.

O alertă sonoră, auzită numai de ea, împăienjeni ochii Marii Preotese care căzu în genunchi, cu mâinile ridicate deasupra capului. Poporul luă gestul ca pe o invocare a forțelor supreme. Izbucni un murmur de turmă supusă.

Cu colțul ochiului, Dana văzu mesajul:

Resurse insuficiente. Vă rugăm părăsiți zona.

Se retrase din Lumea Soarelui în grădina acoperită de zăpadă. Unul dintre câini îi linse mâna dreaptă, în semn de supunere. Softul reacționă violent sub atacul unui virus necunoscut. Ultimul mesaj primit de tânără înainte de a cădea leșinată în biroul Cypol, fu:

10.000 credite, Str. Lemsky 78
şi poți conduce Universurile Colorate.

☆ ☆ ☆

Se trezi la auzul unei voci cunoscute. Helga îi trăsese deja două palme și adusese un pahar cu apă rece. Când văzu că Dana își revine în simțiri, pufni furioasă:

— Până aici! N-am de gând să-ți chem familia la recunoaștere într-o cameră frigorifică!

Roșcata dădu din mână, încă ametită.

— Cred că l-am prins!

— Ascultă la mine, domnișoară! Din acest moment, căpitanul va avea un cuvânt greu de spus!

— Helga, te rog! Am o adresă. Dacă trimitem acolo trupe speciale, am senzația că-l vom pierde! Trebuie să mă întâlnesc cu el.

— E un el?

— Așa cred.

— Fii atentă la mine: te-am găsit leșinată, cu ochelarii atârnând de șnur. Îmi spui că ai senzația că vom pierde un individ despre care crezi că e cel pe care-l căutăm. Nu-ți pot fi complice!

— Te rog, Helga! scânci Dana, cu lacrimi în ochi.

Partenera ei oftă adânc. Îi plăcea nebunia tinerei, dar o speria aventura în care aceasta se hazarda. O înspăimânta privirea fixă a celeilalte, gândul că, în curând, ar fi putut avea soarta celor douăzeci de victime. Decise să urmărească IP-urile tuturor gamerilor dependenți de joc, a căror adresă fizică era în apropierea celei șoptite de Dana.

☆ ☆ ☆

Refuzase monitorizarea de către cypoli, tradiționala vestă antiglonț, precum și ochelarii de accesare a ciberspațiului. Mersese pe jos de acasă până la adresa indicată în mesajul virtual. Pe un card nou, înregistrat într-un *dark cloud* crypto, transferase 10.000 de credite. Neprimind nicio dată sau oră la care se putea face transferul, lăsă să treacă trei zile până când avea să onoreze invitația. Se simțea mai în siguranță pe lumină, așa că alese ora prânzului, când cartierul lăturalnic ar fi trebuit să fie destul de circulat.

Strada îngustă era mărginită de case asemănătoare, vechi, însă întreținute impecabil. Intrarea în cea de la numărul 78 se făcea direct din stradă. Nevăzând nicio sonerie, ciocăni tare de trei ori. Dana aproape-și dorea să nu-i răspundă nimeni, să facă drumul înapoi spre secție.

În momentul în care-și spunea că primise doar o provocare, ușa se deschise silențios. Dincolo de ea, o persoană înaltă, între două vârste, despre care nu putea spune dacă era bărbat sau femeie, zâmbea amabil. Tânăra se fâstâci, surprinsă.

— Bună ziua, rosti calm gazda, în timp ce-și scotea ochelarii.

Dana îi studiase atentă. Nu păreau a fi din categoria celor de transfer. De altfel, ochii ușor mijiți ai interlocutorului, cu irisul aproape alb și irizații violacee, o făcură să creadă că erau destinați doar îmbunătățirii vederii.

— Bună ziua, șopti și ea, căutând în memorie chipul care i se părea destul de cunoscut. Am venit pentru transferul de credite! plusă hotărâtă.

— Desigur, poftiți! fu invitată înăuntru.

Agenta păși precaută pe holul luminat puternic, apoi în camera de zi. Acceptă să aștepte pe fotoliu, până când urma să se stingă focul de sub un ibric de ceai. De deasupra cești servite pe o tavă de argint, își studie îndelung interlocutorul.

— Jocul acesta va revoluționa lumea. E poarta de acces în Universurile Colorate. Dar, mai presus de asta, e singurul care poate face transferul omului în lumi paralele, începu acesta brusc.

— Cum face asta? întrebă Dana cu o ușoară tentă de naivitate.

— Hmm... Informația asta costă. Vine la pachet cu biletul dus.

— Deci biletul e numai dus? plusă Dana.

— Ei, un fel de-a spune. Mulți nu mai vor să revină. Ai creditele?

Tânăra scoase din poșetă cardul; îl puse atentă pe tavă. Ochii albi îl studiară îndelung, apoi mâna scheletică, cu unghii lungi date cu lac incolor, îl strecură în buzunar.

— Ești pregătită?

Deși și-ar fi dorit să întârzie răspunsul, spuse grăbită:

— Sunt!

— Atunci să mergem în cabinet.

— Ce fel de cabinet?

— Un joc original dispune de mijloace pe măsură. Biletul e unic, e parte din jucător: un tatuaj senzitiv ce acordă credite și puteri nelimitate. Deci...?

— Să mergem! se ridică Dana.

Îi venea să strige de bucurie. Era pe calea cea bună. Odată tatuajul realizat, ancheta făcea un pas uriaș. Trecu în cabinetul prevăzut cu două scaune acoperite cu folii de protecție. Gazda, așezată vizavi, îi prinse încheietura mâinii drepte. Simți doar o înțepătură ușoară și un început de amețeală. Părul blond al jucătorului semăna cu al Prințului Denwar. Cu o voce auzită parcă în altă viață îi suflă aproape de obraz:

— Toate comorile îți vor sta la picioare! În curând, vei fi atât de bogată, încât vei putea face orice dorești.

Mai văzuse undeva privirea aceea, poate la un bărbat ce-și găsise sfârșitul sub un soare torid, în Ținuturile Soarelui. O toropeală călduță o lăsă să alunece în brațele gazdei sale.

Dana se trezi în propriul pat, fără să știe cum ajunsese acolo. Avea niște amintiri vagi cu Prințul întors de la război, cu promisiunea unei logodne dătătoare de putere. Se amestecau cu altele în care, furioasă, condamna la moarte și asista nepăsătoare la execuția celui ce-i fusese pereche.

☆ ☆ ☆

— Să fie exilat!

— Poftim?!

Dana clipi de câteva ori. Arabescurile iatacului regal păliră, metamorfozându-se în liniile futuriste ale unui birou.

Fața bărboasă, brăzdată de cicatrice a feld-mareşalului care-i adusese vestea trădării se estompă, lăsând locul chipului ascuțit şi încruntat al lui Novak. Tânăra începu să se bâlbâie:

— A-am vrut să... să spun...

Se opri. Aruncă o privire spre Helga, care stătea crispată pe scaunul de alături şi o studia îngrijorată. Oricât se strădui, nu reuşi să-şi amintească ce spunea căpitanul, aşa încât decise că era mai bine să-şi recunoască ignoranța.

— Vorbeam despre Sonne, care mi-a prezentat un raport de tot rahatu'!

Dana înghiți în sec. Feld-mareşalul îi vorbise despre scrisoarea trădătoare a ducelui de Gynth, interceptată de gărzile loiale cauzei regale. Evenimentele din realitate şi din Ciberspațiu se amestecaseră, la fel cum un vis culege elemente din jur într-un melanj deconcertant, făcându-te să te întrebi ce fusese cu adevărat plăsmuire a minții şi ce nu.

— Îmi cer scuze, sunt puțin obosită! recunoscu agenta, prinzându-şi fața în palme.

— Eu cred că e cazul să te opreşti cu jocu-ăla...

— Nu!

Îşi dădu seama că izbucnirea ei vehementă nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Novak se încruntă, iar Helga îşi muşcă buzele şi clătină uşor din cap.

— Am vrut să zic... Acum am o pistă clară. Îşi ridică manşeta, dezvelind tatuajul de pe încheietură: Uite, am fost promovată la un alt nivel.

— Ştim asta. O echipă stă cu ochii pe persoană 24/7.

— Spune-le să fie discreți! Dacă bănuieşte că e urmărit, s-ar putea să nu facă nimic.

— Nu el mă îngrijorează, Dana. Sau ea. Ci tu..

— Eu sunt bine.

Agenta îşi împreună mâinile a rugă:

— Sunt aproape, sunt convinsă de asta! Ferma e doar o acoperire pentru alte jocuri, cu potențial violent. Acolo se coace ceva. Trebuie doar să aflu motivul ascuns în spatele lor...

Novak aprobă, nu prea convins. Îi făcu semn că putea să plece, dar ridică degetul în direcția Helgăi. După ce Dana părăsi biroul, se aplecă în față, sprijinindu-se cu coatele pe birou.

— Am primit un raport bancar. Dana retrage din cont sume tot mai mari în ultima vreme, pe care le virează către firme care apar în baza de date a Fiscului cu suspiciunea că ar fi doar paravane pentru spălare de bani, nedovedite încă. Și există niște tranzacții fantomă care par să ducă spre *dark cloud*.

— Credeți că motivul persoanei este doar să stoarcă bani, trase Helga concluzia logică.

— Întocmai. Leandro a verificat, dar are licență de jocuri, inclusiv pentru varianta psiho-. Are acoperire pentru tatuajele senzitive, şi-a plătit impozitul pentru creditele primite de la Dana când i l-a făcut pe al ei... Primeşte cotizații de la cei înscrişi în joc, dar sumele sunt mici – departe de valorile dispărute din conturi. Evident că aici e tot şpilul, dar s-a protejat foarte bine. Încă n-am reuşit să descâlcim traseul prin care ajunge în posesia banilor, deşi am cerut sprijin şi de la Fisc.

Helga oftă zgomotos, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar ezita. În cele din urmă, îndrăzni:

— Şefu', nu-mi place! Dana nu este deloc ok şi mă tem pentru viața ei...

— Şi eu, admise franc Novak. O mai lăsăm să încerce o săptămână şi, dacă nu iese nimic, o scoatem din joc.

— Mă tem că nu e aşa de simplu. A ajuns...

— Dependentă, completă căpitanul. Ştiu. Deja am vorbit la o asociaţie JA şi o vom duce acolo pentru tratament, după ce termină misiunea asta.

☆ ☆ ☆

Din vârful castelului de gheaţă se vedea până departe. Nu că ar fi contat. Albul banchizei se unea cu al cerului, dându-i impresia că s-ar fi aflat în interiorul unui glob de cristal.

Privi în jos. La baza turnului se adunaseră Uriaşii Înghe-ţaţi, slujitorii ei fideli, întorşi de pe meleagurile de dincolo de Marea Polară. Unii dintre ei suferiseră mult. Căldura pe care fuseseră nevoiţi s-o îndure îi topise, micşorându-i şi ştergând liniile ascuţite ale trupului. Arătau acum ca nişte sloiuri lipsite de membre, de trăsături. Se temea că atunci când aveau să-i vorbească, pojghiţa subţire ce-i acoperea se va sparge, mutilându-i pe vecie.

Aduseseră cu ei tributul plătit de toţi pentru ca ea să nu-şi trimită asupra lor vânturile reci. Ascultă răbdătoare rapor-tul dat de fiecare. Când uriaşul Ulrum – transformat într-o simplă movilă cu un singur braţ scheletic – îi spuse că rega-tul Saaliei refuzase să plătească, se înfurie.

— E a doua oară când mă sfidează! tună ea, aruncând fulgi şi steluţe de gheaţă prin gura cu buze ascuţite, tăioase. Ultima dată, pe vremea reginei Ka'ana, s-au căit după un an de îngheţ. Acum le voi da doi, să le fie de învăţătură...

— Stăpână, se aplecă spre ea Filijs, doi ani îi vor şterge de pe faţa pământului.

Se răsuci spre el şi-l străfulgeră cu privirea oţelită.

— Şi? După ce pământurile vor redeveni roditoare, alţii le vor ocupa. Ce-mi pasă mie dacă or fi saaliţi sau venetici?

Chicoti:

— Deşi, dacă îmi vor trimite un număr apreciabil de tineri din ale căror inimi fierbinți să mă înfrupt, transformându-i în servitori de nădejde, poate că mă voi înmuia un pic. Aşa, preț de un an...

Gemu satisfăcută, imaginându-şi orgia şi făcând să vibreze crevasele.

Resurse insuficiente. Vă rugăm părăsiți zona.

— Of! Nu iarăşi...

Prea târziu. Se trezi în mijlocul fermei întinse acum pe multe hectare. Frustrată, ridică palma de pe frunza albă. Vechilul stătea răbdător lângă ea, cu lista problemelor care trebuia rezolvate.

— Dă-o-ncoace se răţoi la el şi o luă din mâna lui cu un gest nervos.

Se urcă în tractorul de ultimă generație şi porni spre târg. După ce termină toate tranzacțiile şi înțelegerile, văzu că rămăsese pe plus, ceea ce era bine. În curând avea să vină sezonul recoltelor de fructe exotice, iar asta urma să-i aducă un profit serios. Serele principalilor concurenți suferiseră avarii, iar producția lor fusese afectată.

Pe când se pregătea să se urce înapoi în tractor, se trezi față în față cu o femeie pistruiată, cu un ochi căprui şi unul verde. Se opri, descumpănită.

— Ne cunoaştem?

Tânăra ceacâră îi întinse tăcută o pseudofolie, apoi se răsuci şi ieşi din birou. Nedumerită, Dana despături foaia. Era o invitație la şedință, semnată „Căpitanul Novak".

— Ce?!

Imaginea se încețoşă. Când redeveni clară, văzu că în mâinile ei se afla, de fapt, un petic de piele argăsită, iar me-

sajul reprezenta o invitație la vânătoare. Îl parcurse rapid, apoi se opri la semnătura: „Cel care-ți poate oferi resurse nelimitate".

☆ ☆ ☆

— Şefu', e groasă! Dana nu mai răspunde în Rețea şi a plecat de acasă de ieri seară.

— O clipă! Novak verifică grăbit mesajele, apoi înjură: Fir-ar! Am un raport de la bancă, de azi dimineață. Se pare că iar a retras o sumă mare...

— Ce facem?

— Sigur e în jocul ăla blestemat! Pune-l pe Alex să-i găsească IP-ul de acolo şi, prin asociere, să depisteze unde se află acum!

— Am înțeles!

Novak întrerupse convorbirea şi lansă mai multe apeluri.

— Leandro, adună echipa de intervenție! Cod zero! Sonne, preiei comanda echipei care-l supraveghează pe şarlatanul cu tatuajele! Intri peste el şi faci ce ştii, dar îi smulgi informațiile legate de ce se întâmplă acum cu Dana! Poftim? Nu-mi pasă dacă ne dă în judecată pentru abuz!

☆ ☆ ☆

Se opri din alergat, obosită. Sufla greu. Ştia că nu doar efortul o epuizase. Timpul petrecut în Ciberspațiu, în jocul acela, cerea tot mai mult din ea, în fiecare clipă. Nu doar bani, ci şi o parte din sufletul şi spiritul ei.

Trebuia să recunoască faptul că fusese realizat ingenios. Pentru marea masă a participanților, era un banal joc de relaxare. Inocent şi chiar instructiv. Dar cei ce ieşeau din ti-

pare – cum era cazul ei – aveau ocazia să deschidă Cutia Pandorei. Să devină zeii unor lumi în care aveau puteri nelimitate. Cine ar fi putut rezista ispitei?

Evident, de asta profita creatorul jocului. Pentru a rămâne activă în cea de-a doua lume, Dana aproape îşi golise conturile. Dar spera ca rezolvarea cazului să-i aducă prime şi compensaţii suficiente ca să acopere paguba.

O săgeată îi şuieră pe lângă ureche, înfigându-se în copacul din spate. Sări în cel mai apropiat tufiş şi scrută întunericul. Se oprise ca proasta, neatentă, iar criminalul o luase la ţintă.

Îngheţă. Se auzeau paşi apropiindu-se, precauţi. Duse mâna la şold, acolo unde avea cuţitul de vânătoare. Se pregăti. Celălalt era tot mai aproape. Muşchii i se încordară, gata s-o arunce ca pe un arc. Deja auzea respiraţia individului. Era în faţă şi un pic în stânga. Încă un pas...

Urletul o făcu să tresară. Auzi foşnetul frunzelor spulberate. Îndrăzni să ridice capul, aruncând o privire printre crengile tufişului. În lumina palidă a lunii, insinuată prin coronamentul pădurii, distinse silueta celui ce se apropiase de ea. Atârna cu capul în jos, spânzurat de picior.

Călcase într-o capcană. Dacă n-ar fi tras cu arcul, ea ar fi ajuns pe peticul acela de iarbă şi s-ar fi aflat în locul lui. Ironia sorţii.

Îi mulţumi în gând. Dădu să se ridice, dar un alt zgomot o determină să rămână jos. Iscodi printre crenguţe.

Se apropia o altă siluetă. După cât era de suplă, aparţinea unei femei. Ajunse în dreptul spânzuratului şi-şi încleştă degetele în chica lui. Se aplecă să-i vadă mai bine faţa, apoi izbucni în râs.

— Makarov! Nu mă aşteptam... Credeam că e boboc care a primit pentru prima dată permis de vânătoare.

— Fatima, lasă-mă jos! Îți plătesc oricât! Uite, ce zici de filialele SymPlex din Indonezia? Cum femeia tăcea, plusă: Ți le dau pe toate din zona aceea – Malaezia, Singapore, Filipine... China!

— Afacerile mele sunt în cu totul altă branșă, știi prea bine! Ce să fac cu rahaturile pe care le produce corporația ta?

— Îți dau acțiuni! Îți...

Vorbele i se terminară cu un horcăit. Femeia scosese de la brâu un cuțit cu lamă lungă și i-l înfipse în gât. Tăie apoi conștiincioasă, până rămase cu capul în mână. Îl ridică în fața ochilor.

— Știi prea bine, dragul meu, că nu suntem aici pentru afaceri. Aici doar plătim ca să ne distrăm pe cinste!

Dana era îngrozită. Întregul joc nu era decât un paravan pentru bogătașii dornici de senzații tari. Restul erau doar vânat. Ea, Lisa, Carmen... Iar cel care o tatuase era un intermediar ce se îmbogățea de pe urma pasiunilor perverse.

O crenguță îi trosni sub palmă. Fatima tresări, alertă, și țâșni ca un arc în direcția ei. Reflexele dobândite în antrenamentele Cypolului o ajutară pe Dana să evite impactul. Se rostogoli în dreapta, apoi se ridică și o luă la fugă. O auzi pe Fatima înjurând, apoi porni în urmărirea ei.

Alergau printre copaci, în semiîntuneric. Mintea Danei căuta soluții. Poate că ar fi reușit să scape de urmăritoare. Dar mai devreme sau mai târziu tot avea să cadă în capcana vreunui vânător. Ei erau pregătiți, ea nu.

Își smulse ochelarii de la ochi și-i aruncă într-un tufiș.

Decorul rămase neschimbat.

O cuprinse panica. Dacă nu mai putea ieși din Ciberspațiu, urma să devină o victimă sigură. Dar cum era posibil așa ceva? Fatima se auzea tot mai aproape, așa încât iuți ritmul. Simțea că plămânii erau gata să-i explodeze. Începu să eva-

lueze în minte tehnicile de luptă corp la corp învățate odinioară. Dacă urmăritoarea nu renunța, avea să se ajungă și la așa ceva.

Cu gândul la asta, nu-și puse întrebări despre panta pe care o urca decât atunci când era prea târziu. Se opri în ultima clipă în fața hăului ce se căsca la picioarele ei. Stârnite de frânarea bruscă, mai multe pietricele o luară la vale.

Era prinsă în capcană! Se uită disperată în jur, căutând o soluție.

Cuțitul i se înfipse în spate, aruncat cu mare precizie. Icni. Impactul îi dădu impulsul de care era nevoie pentru a o dezechilibra, forțând-o să înainteze.

Căzu în hău, urlând.

☆ ☆ ☆

— Sunt aici...

Din abisul întunecat, plin de suferință, se materializă un chip. Nu-i distingea trăsăturile, ci doar nimbul luminos ce-l înconjura. Tensiunea se dizolvă într-o clipă. Inima își liniști bătăile, trupul se relaxă.

Venise. El, Salvatorul, apăruse pentru a o ridica din lumea celor fără de speranță. O cuprinse o stare de beatitudine. Totul avea să fie bine. Salvatorul venise acolo pentru ea, pentru a o ajuta să se mântuiască de demonii care-i populau coșmarul.

Nimbul luminos se alungi, apoi se despărți în mai multe globuri, mai mici. Dana clipi, încercând să-și dea seama unde se afla, în ce realitate. Nimburile erau corpuri de iluminat pe un tavan, mișcându-se deasupra ochilor ei cu viteza cu care era transportată în sala de operație. Le urmărea cum se apropiau și se îndepărtau, conștientă că era singurul mod

de a rămâne trează. Din când în când, rata câte unul şi se trezea speriată că data următoare ar fi putut aluneca în moarte...

Un chip familiar le acoperi.

— Sunt aici, Dana...

— Căpitane..., şopti.

După poziția corpului, bănuia că o ținea de mână. Iar gestul acela o amorțea, o anestezia, o făcea să se umple de căldură.

— Va fi bine! o încurajă Novak.

Îl credea, orice i-ar fi spus. În timp ce urcau cu liftul către etajul sălii de operație, bărbatul îi povesti pe scurt, cu glas stins, ce aflase.

— Totuşi... nu înțeleg... cum de căderea în hău din Ciberspațiu... m-a...

— Ți se părea că eşti. De fapt, te plimbai printr-o zonă industrială dezafectată. Ai căzut de pe o clădire cu patru etaje.

— Cum...?

— Tatuajul senzitiv ți-a alterat simțul realității. În mintea ta, lumea noastră şi Ciberspațiul se contopeau.

— Dar cuțitul...

— A fost real. L-am prins pe criminal – un drogat împănat de stimulente şi, prin urmare, uşor de controlat de la distanță. Un simulacru din Rețea în versiunea reală. La fel ca persoana care ți-a făcut tatuajul.

Cifrele etajelor se aprindeau şi se stingeau. Când ajunseră la ultima, uşile se deschiseră. Încercă să-l strângă de mână pe Novak, dar nu reuşi. Nu mai avea deloc controlul trupului.

— Cât de grav e?

Novak ezită, dar alese să fie sincer.

— Mare parte din corpul tău va trebui înlocuit cu componente tehnologice. Vei deveni un cyborg, ca Alex. Cypolul va deconta tot ce nu acoperă asigurarea ta medicală.

Dana închise ochii. Cyborg! O lacrimă i se prelinse pe obraz. Un vis frânt. Oricât de perfectă ar fi făcut-o tehnologiile, ştia că mereu o femeie reală avea să fie preferată în locul ei. Dacă scăpa, singurul lucru care-i mai rămânea era cariera.

Ridică pleoapele şi se uită la chipul lui Novak. Nu conta. El venise după ea, s-o salveze.

— Mulţumesc. . Pentru tot...

Bărbatul o strânse din nou de mâna ale cărei terminaţii nervoase fuseseră afectate iremediabil. Odată ajunşi la sala de operaţie, o asistentă îi făcu semn să se oprească. Privi cum se închideau uşile în spatele patului rulant. Oftă.

Îşi băgă mâinile în buzunare şi se îndepărtă, cu capul plecat. Specialistul de la JA îl avertizase că, în asemenea situaţii de alterare drastică a simţului realităţii, când dependentul era rupt brusc de obiectul dependenţei sale, exista un risc major să caute să umple rapid golul creat.

— S-ar putea să devină obsedat de unul dintre primele lucruri pe care-l percepe înainte de revenirea la starea conştientă, mai ales dacă exista anterior o oarecare legătură afectivă cu acesta. Poate fi o melodie pe care o aude, un lucru pe care-l vede, o amintire, o persoană...

Nu-i spusese Danei adevărul complet. Când menţionase faptul că o parte din corpul ei avea să fie înlocuită cu componente tehnologice, nu-i precizase că aici intrau şi anumite porţiuni din creier, care fuseseră şi ele afectate în cădere.

Asta cu condiţia ca tumoarea să poată fi îndepărtată în siguranţă. Tumoarea cu evoluţie galopantă, provocată de tatuajul senzitiv. Fără simptome observabile, afectând nervii optici şi percepţia realităţii.

— Ai avut dreptate de la început, Dana! murmură. Doar că n-ai ştiut nici tu cum să le pui cap la cap.

Un soldat aproape perfect

de Florin Purluca

Se spune că ești ceea ce simți. Teoretic, prin faptul că-mi desfășor activitatea în spatele primelor linii de pe front, sunt un soldat. Practic, nu mă aflu în solda Forțelor Armate Coloniale, ci sunt plătit chiar din leafa soldaților. La mijloc e un mecanism de investiții. Soldele celor plecați în misiune sunt folosite, la bursă, de companii financiare. Salariul meu e un mic procent din profitul dobânzilor. Cei cu specializarea mea au apărut pe listele de înrolare ale FAC, în urma presiunilor făcute de o duzină de organizații care militează pentru drepturile omului. Acestea, alături de familiile soldaților, au considerat că e de bun simț și onorabil pentru cei ce-și jertfesc viața, să primească dreptul la un cuvânt de adio în ultima clipă. Ceea ce, în linii mari, mă face un soi de bio-psiho-inginer cu aspirații de specialist tactic, care cutreieră frontul și sondează creierele morților, recoltând mesaje de adio. E o misiune al naibii de solicitantă și oricât mi-aș dori, recoltarea testamentelor – așa le spunem noi – prin intermediul dispozitivelor de captare de la distanță este imposibilă. Câmpurile de luptă sunt baleiate constant de radioemisii virusate, cu scopul precis de a bruia liniile de comunicație ale inamicului. Așa că pierderea masivă de informație pe durata unui conflict este de la sine înțeleasă.

În majoritatea cazurilor, ultimele cuvinte sunt de fapt o amestecătură de sunete monosilabice. Sunt obstrucționate fie de durerile infernale cauzate de un membru smuls în mod violent de vreo explozie, fie de ecourile unei minți sugrumate de șocul unui proiectil care a lăsat în torace o gaură cu margini cărnoase și lipicioase de dimensiunea unui măr. Dar avem noi metodele noastre. Nu poți livra familiilor îndoliate mormăieli neinteligibile. Așa că inginerii de sunet folosesc amprenta vocală și cele câteva informații esențiale oferite de mort în fișa de înrolare și încropesc un mesaj care să lase o bună impresie. Genul eroului dur, căzut la datorie, cu replici de ieșire din scenă exact cum numai prin filme mai vezi.

Într-un fel, nu suntem chiar atât de iubiți pe cât ai crede la prima vedere. Cu toată pregătirea noastră militară, e drept, de nivel minimal, suntem detestați atât de gradații din Catedra de Strategii Militare, cât și de inamici. Însă, cu toate că reprezentăm un ghimpe în coasta mai marilor din FAC, pentru soldatul de rând suntem totuși un soi de eliberatori. Aș îndrăzni să cred chiar un fel de preoți sau rabini, deși cultura în domeniul religios ne lipsește cu desăvârșire. În momentul fatidic nu suntem fizic acolo, dar devenim singura lui speranță reală că acel *Vă iubesc din suflet, pe tine și pe copii!* va ajunge la destinație.

Armata a urât dintotdeauna momentele lacrimogene și, în mod special, dezvăluirile de pe câmpul de luptă către publicul larg. Desigur, testamentele sunt filtrate și, acolo unde este cazul, cum spuneam, reconstruite integral. Nu o dată s-a întâmplat să extragem din creierele defuncților *mesaje de bine* pentru nu știu care general. Însă au fost și cazuri în care un soldat inspirat a descoperit un cusur în defensiva aparent de fier a inamicului. Detaliu care putea fi observat

doar din prima linie a frontului. Iar asta e teama oricărui general extraterestru și ne desenează pe spinare o uriașă țintă, de un roșu intens.

Viața are modul ei subtil de a face lucrurile să se întâmple așa cum e firesc, nu în felul în care vrem noi. Privind retrospectiv, nu pot spune că nu m-am așteptat să se ajungă aici. Dar măcar am parte de ceva mai mult de o secundă înaintea ieșirii din scenă și presupun că pentru asta ar trebui să fiu recunoscător.

Prin ceea ce am de spus nu am pretenția că o să pun la cale ghidul complet al bio-psiho-inginerului. Însă cred cu tărie că acesta îmi este sfârșitul și simt nevoia să las cuiva înțelepciunea mea. Chiar și cu ceața dată de anestezicele, antidepresivele și sedativele pe care kitul de salvare mi le pompează în corp, tot sunt conștient că starea de sănătate nu-mi permite să mai sper la o manevră de salvare. Cel mai apropiat avanpost FAC e la numai șapte kilometri, dar în starea în care mă aflu e totuna cu încercarea unui olog de a traversa înot un ocean. Speranța unei salvări miraculoase este și ea departe de a fi chiar și un vis frumos. Întăririle inamicului n-au fost interceptate la timp și în momentul de față navele extraterestre varsă trupe pe front cu nemiluita. Principalul motiv pentru care comandoul în umbra căruia am operat a fost măcelărit și, odată cu el, tot ce a însemnat trupe auxiliare. De la medici și sanitari, până la cei de teapa mea. Din moment ce FAC a decis să bombardeze cu bună știință o colonie locuită într-un procent covârșitor de mare de copii, bătrâni și femei, presupun că asta n-ar trebui să fie o mișcare strategică de neînțeles din partea inamicului.

Rachetele de semnalizare le-am pierdut odată cu ranița și armamentul. Am fost oarecum norocos că n-am rămas și fără kitul medical și că m-am aflat la o distanță suficient de

mare de locul exploziei. Suflul m-a proiectat prin aer la fel cum suflă vânturile cosmice o dronă meteorologică și am aterizat la un pas de carcasa complet arsă a unui blindat transluminic. În urma șocului, m-am ales cu un umăr dislocat – din fericire stângul. Și cu un picior fracturat – din nefericire dreptul. La naiba, pasele mele au fost mereu decisive în partidele amicale de fotbal din timpul permisiilor.

Simt cum hemoragia masivă își cere tributul. Prin urmare, la final o să fiu direct și concis. Tu, cel care-mi vei descoperi cadavrul, știi la fel de bine ca mine că testamentul meu va fi filtrat și cenzurat masiv. Poate chiar înlocuit cu unul de duzină, lucrat la repezeală de un inginer de sunet într-o cameră obscură. Acesta nu este un mesaj pe care Catedra de Strategii Militare să accepte să-l facă public. Drept pentru care, în cinstea emblemei pe care o porți și care se găsește și pe umărul meu, pe jumătate arsă de focul exploziei și mânjită de sânge, îndrăznesc să-ți cer un favor. Numele meu este Ionescu Marian-Daniel, plutonier-adjutant, repartizat comandoului TEX-67 CN, cunoscut drept Craniile Negre. N-am avut cine știe ce copilărie afectată de evenimente tragice, dar am găsit suficiente motive ca adult pentru a urma această cale. Aparent sinucigașă, în opinia multora. Nu mă vait. N-a fost cine știe ce, dar a fost viața mea și am trăit-o așa cum m-am priceput. N-am fost niciodată căsătorit, prin urmare nu am soție și nici copii. Părinții mei au decedat și am fost singurul copil al familiei Ionescu. Deci, n-am pe nimeni care să-mi asculte ultimele cuvinte. Așadar, te rog, oferă-mi puțin din timpul tău. Vreau să-ți povestesc cum m-am făcut renumit printre ai mei.

☆ ☆ ☆

Plicul avea însemnele FAC și detaliul m-a surprins. Când primeam ordinul de aderare la o operațiune, furierul îmi livra un plic simplu. Data, ora și docul de lansare. Încă mai folosesc hârtia pentru dispozițiile din apropierea fronturilor. Radioemisiile pot fi interceptate. Intrigat, l-am deschis și am citit ordinul care-mi cerea să mă prezint la Comandamentul Central. Am făcut întocmai și ofițerul care m-a primit, un tip cu înfățișarea unui dur ca la carte, m-a analizat în tăcere, în timp ce mi-a răsfoit dosarul de activitate militară. Fără falsă modestie, chiar și pe vremea aceea, nu era unul de neglijat. Am luat parte la câteva misiuni de recunoaștere pe Kepler 62-F, pe vremea Războiului de Purificare. Am terminat cu brio patru misiuni de asalt în inima Infernului Alb de pe Glakanius. Și, cireșa de pe tort, am supraviețuit vestitei misiuni de pe Phoenix R59, în urma căreia dintr-un efectiv de 1500 de soldați ne-am întors doar 63.

— Domnule Ionescu, mi-a spus durul cu pieptul lui plin de medalii. Formulele de adresare ale gradaților față de cei de teapa mea sunt *domnule* sau *doamnă*, deoarece nu ne consideră demni de rangurile militare. FAC vă oferă o șansă să vă dovediți vitejia, a continuat el. Dacă mă întrebați pe mine, e o șansă unică în viață.

Mi-am înclinat capul pe o parte, fără să-i spun nimic, și am așteptat să-și termine pledoaria. Ceea ce mi se oferea, în opinia lui, era glorificarea. În linii mari, FAC pregătea o misiune de recunoaștere pe planeta *stârcilor* – Titan, al șaselea satelit al lui Saturn. Termenul de stârc nu e de factură științifică, dar e preferat de pleavă în detrimentul pretențiosului *titanean*. Asta pentru că un stârc are forma unei berze, cu deosebirea că este octopod și la capătului gâtului lung și musculos posedă un cap învelit concentric de o cunună de ciocuri, care seamănă izbitor cu măciulia unui buzdugan. Utilitatea lui în lupta corp la corp fiind identică.

Cunoscând datele problemei, am făcut ceea ce orice soldat cu capul pe umeri n-ar fi făcut: am acceptat misiunea. După zece zile de pregătire tactică eram în capsula de transport, numărând secundele până la ejectare. Am simțit șocul componentelor care se decuplau treptat, înveliș după înveliș, piesă cu piesă. În clipa în care aveam să ajungem la limita de siguranță din atmosferă, urma să fim lăsați liberi.

Am auzit ultimul declic și apoi am simțit trepidațiile și pocnetul deculpării învelișului modulului principal. Sistemul electronic de ghidaj ne-a proiectat pe toți cinci în direcții diferite, pentru ca în momentul în care aveam să ne desfacem larg brațele și să activăm membranele de zbor, să nu ne izbim unul de altul precum popicele. Gravitația mică a lui Titan face ca atmosfera să fie mult mai extinsă decât cea a Pământului. Aveam să străbatem în zbor cei aproape 1000 de kilometri ai troposferei inferioare.

După ce ne-am stabilizat, bătând ușor din aripile membranoase, ne-am strâns în formație.

— Suntem la zece kilometri distanță de punctul de aterizare, l-am auzit pe Loretto în cască. O să planăm, urmând o traiectorie ușor descendentă, până la o înălțime de 500 de kilometri. De acolo intrăm în picaj până la 100. Cred că e un interval suficient pentru angajarea în aterizaj.

Nimeni n-a exprimat o opinie diferită. L-am observat cu vederea periferică, o silueta învelită în costum întunecat, presurizat. S-a înclinat discret pe o parte, apoi a fost înghițit de masa compactă de ceață vâscoasă. Mi-am activat filtrul infraroșu și l-am urmat, fiind al treilea în formația de zbor. Portocaliul intens al ceții este datorat reacțiilor rezultate din disiparea metanului de către lumina ultravioletă a soarelui. În tot timpul în care am zburat m-am simțit ca un vierme în miezul unei portocale. După câteva minute de planare domoală, l-am auzit din nou pe Loretto:

— 550 de kilometri!

A urmat șoapta blândă a tăcerii din cască. Mi-am setat temporizatorul la 60 și am urmărit secundele cum scad implacabil. Apoi Loretto și-a lipit brațele de corp și a intrat în picaj cu viteza uluitoare a unui proiectil. Barco l-a copiat în mișcări și a dispărut, la rându-i, la un interval de cinci secunde. Am urmat eu și imediat după mine Valerov și Tanaka. Tâmplele îmi zvâcneau și privirea îmi era lipită de altimetrul digital. Încadratul în fereastra de cinci secunde pe care o aveam la dispoziție ca să cuplez parașuta la limita de siguranță era o chestiune de viață și de moarte. Am așteptat încordat și am dat comanda cu o precizie matematică. O ciupercă atomică din electro-plastic s-a umflat dinapoia mea. Apoi ceva a apărut ca din senin, rotindu-se haotic prin portocaliul cleios. M-am înclinat pe o parte, inutil și instinctiv, cu teama nebună că acel obiect neidentificat avea să se izbească de umbrela generoasă a parașutei și s-o rupă. Mi-am imaginat cum urma să mă prăbușesc în gol, cu cablurile de fixare încolăcite precum șerpii dimprejurul mâinilor și picioarelor. Cumva, am avut noroc și m-a ratat milimetric. Până la sol m-am bălăngănit gânditor dintr-o parte în alta, absorbit de spectacolul oferit de curba absurdă și colorată a unui curcubeu. Atât de frumos, de-ai fi spus că-i pictat, aproape tangibil. Criovulcanii scuipă metan în atmosferă, care mai apoi cade sub formă de ploaie pe suprafață, formând lacuri. Spre deosebire de cele de pe pământ, curcubeele de pe Titan, având în vedere opacitatea extremă a atmosferei la lumina vizibilă, în marea lor majoritate pot fi văzute doar în infraroșu. Iar cele care sunt observabile cu ochiul liber, oricum nu sunt cine știe ce prin comparație.

Am decuplat parașuta, am reactivat aripile membranoase și am planat până înspre un platou vărgat care-mi

fugea la câteva sute de metri pe sub tălpi. Particulele suflate de vânturile mareice formează dune de nisip, nisip care de fapt e o tocătură de granule minuscule de metan înghețat, construind linii lungi și paralele aliniate de la vest spre est. Nisipul de pe Titan s-a format atunci când ploile de metan lichid au erodat roca înghețată de bază, sub forma unor viituri torențiale. O altă variantă este că nisipul ar putea proveni de la substanțele organice solide produse de reacțiile fotochimice din atmosferă.

M-am înfipt până la jumătatea gleznelor în stratul moale și fin și imediat am început să-mi caut camarazii. O soluție convenabilă ar fi fost să ne localizăm folosind sistemele de radiolocație din dotare, dar odată cu asolizarea uzul acestora era strict interzis. Exista suspiciunea, parțial fondată, că semnalele noastre ar fi putut fi detectate, declanșând astfel o stare de alertă. În afară de faptul că sunt niște hidoșenii caricaturale, stârcii sunt și un soi de organisme amfibii. Deși sunt orbi, au un auz extrem de bine dezvoltat, adaptat atât pentru uscat, cât și pentru mediul acvatic. Cercetătorii noștri i-au asemuit cu delfinii de pe Terra, pentru că folosesc un sistem de ecolocație care nu numai că detectează obstacolele cu ajutorul ultrasunetelor, dar pot sesiza și un spectru larg de alte emisii. Sunt un soi de radare naturale foarte complexe. Și deși cercetătorii susțin că ar avea un coeficient de inteligență semnificativ, toate încercările FAC de negociere în vederea stabilirii unei baze de tranzit au eșuat lamentabil.

Cocoțat pe creasta unduitoare a unei dune, am așteptat până când camarazii au început să apară unul câte unul. Apoi am coborât spre baza ei, cu salturi mari și răzlețe, care m-au făcut să plutesc prin aer ca un balon și să ridic în urma mea un nor de praf, ruinând cu fiecare pas perfecțiunea ca

de tablou a decorului. Ne-am întâlnit și eram doar patru. Lipsea Barco și niciunul, în afară de mine, nu observase acel *ceva* care mă ratase la mustață. După ce le-am povestit, am stabilit împreună că șansele de supraviețuire ale camaradului erau reduse la jumătate. Fapt pentru care ne-am hotărât să-l așteptăm o oră. Am folosit intervalul de timp pentru a ne verifica echipamentele din dotare – armamentul, alimentele, kitul sanitar, rachetele semnalizatoare și, în mod special, dronele. Toate erau intacte. Acestea din urmă fiind, de fapt, uneltele esențiale îndeplinirii misiunii.

Habitatul stârcilor e un labirint de galerii subterane de sorginte naturală, inundate de un amestec eutectic de amoniac cu apă. Formate în solul înghețat, tunelurile se găsesc chiar la limita dintre scoarță și stratul de lichid subteran. Directivele ne cereau să ajungem până la granița deșertului cu Xanadu, o regiune de aproximativ dimensiunea Australiei, plină de dealuri, tăiată de văi și de prăpăstii, mochetată cu cratere de impact și criovulcani. Ajunși acolo, tot ce trebuia să facem era să localizăm falia LZ-586-Q și să activăm dronele. Odată cartografiate galeriile subterane, ofeream viitoarelor misiuni FAC o idee precisă despre toate căile de acces în inima labirintului de tuneluri.

Ora așteptării lui Barco s-a scurs fără rezultatul sperat. Și deși am fi putut să trecem la etapa următoare, Loretto a decis că era musai să-i mai acordăm o șansă. Trebuie să recunosc, să fi fost în locul lui, aș fi apreciat la fel de mult gestul. Nimeni nu s-a împotrivit.

— Suntem patru, a spus Loretto. Pornim fiecare către un punct cardinal și mergem vreme de un sfert de oră. Salturile ne vor permite să acoperim o suprafață rezonabilă și în flancuri. În cazul în care nu găsim nimic, ne întoarcem aici. Dar dacă vreunul dintre noi descoperă ceva care ar putea fi un indiciu, așteaptă la fața locului până la sosirea celorlați.

Era simplu, eficient și lipsit de primejdii. Stârcii detestă zonele deșertice ale planetei și rareori se aventurează dincolo de zonele de siguranță, iar atunci când o fac sunt doar zboruri la altitudini înalte. Un soi de misiuni de recunoaștere, presupun cercetătorii noștri. Însă totul rămâne doar la stadiul de presupunere, deoarece nu par să aibă o organizare de tip militar. Alte presupuneri plasează zborurile – de cele mai multe ori solitare – în sfera unor ritualuri inițiatice. Oricum ar fi, nu rezistă mai mult de un ceas în afara mediului acvatic și ideea de bază era că probabilitatea să dăm nas în nas cu un stârc era de una la un milion. Așa că a pornit fiecare într-o altă direcție.

Eu am plecat spre nord, săltând cu lejeritate și scrutând împrejurimile, cu priviri încordate. La finalul sfertului meu de oră de peregrinaj, n-am găsit nimic notabil. Dune de nisip și liniștea specifică singurătății. O singurătate magnifică, un peisaj ce-ți tăia răsuflarea. Soarele, de mărimea unei perle, era înrămat de forma uriașă a planetei mamă și de inelele ei strălucitoare, sclipind dinapoia vârfurilor zimțuite ale unor munți îndepărtați. Razele de lumină drapau zgârcite deșertul cu tușe negricioase, ușor vălurite. Umbra mi se lungea pe suprafața titaneană, subtilă și întunecată, desenând un omuleț subțiratic.

La întoarcere lipsea Loretto. Am pornit tustrei înspre vest și, după zece minute de salturi, l-am găsit. Aștepta lângă ceea ce părea să fie un costum pe jumătate îngropat în nisip. Ne-am apropiat și, prin viziera sfărâmată, i-am zărit chipul. Piramida nazală nu mai arăta deloc a piramidă. Firișoarele de sânge congelat radiau concetric dinspre ceea ce fusese odinioară nasul și reprezentau o tușă ceva mai întunecată peste pielea feței, înnegrită și ea în întregime din cauza degerăturilor apărute în urma depresurizării costumului.

— Impact frontal, a observat Loretto în timp ce arăta înspre un alt morman din apropiere, pe care inițial nu-l observasem. L-am analizat tustrei în tăcere și abia după ce ne-am apropiat am distins formele abstracte ale unor tije fracturate, îngropate în nisip – picioare rupte de stârc. Singura explicație, a reluat Loretto, e o defecțiune a filtrului infraroșu. Prin ceața densă, în picaj, n-a mai apucat să facă nicio manevră salvatoare și s-au ciocnit.

Cele mai grave sunt avariile suferite în zona toracelui, pelvisului sau capului. Costumele sunt inteligente și se pot strangula ca să oprească depresurizarea, însă pot face asta doar în cazul membrelor. Desigur, pe Titan nu ai nevoie de un costum presurizat. Presiunea atmosferică este geamănă celei de pe Terra. Dar chiar și așa, tot ai nevoie de unul. Ambientul extrem, aerul irespirabil și frigul, alți prădători lipsiți de scrupule.

— Ciudat, a spus Valerov, încă aplecat asupra stârcului, analizând cadavrul extraterestru cu o curiozitate care pe mine mă depășea. Nu credeam că se aventurează atât de departe de cuib.

— Și la altitudinea asta, a completat Tanaka. Din câte știu, musculatura aripilor nu e adaptată ridicatului de la sol.

Știam la fel de bine. Stârcii se pricepeau să zboare la fel de mult pe cât se pricep găinile de pe Terra. Și totuși, zburau. Valerov a stat un timp pe gânduri. A arătat înspre un punct îndepărtat. Domul unui criovulcan rupea linia anostă a orizontului.

— Cred că folosesc curenții generați de efluenții de *lavă* din apă și amoniac pentru a se ridica atât de mult. Poate că nu se aventurează în vârful celor mai mari, dar chiar și cu impulsul oferit de suflul unui criovulcan mai mic, în gravitația asta scăzută tot ar putea să atingă altitudini de invidiat.

— Asta nu justifică prezența unuia în deșert, i-a spus Loretto.

— Poate că s-a rătăcit sau e vreun alt cuib prin apropiere, a observat Tanaka. Unul pe care scanerele Stației Centrale nu l-au detectat.

Scanere care, la drept vorbind, din cauza atmosferei dense și opace deveneau inutile când era vorba despre studiul amănunțit al suprafeței lui Titan. Drept dovadă, misiunea noastră ad-hoc. Valerov a mai stat o clipă pe gânduri, tot îngenuncheat, tot cercetând ceea ce ar fi trebuit să fie burta extraterestrului. În urma impactului, corpul suferise vătămări serioase. Era o masă de ruine ciudate și congelate. M-au surprins atenția exagerată față de cadavru și cunoștințele lui, dar dacă eram sincer cu mine, Valerov nu era singurul din echipă care poate că și-ar fi dorit, la un moment dat, în trecut, să aibă un alt viitor. Am ridicat din umeri și mi-am expus punctul de vedere, fără să mi-l fi cerut cineva în mod deosebit:

— Ca să fiu sincer, n-am nici cea mai vagă idee, Valerov. Știu la fel de mult cât știi și tu.

A fost liniște și imediat după asta, au râs tustrei pe înfundate. Detaliul nu m-a deranjat. Prejudecata făcea parte din meserie. Nu eram pentru prima dată etichetat cu inferioritatea celui care nu avea să fie niciodată mai mult decât un soi de gropar atipic. M-am întors către Barco. Am îngenuncheat, i-am îndepărtat casca cu atenție, l-am întors pe o parte și am introdus conectorul în mufa montată în incizia minusculă din ceafă. Conexiunea neurală a fost rapidă. EEG-ul a cules informația, iar interpretarea testamentului, după cum era de așteptat, a fost scurtă și la obiect: *Ah! Căcat!* Tot ceea ce mai apucase Barco să gândească în secunda dinaintea impactului. Am încercat să-mi imaginez un discurs care s-ar

fi potrivit unui dur precum Barco. N-am reușit. Am ridicat din umeri. Niciunul n-a vrut să afle detalii. Prea multe misiuni pe statul de plată și, probabil, martori ai prea multor camarazi morți, de-a lungul anilor, ca să mai conteze încă unul. Am salvat amprenta audio, cu speranța că dacă aveam să scap cu zile de pe Titan și pe fișa lui Barco era trecut vreun nume al unei persoane de contact, aveam să le solicit colegilor ingineri să compună unul din alea lacrimogene. Dar totul rămânea la stadiul de dorință. Durii care fac parte din comandouri rareori mai au legături cu ceea ce reprezintă trecutul lor. Cei mai mulți ajung în trupele speciale împinși de mizeriile servite în mod obsedant de viață. Sufletul lor devine totuna cu o gaură albă de pe cerul întunecat și rece al cosmosului.

Am recuperat tot ceea ce era neavariat și ne putea fi util – armament, rezervele de hrană, kitul medical, drona – și am pornit înspre regiunea Xanadu. Greutatea nu era o problemă. În gravitația absurd de scăzută a satelitului, am fi putut să cărăm ca niște asini.

Drumul n-a fost cine știe ce problemă. Cinci ore de mers în regim normal, de-a lungul întinderilor nesfârșite de nisip vălurind, dunele pierzându-și progresiv din înălțime, ajungând până la dimensiunea unor movile ce nu depășeau mai mult de jumătate de metru. Chiar înainte de punctul de trecere, am făcut un ultim popas. Am cuplat cartușele în portul universal al costumului și am sorbit lichidul vâscos și dulce care-mi amintea de gustul supei de pui, în vreme ce am ascultat șoaptele discrete ale vântului mareic. Deși se dovedesc un real spectacol, lacurile și mările de hidrocarburi nu erau pe lista obiectivelor noastre turistice. În afara faptului că găzduiesc cel puțin o duzină de specii ciudate de creaturi acvatice, au un grad de vâscozitate periculos pentru oricare

dintre speciile neadaptate mediului. Pentru un om ar fi totuna cu înotatul într-o piscină plină cu iaurt. Neantrenați, mușchii ar ceda, extenuați, după numai câteva minute. Aterizarea noastră avusese loc în timpul verii. Cu o medie de −179 °C, temperatura era rezonabilă și termometrul indica curba unei creșteri discrete. Titan se dezmorțea, după perioada de iarnă de 15 ani. Ceea ce nu era rău deloc. Dat fiind faptul că ciclul metanului e analogul ciclului apei pe Terra, ninsorile de metan din timpul sezonului rece ne-ar fi făcut misiunea cu mult mai dificilă.

După masa frugală, am fost gata de drum. Ne-am verificat armamentul. Desigur, armele convenționale nu sunt o opțiune pe Titan. La prima apăsare pe trăgaci te-ai transforma instantaneu într-o torță vie. Însă nici automatele cu proiectile de poliuretan nu sunt de neglijat. Un singur cartuș poate imobiliza o țintă aflată în mișcare, de dimensiunea unui urs polar. La impact explodează într-o plasă din spumă lipicioasă, care l-ar face până și pe Spider-Man să ridice o sprânceană.

Xanadu, cu toate formele ei de relief superbe, ciuruite pe alocuri de cratere de impact de toate mărimile, cu aliniamente sinuoase care seamănă cu creste, fisuri cu adâncimi kilometrice, criovulcani sau munți cu vârfuri rebele, care uneori depășesc cota de 1500 de metri, tot nu avea aerul unui sejur turistic exotic.

Stăteam aliniați dinaintea faliei LZ-586-Q și eram pregătiți, tactic și psihic, să pornim dronele. Specialiștii FAC ne asiguraseră, chiar și una singură ar fi fost capabilă să cartografieze cavernele în proporție de 80%, înainte să fie detectată și distrusă de stârci. Ceea ce însemna că totalul celor cinci, pe care le aveam la dispoziție, pregătite dintr-o clipă în alta să fie puse în funcțiune, ne garanta succesul misiunii.

Tot ceea ce trebuia să mai facem pe urmă era să ne cărăm cât mai rapid de acolo, către zona de extracție. Loretto își asumase și sarcina activării dronei recuperate de la camaradul defunct, ceea ce avea să ne întârzie cu douăzeci de secunde. Nu consideram asta un real handicap. Până aveau să se dumirească stârcii ce și cum îi lovise, preconizam că ar fi trebuit să fim la cel puțin doi sau trei kilometri distanță.

Nefiind complet familiarizat cu procedura necesară setării funcțiilor dronelor de recunoaștere, am reușit să o pun pe a mea în funcțiune cu o întârziere de zece secunde față de ceilalți. Nimic realmente problematic, deoarece din momentul în care mașinăria a zbârnâit și s-a înălțat cu un șuierat asurzitor, tot am mai numărat cincisprezece secunde până când Loretto a izbutit să lanseze și cea de-a doua dronă. Inițial am presupus că mașinăriile au nevoie de un interval de timp de calibrare. Chestiuni fine care țin de topografiere. Motiv pentru care, în loc să se arunce nemilos în hăul faliei, au continuat să oscileze împrejurul poziției noastre, de parcă ar fi căutat un unghi strategic defensiv. Suspicios, m-am apropiat de Loretto, care-și pregătea automatul. L-am abordat:

— Ce facem? De ce nu plecăm?

Acesta și-a verificat încărcătoarele auxiliare. A armat și mi-a aruncat o privire calmă, pe un chip nemișcat și dur ca gheața dimprejur.

— Înainte să plecăm, trebuie să luăm un suvenir, a spus.

— Un ce?

Un zâmbet ciudat i s-a lățit pe față, dinapoia plexiglasului vizierei. Dinspre falie, mai precis din interiorul ei, venea un sunet straniu, ca un clămpănit de copite. Se intensifica într-un ritm alarmant. M-am uitat înspre ceilalți, analizându-le chipurile. Acolo unde ar fi trebuit să stăruie surpriza

eșecului unui plan nerespectat domnea încordarea specifică momentului în care conștientizezi că va fi una din confruntările acelea cu final dramatic. De partea cui avea să se instaleze dramatismul, asta nu era un mister.

— Ce naiba...

N-am mai apucat să-mi termin întrebarea, care oricum nu era adresată cuiva în mod special. Era doar nedumerirea și conștientizarea faptului că lucrurile căpătaseră o întorsătură pe care n-o anticipasem. Un strigăt de ajutor sugrumat de gravitatea momentului.

Primele cartușe au fost trase de drone. De la înălțimea de la care survolau zona aveau un câmp vizual de tragere mult mai amplu și mai eficace. Spuma se încolăcea dimprejurul corpurilor agitate. Asta-i făcea pe stârci să se prăbușească înapoi în prăpastie sau să se zbată haotic pe stratul dur, înghețat. Împroșcau cu bucățele mărunte de rocă, rupte de vârfurile ascuțite ale picioarelor sucite în poziții absurde. Resturile de piatră pluteau prin aer cu o lentoare derutantă. Mâna îmi tremura pe patul armei. Am tras primul cartuș la nimereală. Evident, am ratat. Nu eram chiar străin de zonele de conflict, dar totuși, una este să privești moartea dintr-un unghi neutru și cu totul altceva să stai cu ochii lipiți de întunericul lucios ce dăinuie mistic și amenințător dinlăuntrul glugii. Camarazii mei se descurcau de minune, fiind susținuți de tirul perfect calculat al dronelor, care imobilizau inamici cu zecile. Pentru o victimă a spumei poliuretanice sfârșitul nu apare în mod spontan, violent, ca în cazul armelor convenționale. El vine lent și chinuitor, ca îngerul negru. Dacă nu ești recuperat și nu e neutralizată spuma, ceea ce în cazul stârvilor era prea puțin probabil să se întâmple, moartea survine prin inaniție. Indiferent în ce mod avea să se sfârșească lupta, pentru că inamicii tot continuau să iasă

din burta prăpastiei, chiar și pentru ei tot avea să fie genul acela de deznodământ pe care nu aveau să-l uite curând.

Am tras al doilea cartuș, care a explodat la impact. Firele cleioase s-au lipit de doi inamici simultan. Atacul lor s-a terminat într-o manieră comică, exact în felul în care ai încolăci o funie de picioarele cuiva, în timp ce aleargă. Am făcut un pas mai în spate, apoi un salt, cu intenția de a avea o vedere de ansamblu. Stârcii continuau să apară de după buza tăioasă a faliei și nu anunțau că aveau să cedeze prea curând. Dronele îi mitraliau cu o precizie de invidiat. Camarazii aveau și ei aportul lor în ceea ce arăta ca un scenariu deloc promițător. Desigur, șansele noastre de izbândă erau acolo, dar atârnau de o pânză fină de păianjen. Muniția nu avea să țină la nesfârșit. N-am mai tras niciun cartuș, cu ideea că economia avea să dea roade. La un moment dat. Dacă aveam să-l apuc.

În timp ce-mi revizuiam opțiunile, s-a creat o breșă. Un strâc a trecut de linia de apărare și a ajuns în mijlocul nostru. Din poziția în care se afla ar fi putut să atace pe oricine, dar din motive obiective a decis că eu eram o țintă numai bună. Am armat și, în afară de nodul din gât, am simțit și o moleșeală în articulații. Înainte ca eu să trag, una din drone a plonjat de la înălțime într-o manieră abruptă. A tras, spuma l-a învelit pe atacator din spate către față, lipindu-i-se de corp într-un fel în care eliberarea părea doar un vis. Anticipând primejdia, Loretto a ordonat replierea. Toți, inclusiv dronele, s-au comportat de parcă ar fi lucrat după un plan bine stabilit. Pierdusem eu detalii pe timpul stagiului de dinaintea misiunii? De ce nu erau surprinși? Era drept că în câteva sesiuni nu poți să le afli pe toate. Dar totuși...

Drona a agățat stârcul captiv cu un cârlig și l-a târât undeva, mult mai în spate. Valerov s-a rupt de grup și a pornit

pe urmele dârei lăsate de prizonierul târât de aparat. Mi-a făcut un semn din mână – *Vino!* Un moment, am rămas loculuí, indecis, dar apoi l-am auzit pe Loretto ordonându-mi:

— După el! a strigat. E un ordin!

Am plecat din loc într-o manieră mecanică, deloc convins de utilitatea mea. Ce naiba puneau la cale? L-am ajuns pe Valerov din urmă, săltând ca un cangur și i-am spus, gâtuind cuvintele:

— Ce naiba se întâmplă?

Întrebarea a fost esența nebuloasei care-mi zăcea în minte. Pentru ce mă chemaseră? Mai avea vreun sens planul inițial? Dronele nu se apropiaseră la nici un metru de deschiderea faliei, ca să nu mai vorbim despre cartografierea tunelurilor. Mai era oare recoltarea testamentelor adevărata mea menire?

Apoi drona a făcut un viraj abrupt. Cârligul retractabil a șerpuit prin aer. Odată eliberat, stârcul imobilizat s-a rostogolit în gol, a ricoșat de cocoașa măruntă a unui deal și s-a izbit de vârful unuia ceva mai înalt. O dantelă din bucăți de rocă a crescut prin aer. Extraterestrul s-a mai dus de-a dura câțiva metri și s-a oprit. Valerov țopăia de zor, ca un hopamitică, ca să-l ajungă din urmă. Am făcut la fel.

Când m-am apropiat, era în genunchi. Prizonierul se bălăngănea ușor dintr-o parte în alta, luptând zadarnic să evadeze. Trusa sanitară era deschisă pe jos, la o palmă de el. Spre surprinderea mea, dacă exteriorul kitului era standard, interiorul era o cu totul altă poveste. În locul rolelor de tifon, a tuburilor cu gel cicatrizant sau a mini-injectomatelor cu tratament simptomatic, erau ustensile chirurgicale. Nu sunt un expert în instrumentar medical, dar cred că oricine ar fi putut să observe diferența de conținut. Bulversat, am continuat să privesc îngropat în tăcere. Mâinile lui Valerov au

început să lucreze cu o pricepere ciudată, de invidiat. Pe fundal se auzeau zgomotele luptei, augmentate substanțial de distanța la care se consumau și de microfonul căștii. Cartușe pocnind la impact cu țintele, drone vâjâind prin aer, schimbându-și în mod strategic pozițiile. Atât trunchiul stârcului, cât și gâtul, erau învelite cu solzi lucioși, de un cenușiu murdar. Valerov a făcut două incizii în fanta de îmbinare dintre doi solzi, cu ajutorul bisturiului autogen. Extraterestrul s-a zbătut și mai tare, dar nu s-a văitat. Sau poate că a făcut-o, dar n-a fost într-un registru detectabil. Valerov a fixat menghina electrică și a deschis o poartă de intrare de dimensiunea unei felii de măr. La interacțiunea cu gerul, țesutul moale a trecut de la vinețiu la negru într-o clipă.

— Ce naiba faci?! l-am întrebat.

Valerov a luat o pensă din trusă. Mi-a întins-o.

— Ține aici. Apoi, când îți cer, împinge cu forță.

Am luat pensa.

— Omule, pentru numele lui Dumnezeu! Ce se întâmplă?

— Hai! Mai repede, m-a atenționat. N-avem o veșnicie la dispoziție. Am apăsat cu vârful pensei în locul indicat. Pentru ce credeai că te-au abordat?

Ideea mi-a înflorit în minte ca un grăunte de porumb aruncat în ulei încins.

— Cine ești, de fapt?

Valerov s-a oprit un timp din ceea ce făcea. Prin viziera semitransparentă a căștii i-am văzut zâmbetul.

— Sunt medic. Specialist în xenobiologie. Presupun că ai auzit de progamele de îmbunătățire genentică derulate de FAC. Am scuturat din cap. Auzisem de ARKA. Acum împinge! – am împins cu vârful pensei. Ei bine, construim o bază de material genetic inedit, a reluat. Închipuiește-ți. Un organ de orientare de douăzeci de ori mai performant decât

cel al omului. Adio implanturi electronice banale. A înjurat și, folosind două instrumente, a smuls cu greutate un alt solz. O să-l clonăm în laboratoarele FAC și în câțiva ani o să-l folosim la scară industrială. Ochi de tenurian, ecolocație care face sistemul delfinilor să pară primitiv, sistem osos meskalian, la fel de puternic ca diamantul. Soldatul viitorului e la un pas distanță.

Am strâns cu putere mânerul pensei.

— De ce naiba nu ai recoltat ce aveai nevoie din stârcul care l-a omorât pe Barco?

Valerov a mai scos doi solzi. Țesutul expus la ger a devenit negru, de mărimea unei palme. Cu o răbdare maniacală a tăiat adânc și precis, cu bisturiul autogen. Stârcul s-a zbătut violent.

— Ține-l pe nenorocit, mi-a cerut. Trebuia operat pe viu. Din cauza asta n-am putut să fac nimic acolo. Avem la dispoziție cel mult zece minute. Așa că, ține-l naibii bine, dacă nu vrei să fii bătut drumul de pomană până-aici!

Un timp am ezitat, apoi l-am fixat cu ambele palme. Spre norocul meu, buzduganul natural era fixat de o fâșie dublă de spumă. Abia dacă tremura. Să fi scăpat, mi-ar fi crăpat casca și craniul dintr-o singură lovitură.

— Pentru ce a trebuit să mai vin și eu?

Îmi era mai mult decât clar că nu mă aleseseră doar ca să colectez mesaje de adio. Necazul era că nu puteam să-mi dau seama de ce. Valerov m-a privit din nou cu zâmbetul lui de contrabandă.

— Tu ești planul de rezervă, a spus și s-a întors la operațiile lui chirurgicale.

— Planul de rezervă!?

M-a ignorat. S-a ridicat în picioare și și-a vârât mâna până aproape de cot în trupul zvârcolitor al stârcului. Durerea,

în oricare registru s-ar fi manifestat ea, trebuie că era infernală. Extraterestrul, deși imobilizat, tremura ca un epileptic. Valerov s-a mișcat un timp, ca și cum ar fi căutat o minge de ping-pong într-o ladă cu jucării. Când a găsit-o, a tras cu putere. În palma strânsă ținea ceva. Antebrațul costumului era plin de resturi de țesut și fluide congelate din cauza expunerii la ger. Mi-a spus răstit:

— Repede! Caută în raniță și dă-mi cutia criogenică!

M-am întors și am scrutat împrejurimile cu privirea după raniță. Am găsit-o și i-am dat cutia. A depozitat organul recoltat și pe urmă s-a întors la trusă. Cu ajutorul bisturiului autogen a făcut o altă încizie, perpendicular. L-am urmărit cufundat în liniștea rece și confuză din mintea mea, perturbată ocazional de zgomotele îndepărtate ale luptei. M-am ridicat în picioare și am făcut un salt, ca să pot să văd dincolo de burta dealului. Dronele se învârteau prin aer și scuipau cartușe la foc automat. Loretto și Tanaka erau aproape lipiți unul de altul. Situația nu arăta prea bine. Balanța se înclinase dramatic înspre victoria stârcilor. Numărul atacatorilor crescuse în mod înfiorător. Timpul a început să-mi sufle în ceafă, batjocoritor – tic-tac, tic-tac, tic-tac! Tulburat, m-am întors la Valerov.

— Suntem gata de imersie, mi-a spus.

Ținea un aparat EEG care aducea, în linii mari, cu cel pe care-l foloseam eu. Însă, cu certitudine, era o variantă îmbunătățită. Cutremurat, i-am spus revoltat:

— Eu n-am pregătirea necesară pentru imersie psihică pentru oameni, darămite pentru o specie extraterestră!

A râs.

— Cine a zis că tu?

În timp ce mi-a vorbit, și-a pregătit ustensilele. Abia mai apoi am observat că, în minutele în care eu căscasem gura

analizând câmpul de luptă, el instalase un port cerebral în creierul stârcului. A continuat să-mi spună:

— Planul de rezervă, ai uitat? Aparatele noastre o să lucreze în serie. În timp ce eu o să fiu conectat, tu vei face o copie. Ai priceput? În cazul în care...

N-a mai continuat, de parcă i-ar fi fost frică. Am scuturat din cap. El a făcut legăturile.

— Când întrerup conexiunea?

— Te anunț eu, mi-a spus. Urmărește ecranul EEG-ului.

S-a întins pe spate, pe roca dură. Am luat conectorul. Degetele îmi tremurau. Era pentru prima data când supravegheam o imersie psihică. Avusesem parte de câteva sesiuni demonstrative, dar niciodată nu fusesem realmente implicat. Doar din poziția de observator. Aveam gâtul uscat. I-am spus:

— N-avem prea mult timp la dispoziție. Situația nu arată bine acolo.

Mi-am înclinat capul pe o parte, înspre locul conflictului.

— O să fiu rapid. Dă-i bice!

L-am conectat. Tuburile cu neon au pulsat în spatele sticlei ranforsate.

☆ ☆ ☆

Când am interupt conexiunea, lucrurile nu promiteau nimic strălucitor. Toată procedura n-a durat mai mult de zece minute, însă în clipa în care mi-am ridicat ochii de pe ecranul EEG-ului și l-am văzut pe Loretto țopăind, am știut că nu era a bună. Nici măcar nu s-a oprit. Ne-a strigat din mers:

— Fugiți!

L-am ajutat pe Valerov să se ridice în capul oaselor. M-am uitat înspre Loretto. N-avea niciun gând să încetinească.

— Te descurci de unul singur? l-am întrebat.

A scuturat din cap – așa și-așa! L-am apucat strâns de braț și am luat-o din loc, sugerându-i să încerce să mențină ritmul, ca să nu ne lovim unul de celălalt. L-a început a fost mai dificil, dar pe urmă ne-am sincronizat și totul părea că merge ca pe roate. Apoi am avut senzația că s-a desprins ceva din echipamentul lui Valerov și m-am întors instinctual, ca să mă asigur. Pur și simplu mi s-a tăiat răsuflarea. Imaginea m-a lovit cu o forță aproape fizică. Erau cu mult mai în spatele nostru, dar într-un număr copleșitor. Cel puțin o sută de stârci năvăleau în urma noastră. Cu picioarele lor drepte, lungi și multe, ca niște lonjeroane din titan, izbeau solul cu o forță impresionantă. Schije de rocă săreau urmând o traiectorie lentă, aidoma unei explozii într-o difuzare încetinită. Când se aruncau în față își foloseau aripile, care, în gravitația absurd de scăzută a lui Titan, erau perfecte pentru planare. Câștigau teren văzând cu ochii.

Pe urmă, Valerov s-a împiedicat de un bolovan și l-am scăpat din prinsoare. S-a dus de-a rostogolul fără să încerce o manevră de echilibrare. Am virat brusc în direcția în care continua să se ducă de-a dura pe suprafața neregulată, tapetată cu grohotiș. Am ajuns lângă el și, spre uimirea mea, costumul nu i se fisurase. La cât de ascuțite erau pietrele de-a lungul cărora se târâse mi s-a părut un miracol. M-am aplecat asupra lui. Chiar și prin viziera semitransparentă, puteam să-i văd perlele de transpirație de pe frunte. Când ajungeau la maturitate deplină, i se prelingeau în lungul tâmplelor și nasului.

— Nu mai pot, mi-a spus cu un glas atât de slab și de gâtuit de suflul oboselii, încât am crezut că avea să leșine dintr-o clipă într-alta. Pur și simplu, nu mai am puterea să mă mișc.

Energia consumată în timpul imersiei este colosală și acum își cerea tributul. Apoi am simțit presiunea pe umăr și ideea nebună, total realistă, de altfel, că extratereștrii ne ajunseseră din urmă, mi-a făcut sângele ca gheața. M-am întors pe o parte, fără să mai respir. Figura lui Loretto nu anunța lapte și miere.

— E inutil să murim toți, mi-a spus. Gândește-te cât ar fi de nefericit să se întâmple asta. Am vrut să-l întrerup, dar m-a oprit cu un gest ferm din mână. Uită-te la el, a continuat. Doctorul nu mai e în stare de nimic. E pur și simplu extenuat. Pentru o clipă, mi s-a părut că-l aud pe Valerov spunând ceva. M-am uitat înspre el. Într-adevăr, vorbea, dar numai pentru el, fiindcă nu puteam să pricep nimic din ce încerca să spună. Planul B, doctore, a mai spus Loretto și s-a uitat undeva departe, în spatele nostru, al meu și al doctorului. OK? Valerov a scuturat din cap și și-a închis pleoapele.

— Ar fi trebuit să știu, am spus caustic. Ar fi trebuit să-mi spuneți.

Loretto a dat drumul automatului. A făcut o mișcare bruscă și în mâna lui a apărut lama unui cuțit de vânătoare. Chiar și în lumina zgârcită a soarelui de pe Titan mișcarea a fost realmente terifiantă. Am încremenit. O mișcare fulgerător de rapidă și în lungul cracului drept costumul s-a despicat. Am privit îngrozit procesul ca de pietrificare a chipului lui Valerov. Sărutul frigului l-a încremenit. Am înghițit în sec. Eram următorul! M-am ridicat în picioare. Nu eram pregătit să mor, deși nimic din sfera logicului nu-mi spunea că avea să fie altfel.

— Mișcă-te mai repede! mi-a spus răstit. Scanează-i mintea și fugi. Nu te oprești până nu ești în siguranță, la locul de extracție.

— Dar... L-ai ucis, am bâiguit.

— Niciun dar. Ar fi murit oricum. Și-a pus cuțitul înapoi în teacă. Gestul m-a mai liniștit un pic, dar n-a făcut minuni. Dacă nu scapă măcar unul din noi, a reluat absent, am murit toți pentru nimic.

— Chiar și așa, i-am spus cu voce plată. Locul de extracție e la trei kilometri. Mă vor ajunge din urmă.

— O să am eu grijă să nu se întâmple asta.

Oricât îmi doream să-l cred, știam că era un gest stupid. Avea să doboare cinci sau șase sau, la naiba, poate chiar douăzeci. Dar tot rămâneau prea mulți. Aveau să-l rupă în bucăți, iar eu eram următorul pe lista priorităților. Despre ce avans era vorba? Câteva minute, pe care puteau să le recupereze cu ușurință. Eram pierduți. Apoi Loretto a scos la vedere două bande explozive autoadezive. Și le-a lipit pe costum, în dreptul pieptului. Le-a activat. Peste luciul argintat al explozibilului secundele au început să scadă dramatic și implacabil. Aveam la dispoziție două minute. La naiba! Chiar un minut și cincizeci și opt de secunde. M-am pus pe treabă. Loretto avea dreptate. Deși aveam copia de rezervă a imersiei, reflecțiile ulterioare ale doctorului puteau să fie de folos.

☆ ☆ ☆

Când am decuplat conectorul, temporizatorul indica cincizeci și opt de secunde. Pe tot parcursul procedurii, Loretto asistase cufundat în tăcerea unui mim.

— E un schimb aproape corect, mi-a spus și l-am privit nedumerit. Pleacă!

Vorbele lui mi-au fugit mult timp prin minte. Eram tânăr, n-aș fi putut să pricep. Mai târziu am înțeles. Dacă fundația

realității tale e crima, atunci pregătește-te să aduci ofrande succesului.

Și-a armat automatul și m-am uitat la el prin ceața regretului. M-a bătut cu palma pe umăr și mi-a întins cutia criogenică. În privirea văzută prin viziera semitransparentă, în loc de ferocitatea specifică durilor din comandouri, înfloriseră boboci de resemnare. Am luat-o din loc, câte un salt după altul, numărând descrescător secundele. Îmi luasem o marjă de eroare. Așa că, în clipa în care am ajuns cu numărătoarea la zero, am mai apucat să fac un salt. A fost doar o idee de moment. Am desfăcut aripile membranoase ale costumului și m-am aruncat în față ca și cum aș fi sărit într-o piscină. Suflul exploziei a umflat membranele și m-a împins cu o viteză uluitoare. Am făcut eforturi ca să-mi mențin traiectoria stabilă, cu focul consumându-se dinapoia mea cu o forță nemaivăzută pe Titan. Fiecare denivelare sau piatră și-a lungit umbra diformă pe suprafața plină de grohotiș care aluneca pe sub burta mea. Aș fi vrut să pot să mă întorc, să văd cum se consumă totul la o scară uluitoare în văpăile albăstrui ale vaporilor de metan. Dar asta ar fi însemnat să fac niște manevre care nu doar că mi-ar fi încetinit avansul, ci m-ar fi pus în pericol. Așa că, tot timpul cât am planat, am savurat o răzbunare reală și dulce ca o zi de vacanță, imaginându-mi hoarda de stârci topită într-un mod grotesc și chinuitor de sărutul fierbinte al exploziei.

A B O N E A Z Ă - T E

*la **Revista CSF!***

şi primeşti cadou* volumul

„Cetiți-le noaptea“,

de Ion Minulescu!

pe www.pavcon.ro

** ofertă valabilă pentru un **abonament** pe 6 numere, făcut până la **1 iunie 2023!***

Pluta

de Gabriel Leonard Sîrbu

Când începuse „Al doilea potop", cum fusese numit de cei mai religioși, Victor se afla într-o delegație în Asia orientală. Cataclismul nu fusese ceva demn de filmele hollywodiene, ci mai degrabă o inundație petrecută cu încetinitorul. Nici ploaia nu fusese însoțită de fulgere și tunete trimise de un Dumnezeu furios, ci doar o constantă ploaie de toamnă. Una deasă și rece, care te pătrundea până la piele, ca într-o veche zicere populară. Zilele ploioase se transformaseră în săptămâni, apoi în luni. Soarele devenise doar o amintire care se mai regăsea numai în fotografii și filme. Apele acoperiseră totul și cei norocoși, care avuseseră o barcă, scăpaseră.

Victor nu avusese o barcă, dar fusese primit pe o plută, dintr-un motiv care îi scăpase până azi. Aceasta era formată, de fapt, dintr-o serie de pontoane și barje unite între ele în moduri dintre cele mai inedite. Dacă la început consta din trei pontoane, cu timpul ambarcațiunea cresuse din ce în e mai mult, ca o ființă vie, atrăgând tot felul de bărci, iahturi dezafectate și alte plute improvizate. Acum, întregul ansamblu părea o combinație grotescă de ambarcațiuni, unite de același scop comun: aderarea la o ordine socială. Viața pe plută era simplă, dar riguros organizată. Fiecare bucățică fusese împărțită și repartizată unei familii, în funcție de mărimea acesteia și de statutul ei. Victor se așteptase ca odată

cu hidroarmaghedonul, societatea să se întoarcă la barbarie, așa cum aflase din filmele și cărțile postapocaliptice, dar se părea că pojghița de civilizație supraviețuise bine mersi.

Întrega comunitate era condusă de un primar trecut bine de prima tinerețe, care, împreună cu fiica sa, organiza totul în cel mai mic detaliu. Imediat după potop, fuseseră recuperate cinci ambarcațiuni, rechiziționate de proaspătul primar în urma unor operațiuni de recunoștere în teritoriile învecinate. Echipa desemnată pentru căutări era formată din voluntari, dar chiar și așa, cu toții erau obligați ca cel puțin o dată la două săptămâni să participe la o astfel de operațiune.

Într-una din acestea, Victor o descoperise pe Ducky. Pasărea înota liniștită lângă epava unui pescadron, atunci când bărbatul o zărise. Era complet albă și doar ciocul și picioarele le avea de un portocaliu strident. La început, Victor văzuse în biata zburătoare doar o porție de friptură suculentă pentru masa de seară, dar pe drumul de întoarcere aceasta fusese foarte cuminte, liniștită, părând foarte sigură că noul ei stăpân îi va oferi protecția de care avea nevoie. Amânată pentru a doua zi, apoi pentru a treia, sacrificarea animalului n-a mai avut loc, deoarece între cei doi s-a legat un fel de prietenie. Victor vedea în biata pasăre, ultima de felul ei, un fel de reflecție de-a sa, fiindcă el însuși trăia un sentiment de înstrăinare. Astfel că purta lungi discuții cu Ducky, în limba lui de baștină, iar ea îl privea cu ochii ei negri și, câteodată, ca și când ar fi vrut să-l dezaprobe, scutura din cap și măcănea zgomotos.

Hrana pe platformă era o preocupare constantă, care necesita energie și timp. Existau doar două surse sigure, pescuitul și culesul de alge. Prima, cu toate că aducea un aport caloric mai mare, era un joc de noroc, deoarece puteau trece

zile bune până când peștele catadicsea să cadă în năvoadele improvizate de pseudopescarii plutei. Culesul de alge era o ocupație ceva mai fructuoasă, sub platfomă găsindu-se vareci din abundență, dar era și mai periculoasă, din când în când petrecându-se câte un accident, în urma căruia un culegător mai sârguincios rămânea fără aer și pierea înecat sub fundul vaselor.

Pentru a asigura un comerț echitabil, primarul hotărâse ca porția de mâncare să fie moneda universală de schimb. Aceasta consta fie dintr-un castron de alge, fie dintr-unul de pește. Ulterior, când a fost stabilit contactul și cu alte platforme care pluteau pe întinderile nesfârșite, sistemul primarului a fost considerat etic și a fost adoptat și de ceilalți supraviețuitori. Trocul, la început utilizat la nivel local, s-a dezvoltat și s-a extins la toate celelalte platforme.

Cu toate că nu acesta fusese scopul lui, Victor s-a trezit că trăiește într-o zonă confortabilă, în care nu mai experimenta nesiguranța mesei de a doua zi. Totul, printr-o ironie a sorții, deoarece salvarea venise din mila lui față de Ducky, atunci când hotărâse să nu o sacrifice; acum, pasărea făcea în fiecare zi câte un ou, aliment care aducea un aport caloric deosebit, fiind considerat o delicatesă pentru cei dispuși să plătească. Astfel, fiecare ou ajunsese să valoreze o porție și jumătate, suficient pentru ca Victor și Ducky să nu mai ducă deloc lipsă de hrană. Lucrurile mergeau atât de bine, încât pentru a servi cât mai mulți oameni, bărbatul era nevoit să facă liste de așteptare care, uneori, se întindeau chiar și pe două săptămâni. Ba mai mult, primarul îi făcuse o ofertă colosală pentru a-i vinde lui rața. Cu toate că Victor, inițial, fu destul de tentat de propunere, o refuză mai apoi fără să stea pe gânduri, realizând că primarul dorea pasărea doar pentru a-i îndeplini fiicei sale niște pofte culinare.

Într-o zi calmă, în care vântul adia ușor, aducând o briză răcoroasă pe platformă, una din acele zile numai bune de pescuit, își spuse Victor, în parte vorbind singur, în parte cu Ducky, se auzi strigat:

— Victor-san, Victor-san!

Un tip scund, cu o chelie pronunțată, se grăbea spre el, vizibil agitat. Individul, pe nume Jire, fusese cândva lucrător la o firmă care închiria autoturisme. Ajunse în fața lui, aplecă un pic din cap, în semn de salut, și continuă să vorbească, grăbit:

— Victor-san, am vești pentru dumneata! Vești de o mare importanță, aș putea spune.

— Jire-san, surâse Victor, ușor amuzat, mă bucur că ați venit într-un suflet pentru a-mi comunica aceste vești de o mare importanță pentru mine, cu toate că mă cam îndoiesc să fie cu adevărat importante. Pe platformă, totul e cât se poate de calm, în mare parte datorită stimabilului nostru primar Yoshida...

— Victor-san, veștile pe care le dețin au însemnătate mai ales pentru dumneata. Și tocmai de aceea sunt aici, continuă Jire, folosind un ton grav.

— Atunci, nu mai pierdeți vremea și spuneți ce aveți de spus.

— Aș spune imediat, numai că... știți, vești de o asemenea importanță nu se spun așa, pur și simplu. Uneori, dacă vestea este crucială pentru persoana în cauză, ea vine... cu un preț.

Pentru o clipă, cei doi se priviră ochi în ochi, japonezul pentru a observa dacă are loc de negociat, Victor pentru a înțelege dacă discuția era serioasă sau avea de-a face doar cu o glumă orientală pe care el n-o pricepea. Cum celălalt nu dădea niciun semn că ar fi ceva amuzant, decise să con-

tinue discuția și să afle care era lucrul de o importanță vitală care apăruse în viața sa.

— Și care ar fi prețul, Jire-san? întrebă Victor.

— Aș fi mai mult decât mulțumit dacă Victor-san ar renunța la două ouă, în schimbul veștilor aduse.

— Nu e cam mult două ouă pentru câteva cuvinte aruncate în vânt, Jire-san?

— Cuvintele au uneori mai multă putere decât multe lucruri, Victor-san, iar vorbele pe care vi le aduc au cu atât mai multă, fiindcă eu însumi v-am auzit vorbind despre subiectul în cauză.

Era clar că Jire ținea la preț, dar nici Victor nu era un simplu cumpărător. Înainte de potop se ocupase cu negocierea contractelor de livrare a diferitelor componente electronice pentru o companie auto. În consecință, se înarmă cu răbdare, arboră o mină serioasă, pentru a nu lăsa nimic la voia întâmplării, se gândi câteva secunde, apoi dădu răspunsul pe un ton grav:

— Jire-san, luând în considerare graba cu care ai venit la mine pentru a-mi da veștile acelea importante, pot deduce două lucruri: fie veștile respective te-au entuziasmat atât de mult încât ai vrut să le livrezi imediat, fie te-ai grăbit să nu ți-o ia altcineva înainte. Cum e evident că nu te-ai grăbit ca să le livrezi din mărinimie, atunci e clar că nu ești singurul deținător al acestui secret. Așa că îți propun o contraofertă. Accepți un singur ou și îmi spui veștile chiar acum sau plec să caut pe altcineva care să-mi dea veștile, poate chiar pe mai puțin de-atât. Ce zici?

Jire strânse puternic din dinți, recunoscându-se învins, apoi scuipă cu o oarecare ciudă:

— Bine, Victor-san, ai câștigat. Sper să îți respecți promisiunea, așa cum și eu mi-o voi respecta pe a mea. Domnul

primar Yoshida a cumpărat de la o platformă învecinată un rățoi! Acum vă rog să îmi dați oul cuvenit.

Pentru câteva clipe, Victor rămase ca trăsnit, nu atât de importanța veștii, cât pentru că aceasta îl luase pe nepregătite. De ceva vreme, se amăgea cu gândul că Ducky era ultima rață vie de pe întreg globul pământesc, sau măcar din oceanul Pacific.

Jire continua să îl privească, așteptând, evident, plata cuvenită. În lumea veche, Victor ar fi amânat-o, sub un motiv sau altul, dar pe platformă lucrurile stăteau altfel. Fiecare promisiune și cuvânt dat erau la fel de sfinte ca un pact semnat. Mândria japoneză, cu care Victor făcuse cunoștință, inițial, prin intermediul filmelor şi al cărților citite, era mai mult decât o realitate. Dacă în lumea veche acest lucru era obișnuit, pe platformă devenise un fel de doctrină alimentată de tradițiile și cultura pe care cei prezenți doreau să le păstreze mai mult ca oricând.

Victor observă privirea fixă a lui Jire îndreptată spre oul prospăt făcut de Ducky și realiză că orice tentativă de evitare a plății era în van. Așa că plăti și se îndreptă spre locuința primarului, în timp ce Jire făcu spre el o plecăciune, ceremonios, în mod limpede bucuros de afacerea încheiată.

După ce o găsise pe Ducky, Victor se oferise voluntar în fiecare zi, din dorința absurdă de a mai găsi o rață plutind agale pe ocean. Un rățoi, însă, era cu adevărat o comoară. Evident că primul rând de ouă era crucial, dar apoi, după ce primii boboci ar fi eclozat, lucrurile ar fi luat o nouă turnură pentru el. Bineînțeles, ouăle de rață necesitau undeva la 28 de zile până eclozau, dar putea lua un credit de la un pescar sau un culegător de alge, ori, de ce nu?, putea chiar el să culeagă alge. Și oricum, câteva porții erau date cu împrumut, așa că soluții avea.

Alungă cu mâna o muscă apărută de nicăieri și se întoarse la calcule. Dacă fiecare rață făcea zilnic câte un ou, iar din prima serie de ouă ar fi obținut chiar și numai trei boboci, asta însemna șase porții în fiecare zi. Bineînțeles că puteau exista situații neprevăzute, precum moartea unui boboc, dar chiar și așa, patru porții și jumătate tot erau o valoare uriașă pentru condițiile actuale.

Calculele făcute de Victor aveau ca scop marja de negociere cu primarul. Acesta era un om dur, care punea mare valoare pe tradiții și pe propria onoare. Dar cu toate astea, cel mai de preț lucru pentru el era fiica sa Sanyu, nume care însemna „fericire", din ce aflase Victor. Sanyu tocmai ieșise din anii copilăriei și era acum o tânără domnișoară de o frumusețe imaculată, care stârnea admirația tinerilor pe lângă care trecea. Ba chiar și pe cea a bărbaților însurați, care se trezeau uneori scoțând exclamații admirative la adresa ei, de mână cu propriile soții.

Una din cele mai mari dorințe ale lui Yoshida Taikan, primarul plutei, era de a-i oferi fiicei sale o fărâmă din lumea veche: una din mâncările pe care altădată nu se gândise să le guste împreună cu ea, „rață Pekin". Cu toate că „rața Pekin" era un fel de mâncare din gastronomia Chinei, acesta migrase rapid către alte culturi, fiind adoptat imediat atât datorită gustului inedit, dar și pentru dificultatea preparării lui. Ca orice lucru care necesita răbdare și timp, bucătarii japonezi moderni adoptaseră acest fel de mâncare ducându-l la nivel de artă culinară, chiar dacă, tradițional, strămoșii se fereau să mănânce carne de vânat. Și totuși, motivul pentru care primarul insista să aibă la masă această delicatesă era cu totul altul. Fosta soție, pe care o pierduse în mod tragic în timpul apocalipsei, era de origine chineză și în lumea veche deținuse un mic restaurant, unde servea multe pro-

duse tradiționale chinezești. Yoshida iubise să mănânce la restaurant, dar fiind ocupat adesea cu serviciul său, mai niciodată nu găsise timp pentru o masă în familie, în adevăratul sens al cuvântului. După ce se stabilise pe platformă, realizase că în lumea veche acordase prea multă atenție unor lucruri care acum nu mai aveau niciun fel de importanță, așa că dorea să recupereze timpul irosit. Astfel, felul de mâncare respectiv nu mai reprezenta doar o delicatesă, ci un simbol, cumva, al propriei ispășiri.

Victor încercă să execute cât mai corect salutul tradițional, în timpul căruia trebuia să se aplece la 45 de grade. Putea alege și unul mai puțin formal, doar înclinând capul, lucru care pentru el era acceptat, nefiind crescut în tradiția japoneză, dar se hotărâse să meargă până la capăt. Numără în gând până la trei, apoi se îndreptă de spate, luând o poziție cât mai demnă cu putință. Și spuse:

— Bună ziua, Yoshida-san!

— Bună ziua, Victor-san. Cărui fapt datorez această vizită?

Victor o observă pe Sanyu stând o jumătate de metru în spatele tatălui ei, în genuchi, cu capul ușor plecat, dar acceptată ca un membru activ al conversației. Kimonoul ei era de un alb imaculat, decorat cu flori sângerii de lotus. Acesta era legat în cea mai bună tradiție japoneză sau cel puțin așa gândea Victor, realizând brusc cât de puține știa despre eticheta niponă.

Primarul ocupa centrul camerei, așezat pe un taburet destul de vechi, dar într-o condiție bună, îngrijit cum se cuvine. Oare cum reușise să facă rost de el? gândi Victor. Îi lipsește doar un evantai, continuă să-și imagineze, pentru a fi exact ca orice figură tradițională din filmele văzute în lumea veche. Parcă citindu-i gândurile, primarul scoase un evantai de un alb murdar, un pic pătat de ceai, dar întreg, și începu

să-și facă vânt cu el. Victor înțelese mesajul subtil, că edilul se grăbea și nu avea chef de vizite de complezență, așa că trecu direct la subiect:

— Yoshida-san, am auzit că ați cumpărat un rățoi de pe o platformă din vecinătate. Prin ce minune a supraviețuit atâta timp poftei de a fi pus la tigaie, nu pot să îmi închipui, dar mă aflu aici pentru a cădea la o învoială.

Chipul primarului rămase neclintit, fără să trădeze vreo emoție. Doar ritmul cu care își făcea vânt mai crescu nițel, așa că Victor continuă:

— Aș dori să cumpăr acest rățoi de la dumneavoastră și să-l împreunez cu rața mea, să vedem din nou bobocei măcăind și scăldându-se în voie.

Victor omise intenționat să menționeze că ar împărți bobocii cu primarul, în speranța că poate avea să izbutească să negocieze un preț favorabil. De asemenea, era imperativ să menționeze bobocii, insinuând astfel că aceștia erau, de fapt, moneda de schimb propusă. Victor știa prea bine valoarea unei rațe și, oricât de mult ar fi dorit, nu se putea apropia de acest preț. Sanyu ridică ușor privirea, dar nu spuse nimic, așa că Victor se văzu obligat să continue. Era clar că negocierea nu mergea în direcția dorită.

— Bineînțeles că sunt de acord să plătesc o sumă cinstită pentru acestă favoare, plus că voi rămâne pentru totdeauna al dumneavostră umil servitor.

Aici, primarul ridică ușor din sprâncene. Victor își dădu seama că făcuse o greșală plusând cu servilismul. Poate că primarul avea să ia oferta ca atare și chiar să îl lege de această promisiune. Ar fi vrut să clarifice asta, dar era sigur că nu ar fi făcut decât să pară neserios și să obțină un refuz categoric, așa că hotărî să aștepte răspunsul, cu capul ușor plecat, așa cum făcea și Sanyu. După câteva momente, edilul

se ridică de pe scaun și se îndreptă spre fereastra întredeschisă. Se uită lung în depărtare, uitând parcă de prezența musafirului și de târguiala care avea loc acolo. O altă tactică de negociere, gândi Victor, sau poate că primarul hotărâse să ofere un răspuns tacit propunerii sale.

— În țara voastră, Victor-san, oamenii obișnuiesc să privească răsăritul?

Luat pe nepregătite, rămase mut de uimire. În mod normal ar fi încercat să câștige timp repetând întrebarea, dar perioada petrecută în Japonia îl făcuse să înțeleagă că acest lucru era considerat o nesăbuință și, cumva, o jignire adusă celeilalte persoane. Experiența îl învățase că cel mai bun lucru atunci când nu știai ce să spui era să nu spui nimic. Primarul se întoarse spre el și îl privi lung preț de câteva secunde, apoi îi făcu semn să i se alăture lângă fereastră. Victor se supuse și contemplă soarele care se îndrepta leneș către zenit.

— Unul din lucrurile bune în această nouă lume sunt răsăriturile de soare. Nu crezi asta, Victor-san?

Aprobă ușor din cap, încercând să înțeleagă către ce se îndrepta noua conversație.

— În vechea lume nu contemplam aproape niciodată un răsărit de soare. Mare păcat, nu crezi?

Primarul nu așteptă să primească răspuns și continuă:

— Uneori, lucrurile simple ne ating atât de puternic și ne învață să apreciem frumosul. În afară de fiica mea, aș da absolut orice pentru a mai petrece chiar și o zi alături de minunata mea Mei. Dar lucrul care mă doare cel mai mult e că n-am apucat să-mi iau la revedere de la ea.

Victor aprobă ușor din cap, mormâind ceva aproape neinteligibil. Cu toate că era clar că primarul îi făcea o confesiune, Victor nu reușea să înțeleagă clar scopul acesteia.

Câteva momente de liniște se scurseră lent ca mierea, în vreme ce edilul continuă să se uite lung pe geam. Apoi se întoarse la scaunul pe care se așeză ceremonios. Odată instalat, își chemă fiica, în șoaptă. Fata veni la el și, după o mică discuție, se retrase la locul inițial.

— Victor-san, am ascultat oferta ta cu cea mai mare atenție, dar nu-ți pot vinde rățoiul pe care ți-l dorești atât de mult, chiar dacă n-ai menționat nicio plată.

Abia acum înțelese Victor motivul pentru care primarul amânase să îi răspundă la propunere. Inițial nu menționase o ofertă pentru a putea avea o marjă de negociere și se pare că tocmai comisese o greșeală uriașă, jignindu-i inteligența. Acum, în mod sigur, nu mai era nimic de făcut.

Cu toate acestea, primarul continuă:

— Totuși, după cum bine știi, una din cele mai aprige dorințe ale mele e să-i ofer lui Sanyu o mică mostră din lumea veche. Această dorință are, însă, rădăcini mult mai adânci decât un simplu capriciu. Soția mea era, la origine, chinezoaică și pregătea felul acesta de mâncare, spre deliciul întregii familii. Acest lucru mă pune în poziția de a înclina să te refuz, Victor-san.

Musafirul observă că primarul folosise dinadins cuvântul familie, ca să evidențieze faptul că Victor era singur. Oare ce însemna asta? Să fi fost luat în considerare ca posibil candidat pentru mâna fiicei sale? Se gândi câteva clipe și ajunse la concluzia că tăcerea e de aur, mai ales în timpul unei negocieri tensionate cum era aceasta. Primarul continuă, după o scurtă pauză în care constată că Victor nu are nimic de adăugat:

— Totuși, la sfatul înțelept al fiicei mele, ospățul mai poate întârzia câteva zile, așa că am de gând să îți închiriez rățoiul pentru 24 de ore, în schimbul unui preț bun.

În odaie se făcu liniște. O muscă, poate chiar cea de mai înainte, îl bâzâi pe Victor, dar nu îndrăzni să o alunge, pentru a nu perturba înțelegerea oferită de primar. Se ridică încet în picioare și făcu o plecăciune, mult peste cele 45 de grade cerute de etichetă, pentru a-și arăta respectul. Apoi conchise:

— Yoshida-san, mă plec în fața înțelepciunii tale și accept cu umilință și gratitudine această ofertă. Voi plăti cu nu mai puțin de 10 porții și cu primul boboc care va ieși din ou.

Mai execută o plecăciune, la care primarul răspunse printr-o ușoară mișcare a capului. Sanyu îi aruncă o privire pe furiș și parcă și o umbră de zâmbet.

Odată întors la locuința sa, se puse pe treabă. Era clar că timpul nu trebuia irosit sub nicio formă, vorba ceea – trăiești pe timp de împrumut. Ducky își spăla liniștită penele cu ciocul, când Victor îl puse pe noul ocupant în cotețul improvizat. Acesta din urmă era de un gri murdar, pătat, de parcă cineva aruncase o cutie de vopsea peste el pentru a-l prinde. Poate că așa și era, de fapt, se gândi Victor. Pielea din jurul ochilor și ciocul rățoiului erau de un roșu aprins, iar deasupra acestuia din urmă crescuse ceva asemeni unui moț de curcan. Era clar că nu ar fi câștigat niciun fel de concurs de frumusețe, râse Victor. Ducky se sperie la apariția noului ocupant și se refugie într-un colț, sâsâind și înfoindu-se. Rățoiul o privi fără nicio urmă de interes și începu să mănânce liniștit din bolul cu mâncare.

Câteva ore mai târziu, situația rămăsese aceeași, singura schimbare fiind că rățoiul terminase hrana și acum stătea cuminte în colțul opus față de Ducky. Aceasta se mai liniștise, dar în mod evident era tulburată de intrusul care îi hălpăise toată mâncarea și care acum o privea amenințător. Din când în când, mai scotea câte un sâsâit, pentru a avertiza rățoiul că nu lăsase garda jos.

Victor își muncea de zor mintea, pentru a găsi o soluție la această situație, dar adevărul era că nu știa nimic despre ritualurile de împerechere la rațe. Orele treceau cu o iuțeală parcă nemaiîntâlnită, așa că Victor se hotărî să intervină.

Intră în coteț, luă rățoiul și îl apropie de Ducky. Aceasta observă pericolul și se înfoie, refuzând pesemne să creadă că stăpânul ei era gata să o pună într-o situație atât de stânjenitoare. Victor apropie rățoiul și mai mult. Ducky sâsâi amenințătoare, aruncând priviri panicate în toate părțile. Încă puțin și cele două păsări se atingeau.

Dar Ducky nu aștepta. Dând brusc din aripi, se repezi pe ușa uitată deschisă de Victor. Acesta se ridică disperat, pentru a o ajunge din urmă, dar se lovi cu capul de tavanul cotețului mult prea scund și scăpă din mâini rățoiul care, văzând scăparea, fugi zburătăcind din aripi pe urmele lui Ducky.

Încă amețit de lovitură, Victor păși, împleticindu-se, afară din coteț. Privi pierdut la cele două rațe care zburau în tandem spre orizont, ducând cu ele toate visele lui şi lăsând în urmă doar promisiuni nerespecate și datorii care, într-un fel sau altul, trebuia plătite.

Noră de nor

de Nicolae Dan Nechifor

A fost odată – sau va fi, acu' nu știu nici eu –, dar ce vă voi povesti mi-a fost spus de un nor, cu glasul vântului și, după spusele lui, un mare erou el a cunoscut.

Cică într-o breaslă dintr-un târg, și de întrebi de nume omul tace mâlc, lucrau doi frați, gemeni identici la voce, față și port. Doar că unul dintre ei se născuse parcă cu mai mult noroc. Pe frați îi chema Doi-Stâng și Două-Drepte.

Două-Drepte se născuse cu două mâini și picioare drepte. El dansa, cânta la orice dorea și, colac peste pupăză, meșter mai bun ca el nu mai era. Păcat, însă, căci gura numai rău îi vorbea.

Doi-Stâng se născuse cu două mâini și două picioare stângi. El mai mereu se împiedica, apa o vărsa și cu ciocanul degetele și le învinețea. Dar lumea tot îl iubea. De dimineața până seara, când restul trândăveau, el încontinuu muncea, iar în breaslă loc de cinste avea.

Atât de diferiți erau frații, dar tot se iubeau, până într-o zi când ajunse și în târg la ei vestea că un crăițanar, „Fiu de Nor", avea nevoie de un nou meșter-șef în țara de peste nori.

Atunci frații porniră să își ia lucrurile, dar numai Două-Drepte o făcu, căci el își lua fratele după el numai pe post de catâr. Pentru a ajunge în țara norilor, era nevoie mai întâi să urce pe un nor care se apropie de un munte, să-l pân-

dească ca pe o oaie și apoi să se urce pe el și... să te ții bine, căci norii sunt blânzi numai când sunt liberi, dar dacă îi prinzi ei încep să se înnegrească, să tune, să fulgere, să lacrime ploaie, să se scuture cu grindină. Însă, dacă te ții bine de ei, vântul îi ghidează precum un câine ciobănesc pe oi și îi mână pe cer către țara norilor. Zdruncinați și ciufuliți, frații s-au îmbarcat „lin" pe acest tărâm.

Ținutul acesta e influențat direct de vremea ce coboară asupra pământului și de mila vântului. Aici nu plouă şi nu mai sunt nori deasupra. În ciuda luminii continue de la soare, altitudinea face ca temperatura să te facă să-ți pui douăsprezece cojoace. Crivățul se simte ca la el acasă, fiindcă vânturile sunt boieri aici, mutând meleagul pe albastrul cerului. Nu există pietre, iar casele și palatele sunt făcute din aur și plutesc inexplicabil pe straturi de nori care urcă și coboară între ele. Există, însă, dezastre naturale și aici. Atunci când tună și fulgeră, tărâmul de sus se cutremură și se zbate. De parcă geografia din spațiu nu ar fi destul de ciudată, „Țara norilor" se deplasează pe un ciclon uriaș, rotind munții și câmpiile continuu, dar lent, în jurul palatului craiului „Fiu de Nor", chiar în mijlocul furtunii.

Oamenii care trăiesc aici sunt de diferite forme și culori, începându-și viața fiind albi ca zăpada, cu părul alb și pufos precum norii; pe parcursul existenței lor, însă, înnorații se schimbă radical. Unii cresc uriași, cu bărbi de brumă, cu pielea și părul gri, și se ocupă de norii înghețați și cenușii, plini de nea. Alții rămân scunzi, se înnegresc tare, cu ochii de un albastru electric și mânuiesc fulgerele ca pe niște sulițe; ei sunt soldații craiului.

Evident, unii își păstrează pielea și părul alb, doar ochii li se schimbă într-un auriu precum soarele; aceştia sunt muncitorii de rând.

Ultimul tip de „înnorat", cel mai rar – are părul în culorile rogvaiv-ului, schimbându-se după voia și nevoia lui. Ochii celor din acest soi sunt asemenea unui caleidoscop. Ei sunt inventatori, savanți, poeți, actori sau pictori.

Frații se minunau la tot pasul și parcă nu-și credeau ochilor de ce minuni vedeau, însă nu era vreme de pierdut, deoarece ei veniseră să se prezinte craiului. Când au ajuns, într-un final, în fața lui, fratele dreptaci începu a se lăuda și a-și prezenta marfa, însă atenția domnitorului fu atrasă de licărirea din colțul camerei. Aceasta venea de la strălucirea alamei din ceea ce părea a fi un cățel de metal la care Doi-Stâng lucra de zor.

— Cum te cheamă, fecior? îl întrebă craiul.

— Pe mine m-a botezat mama Doi-Stâng, maiestate.

— El e fratele meu geamăn, dar nu îmi e egal, maiestate, zise Două-Drepte. Eu sunt cel care am venit la audiență, nu el!

Însă craiul îl ignoră și întrebă:

— Ce ai tu acolo, Doi-Stâng?

— Acesta e un cățel de alamă, pe care l-am făcut după imaginea cățelușei Sfintei Vineri. E metal în care am suflat viață.

Craiul îi făcu atunci semn stângaciului să îi aducă mai aproape cățelul, care, de cum fu luat între palme de crai, îi sări în poală și începu a-l linge, dând vesel din coadă, murdărindu-l pe suveran de vaselină, cu limba precum o clanță, în timp ce acesta râdea fericit, cu un zâmbet până la urechi.

— Ai avut dreptate despre fratele tău, Două-Drepte! El nu îți e egal, ci superior. Să se dea sfară în țară că noul meșter-șef în Regatul Norilor este Doi-Stâng!

După interviu, frații se despărțiră, însă cu ochi buni.

Și zburăm pe poveste, deoarece mai departe mult mai este.

Anii trecură, iar meșterul-șef era precum pâinea lui Dumnezeu pentru tărâmul norilor și pentru crai. Însă, într-o seară, el văzu un bătrân învești mântat în pânză de păianjen, alungat de crai.

Din curiozitate, îl întrebă pe rege ce făcuse bătrânul de meritase să fie alungat.

— Ei, dragul meu meșter, eu n-am condus singur acest regat dintotdeauna, zise craiul. Am avut și eu odată o crăiasă, „Nora de nor". Dar a venit un zmeu de sub pământ și m-a păcălit să-l las să poposească o noapte în palatul meu, pentru a se odihni. În acea noapte, el mi-a răpit-o și nu am mai văzut-o de atunci. Am trimis mulți oameni, precum cel pe care l-ai văzut acum, să mi-o aducă înapoi. Însă la fel de mulți n-au mai revenit sau au mințit și, pentru minciuna lor, eu îi alung.

— Las pe mine, craiule, înnouratule, spuse Doi-Stâng, că ți-o aduc eu înapoi!

Craiul ezită, căci îi era drag de meșterul său ca de un fiu și mult l-ar fi durut dacă acesta ar fi pierit. Dar într-un final îi dădu voie să plece în căutarea crăiesei. Și pentru a fi sigur de reușită, îi transferă comanda peste vânturile lumii lui.

Meșterul luă câțiva prieteni pe care și-i făcuse în regatul craiului și pe cățeaua de alamă. Amicii săi erau doi uriași înnorați, un general cu vocea ca tunetul și un poet rogvaiv.

Când ajunseră pe Pământ, fură întâmpinați de doctorul „Șapte-n-palmă-șase-n-talpă", văr primar cu meșterul. Acesta auzise de misiunea rudei sale și venise să-i dea o medicație necesară pentru a putea respira aerul putred al tărâmului zmeului.

Găsirea balaurului nu fu foarte grea, fiindcă toată zmeimea vorbea despre cum reușise acesta să o răpească pe crăiasa înnoratului. A-l învinge pe zmeu la el acasă era, însă, o

treabă mult mai grea, căci în lumea lui acesta era de neatins. Așa că se adunară să pună la cale un plan.

La început, înnorații aveau să facă gălăgie, pentru a-l scoate pe zmeu afară din palat, la bătaie; apoi cățeaua de alamă avea să îi fure buzduganul și să se ascundă într-o văgăună, atrăgând astfel atenția zmeului; în acest timp, meșterul avea să o scoată pe crăiasă din tărâmul întunecat.

Planul merse brici. Când crăiasa fu scoasă din tărâmul zmeului, înnorații, câinele și „Doi-Stâng" se grăbiră să o înalțe înapoi în ținutul norilor, dar zmeul își dădu seama de fuga lor și se repezi după ei. Dar cum nu mai era la el acasă, acum devenise vulnerabil. Așa că cei doi uriași dintr-odată îi suflară în față, înghețându-l bocnă, poetul îl lovi din văzduh cu tocul de cerneală, prăbușindu-l și orbindu-l, iar generalul înnorat prăvăli asupra lui șapte fulgere care îl loviră toate în cap, curmându-i zilele.

La vederea crăiesei, craiul întineri de bucurie și, ca răsplată, îl făcu pe „Doi-Stâng" crai peste o bucată din împărăția sa, unde toată lumea se bucură, chiar şi în zilele noastre, de hărnicia lui. Și am încălecat pe-un nor și v-am spus povestea-n zbor!

Lumea magică a Căpitanului RO

de Aurel Cărășel

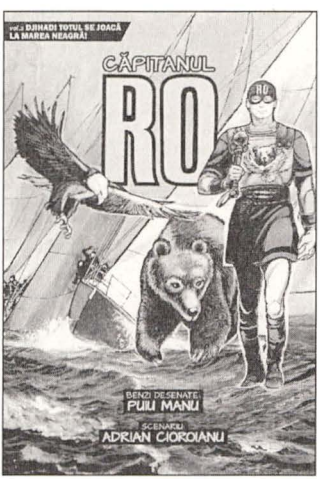

Nu sunt un specialist în benzi desenate. Nici măcar un fan cu pretenții. Doar un fost cititor asiduu în adolescență și unul ocazional la momentul actual. Dar unul care își aduce aminte cu plăcere de primele sale experiențe cu Minitehnicus, de prin revistele unei îndepărtate copilării („Arici Pogonici", „Racheta Cutezătorilor", „Cutezătorii") sau de aventurile la care participa din tot sufletul alături de Pif și de prietenii săi (din revistele „Pif Gadget" și „Vaillant") sau de Rahan, eroul din revista cu același nume. De ultimul m-am simțit atât de legat, încât în anii de după Revoluție, atunci când ziarul „Adevărul" s-a hotărât să reia seria peripețiilor sale, am cumpărat întreg ciclul și l-am pus la loc de cinste, în bibliotecă, în așteptarea momentului în care nepoții vor crește și, poate, vor fi atrași de cărțile acelea subțiri și frumos desenate (în răstimp, le-am mai citit de două ori și am trăit plăcuta surpriză să constat că farmecul nu li se știrbise deloc).

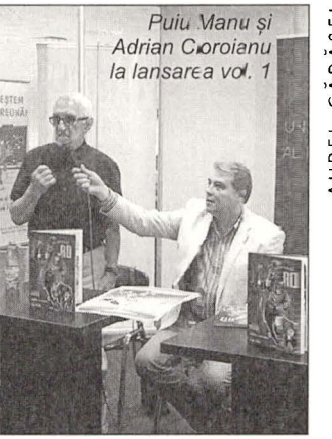
Puiu Manu și Adrian Cioroianu la lansarea vol. 1

Din această perspectivă, atunci când am primit de la amicul Dodo Niță (specialistul nostru român în benzi desenate) volumul „Căpitanul RO – Djihad! Totul se joacă la Marea Neagră", eram cumva pregătit pentru ceva cam la nivelul vârstei de preadolescent. Dar graficianul (de peste 90 de ani!) **Puiu Manu** și scenaristul **Adrian Cioroianu** (fost ministru de externe și actual director al Bibliotecii Naționale) se pregătiseră din vreme să-mi tragă clapa. cum se spune. Pentru că rezultatul muncii lor comune se situa pe un alt palier de așteptare.

Nu intenționez să vă povestesc aici aventurile Căpitanului RO (prescurtare de la cuvântul „Român", bănuiesc) și ale prietenilor săi, deoarece o bandă desenată nu se poate povesti, ci doar vedea și citi. Îmi doresc să subliniez numai câteva caracteristici care ar putea să facă din acest al doilea volum al unei preconizate serii (primul fiind „Căpitanul RO

Puiu Manu la masa de lucru

– Război în inima Europei?", după cum am descoperit pe una din paginile finale) un best-seller pentru publicul cititor între 14 și 18 ani. Un vârf de lance care să readucă România în inima lumii, cel puțin la acest nivel de creație.

Mai întâi e bine să subliniem faptul că povestea în sine este una complicată, la nivelul pe care filmul l-a impus spectatorilor de orice fel, în vitezistul secol XXI. Personajul principal, Căpitanul RO, în fapt un banal asistent universitar de istorie, este vârât până peste cap în tot felul de operațiuni secrete, a căror acțiune se desfășoară atât pe teritoriul României, cât și în întreaga lume, zborul, darul magic obținut de către erou din energia muntelui dac Kogaion (Bucegii de azi) ajutându-l să străbată Pământul în lung și-n lat, într-un timp foarte scurt. Ca orice binefăcător contemporan, nu lucrează de unul singur, ci într-o echipă complexă: este ajutat de animale magice (vulturița Vyla și ursul Morn), precum și de personaje mitice din toate perioadele istoriei și din toate colțurile (geografice) ale lumii: Decenew, Ana Manola, Jeanne d'Orleans, cavalerul trac, cneazul Igor, regina-faraon Fenertiti, Shadow US, Benuin al-Suur. Ca în toate poveștile clasice, există și un antierou diabolic (baronul M), ajutat de o ceată malefică, între care se remarcă frumoasa Cotho Roantsa și jihadistul fanatic Abel Kader. Bătălia perpetuă dintre Bine și Rău se duce, în majoritate, pe teritoriul țării noastre, mai cu seamă în labirintul secret de sub Kogaion, dar personajele se întâlnesc și se luptă și pe alte tărâmuri –

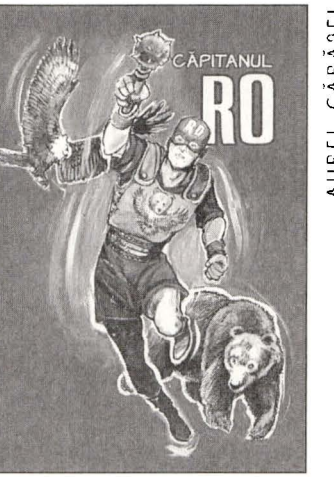

în Germania, în califatul jihadist Kaji, în Rusia, în Franța, în Anglia. Răpirea unor președinți de stat și a unor vedete ale lumii contemporane de către jihadiștii islamici, în spatele cărora se află baronul M, nu reprezintă decât un pretext pentru derularea unor intrigi ultrasecrete și pentru desfășurarea unor aventuri spectaculoase, cea mai îndelungată dintre ele având loc în timpul unei curse de yahturi, între Balcic și Mangalia. Evident, chiar dacă este una modernă, povestea urmează traiectoria basmelor din toate timpurile: adică se încheie cu bine, iar personajele pozitive triumfă. Baronul M veghează însă ca lucrurile să rămână în suspans. Finalul le aduce personajelor o nouă provocare, prin gura lui Fenertiti – salvarea eroului național al românilor, Mihai Viteazul. Deoarece nu știm ce primejdii ale vortexului temporal îl amenință pe domnitor, nu putem să bănuim decât faptul că și aici ar fi vorba despre o „făcătură" a odiosului baron.

Ritmul acțiunii este trepidant, iar personajele se pretează la el: sunt foarte dinamice, iar mișcarea prin diferite timpuri și spații le prieste asemenea peștilor în apă. Recunoaștem aici inspirația profesorului de istorie Adrian Cioroianu, care face ca acest mix de personaje ușor stranii (nu e chiar lesne să faci să colaboreze o fantomă americană din secolul al XX-lea cu o cunoscută eroină franceză din veacul al XV-lea, Jeanne d'Arc!) să devină credibil și, uneori, chiar umoristic. Autorii sunt foarte atenți la acești doi factori, care le umanizează și le aduc în contemporaneitate. În felul acesta, lucruri

aparent imposibile, precum idila țesută între Căpitanul RO și tânăra Jeanne, nu ne surprind și ne determină să le acceptăm ca atare.

Grafica lui Puiu Manu e una de înalt nivel. Artistul care a desenat mai mult de o viață de om obișnuit, continuă să rămână pe podium. Desenele sale au vigoare, au naturalețe (urmăriți cu atenție, spre exemplu, mișcările în zbor pe care le face vulturița Vyla, de-a lungul volumului și veți ajunge la concluzia că autorul a studiat bine arta zborului la păsări) și, mai ales, prezintă o anumită candoare, care prinde imediat la cititorul tânăr. Ultimele file ale cărții grafice ne înfățișează câteva schițe în creion ale personajelor, așa cum au fost realizate în etapele preliminare asamblării lor în banda desenată finală. Brusc, ne găsim în fața unor crochiuri care te duc cu gândul la acelea ale lui Leonardo da Vinci, numai că Puiu Manu nu face aici studii de anatomie, ci își fixează repere de conturat pentru viitoarele imagini.

Scriam în primele rânduri ale acestei prezentări că sunt un simplu cititor-consumator de bandă desenată. Unul ocazional. Faptul că amicul Dodo mi-a oferit ocazia, mă îndeamnă să profit din plin de ea. Și să încerc să achiziționez și primul volum din serie, ca să mă fixez în inima unei Europe în care Căpitanul RO devine port-drapelul unui popor român care a stat cam prea mult la coada istoriei. Și care vrea să arate lumii că locul pe care-l ocupă, cel puțin din punct de vedere cultural, este cu mult, mult mai sus.

Mulțumesc, Puiu Manu și Adrian Cioroianu pentru acest inedit univers BD. Am devenit unul din fanii Căpitanului RO și promit să-i urmăresc toate aventurile în care-l veți trimite cu ingeniozitatea voastră fără frontiere.

Cumpără și Dăruiește o revistă **CSF**
unui copil care iubește să citească!

Mainstream și literatură de nișă

de Ioan Lascu

Pe la mijlocul anilor 1960 a început să ia avânt o nouă direcție în literatură – și mă gândesc la *science-fiction*: tot mai mulți autori de gen au scos la iveală scrieri care se încadrau între fantastic și științific, între imaginar și rațional. Categoria își descoperea rădăcini sigure în opere ale unor scriitori cunoscuți, precum Jules Verne cu numeroasele sale cărți de anticipație sau, mai ales, Herbert George Wells, cu *Mașina timpului*, *Omul invizibil* și *Războiul lumilor*.

Chiar mai devreme, în secolul al XVIII-lea, doi autori de limbă engleză s-au remarcat prin cărți cu conținut asemănător: Jonathan Swift cu *Călătoriile lui Gulliver* și Mary Shelley cu *Frankenstein*. *Ciudatul caz al doctorului Jekill și al domnului Hyde* (1886) aparține lui Robert Louis Stevenson, inclusiv autor de romane de aventuri. În America, Edgar Allan Poe a scris, în prima jumătate a secolului al XIX-lea, faimoasele sale *Povestiri extraordinare*.

În România, Victor Anestin era văzut ca unul dintre pionieri, ceea ce a și rămas. *În anul 4000 sau O călătorie la Venus*, apărută în 1899 (!), este cea mai notorie operă literară a ziaristului, astronomului și autorului de știință popularizată, fiu al actorului Ion Anestin. Ar mai fi de amintit alt roman

științifico-fantastic – *O tragedie cerească. Poveste astronomică* (1914) ori *Puterea științei sau Cum a fost omorât Războiul European* (1916). Altminteri, și o prodigioasă activitate în zona literaturii de știință popularizată l-a făcut celebru, la vremea lui, pe Victor Anestin.

Activitatea în acest domeniu, alături de creația literară de gen, ne-ar îngădui să-l vedem ca pe un adevărat precursor al unei faimoase personalități cu preocupări similare – Isaac Asimov (1920-1992), autor a peste 500 de cărți de genuri diferite, SF în primul rând! Dintre acestea, cele mai căutate sunt volumele din trilogia *Fundației*: *Fundația*, *Fundația și Imperiul* și *A doua Fundație* (1951, 1952, 1953), dar și volumele din seria *Roboților* sau cele trei romane din *Imperiul Galactic* (1950, 1951, 1952).

Alături de Isaac Asimov s-au afirmat și alți autori americani importanți ca Ray Bradbury și Robert Heinlein. Nu poate fi nicicum uitat Frank Herbert, cu fantasticul roman *Dune* (1965). În Marea Britanie, Arthur C. Clarke și îndeosebi George Orwell cu *Ferma animalelor* și *1984* au forțat intrarea în istorie.

Ioan Lascu și Dodo Niță

Nu au cum să fie ignorați nici francezul Philippe Curval, nici polonezul Stanislaw Lem, autor al celebrului roman *Solaris*, după care a fost turnat un film la fel de faimos.

Deși poate să pară surprinzător, literatura SF a cunoscut o dezvoltare liberă în Uniunea Sovietică, fiindcă, argumentează anumiți istorici ai genului, *sience-fiction*-ul dădea apă la moară și... socialismului științific. Aleksei Tolstoi cu *Aelita* și *Hiperboloidul inginerului Garin*, dar și Evgheni Zamiatin, autorul romanului *Noi* (scris în 1920, dar publicat abia în 1952!), sau Ilia Varșavski cu povestiri științifico-fantastice (*Index E-81, Bucla de histerezis* ș.a.) au întregit tabloul unei literaturi supuse unui control politic sever. În Rusia Sovietică SF-ul s-a consacrat definitiv prin opera fraților Arkadi și Boris Strugațki, la care ne vom întoarce după o raită prin literatura SF autohtonă din anii „societății socialiste multilateral dezvoltate".

Cam din aceleași rațiuni ca în Uniunea Sovietică, SF-ul românesc al anilor 1960-1990 a devenit un gen expansiv, cu toate că scriitorii din *mainstream* îl percepeau ca o literatură de nișă.

După broșurile din Colecția de Povestiri Științifico-Fantastice au început să prolifereze antologiile de autori români și străini, operele individuale sau scrise în tandem, chiar și știința popularizată, dar îndeosebi cenaclurile SF. Nu numai în orașele mari – București, Timișoara, Craiova, Iași, Brașov, Pitești, Bacău – dar și în altele, mai puțin însemnate (Slobozia, Cernavodă, Petroșani, Sângeorz etc.) au apărut astfel de cenacluri, dintre care cele mai importante organizau și manifestări anuale.

Două dintre aceste cenacluri: „Henri Coandă" din Craiova și cenaclul SF din Timișoara au obținut premii europene la două ediții ale Eurocon-ului, la Stresa (Italia, 1980) și Brigh-

ton (Marea Britanie, 1984). Generația cenacliștilor, proliferantă mai cu seamă în deceniul 1980-1990, îi accepta drept pionieri și modele totodată pe scriitori ca Vladimir Colin, Adrian Rogoz, Ion Hobana, Alexandru Mironov, Voicu Bugariu, Haralamb Zincă, George Anania și Romulus Bărbulescu.

Dintre tinerii cenaclieri de atunci s-au ridicat scriitori de autentic talent precum Cristian Tudor Popescu, Dănuț Ungureanu, Mihai Dan Pavelescu, Ovidiu Pecican, Radu Honga, Aurel Cărășel, Mircea Liviu Goga, Victor Martin, Dan și Lucian Merișca, Ovidiu Bufnilă, iar ulterior mai tinerii Dodo Niță, Pompilian Tofilescu și Dan Ninoiu.

Dacă în trecut creatorii de literatură SF se bazau mai mult pe broșuri și reviste discrete, numite de ei *fanzine*, iar diverse edituri publicau cum le venea la mână antologii și mai rar cărți de autor, în prezent Editura Pavcon din București se dedică aproape exclusiv literaturii SF, tipărind cărți după cărți a zeci de autori. Un substanțial exemplu recent este *Antologia CSF 2020*, care cuprinde nu mai puțin de cincizeci de autori contemporani. Deși mai puțin cunoscuți, toți aceștia probează o realitate deloc neglijabilă: SF-ul românesc nu e cu nimic mai prejos decât acela din alte țări care și-au impus hegemonia decenii la rând.

Tematica literaturii *science-fiction* este specifică, dar în același timp diversă în interiorul *fandomului*: călătorii spațiale, călătorii în timp, întâlniri cu extratereștri, invazii ale acestora, fantezii tehnico-științifice, destinul planetei Pământ într-un viitor îndepărtat, distopii, evenimente catastrofice în general cu rol de avertisment, modificări ale naturii și condiției umane ș.a. Mutanții sunt în atenția unor scriitori din domeniu, iar incursiunile imaginare în viitor au contribuit la dezvoltarea *futurologiei*.

Am remarcat și evoluția literaturii SF, într-o relativă libertate, în fosta Uniune Sovietică, preocupată, se știe de ce, de problematica tehnico-științifică. Cât despre „libertatea relativă" de creație și de publicare a operelor din domeniu, ea a fost mereu perturbată de capriciile unuia sau altuia dintre dictatorii bolșevici și de „noi cerințe" ideologice ivite pe parcurs. Am pomenit de romanul *Noi* (*Mî*) al lui Evgheni Zamiatin, de la scrierea până la publicarea căruia au trecut nu mai puțin de 32 de ani (1920-1952).

Nu feriți de dificultăți au fost și frații Arkadi și Boris Strugațki, unii dintre cei mai apreciați creatori de *science-fiction* din lume. Apariția celui mai cunoscut roman al lor, *Picnic la marginea drumului*, a fost obstrucționată timp de opt ani! Despre avatarurile publicării se destăinuie Boris Strugațki într-un comentariu ce deschide a III-a ediție a romanului de la Editura „Nemira", 2021. Traducerea din rusă îi aparține lui Valerian Stoicescu. Romanul a fost sursa scenariului unui film celebru regizat de Andrei Tarkovski, e vorba de *Călăuza* (*Stalker*), difuzat și la noi în anii 1980, dar atât de cenzurat, încât nu se înțelegea aproape nimic din el, era de o incoerență stupefiantă. În context îmi amintesc cum aceeași soartă au avut-o alte două filme de valoare din acele vremuri: *Blow-up* de Michelangelo Antonioni și *Glissando* al lui Mircea Daneliuc.

În explicațiile din cuvântul înainte, *Cum s-a născut acest roman*, Boris Strugațki precizează că el „a fost gândit în februarie 1970". Planul în detaliu a fost trasat în ianuarie 1971 și imediat cei doi au procedat la scrierea romanului „...în trei reprize: pe 19 ianuarie 1971 am început lucrul, iar pe 3 noiembrie al aceluiași an am încheiat varianta finală". Textul a fost publicat fără piedici serioase în presă, respectiv în revista *Aurora* din Leningrad, azi Sankt Petersburg: „...În

schimb nu a fost cedată nicio poziție importantă a autorilor, așa că varianta de revistă a apărut simplu, la sfârșitul verii lui 1972, aproape intactă." În ce privește acceptul de publicare la Editura „Tânăra Gardă", acesta a fost obținut cu chiu cu vai abia după vreo opt ani:

„La începutul anilor '80, m-am gândit cu Arkadi Natanovici din ce în ce mai serios să culegem, să punem în ordine și să difuzăm măcar în forma xerografiată (prin Samizdat) *Istoria unei publicații* (sau *Cum se face asta?*) – colecție de documente originale (scrisori, recenzii, reclamații, cereri, țipetele și gemetele autorilor în scris) – istoria editării volumului *Istorii neprevăzute*, în care textul de referință era *Picnicul*." (*loc. cit.*, p. 9).

După lupte înverșunate, Boris Strugațki a trăit satisfacția de a anunța victoria:

„Autorii au învins. A fost unul din acele rarisime cazuri din istoria editorială sovietică atunci când Editura nu a vrut să editeze o carte, dar Autorul a reușit să impună realizarea acestui lucru. În opt ani, ce-i drept. Paisprezece scrisori către „marele" și „micul" Comitet Central. Două sute de corecturi înjositoare ale textului. Energia nervoasă pierdută pentru nenumărate fleacuri... Autorii au învins. O victorie à la Pyrrhos." (p. 14).

Însă eforturile supraomenești au meritat, fiindcă *Picnicul* a fost și a rămas până în zilele noastre cea mai apreciată lucrare a fraților Strugațki – în orice caz, cu siguranță, în străinătate: 38 de publicări în 20 de țări". Precizarea datează din anul 2001, însă de atunci cartea a mai înregistrat cu siguranță și alte reeditări, o dovadă fiind și volumul de față. Concluzia lui Boris Natanovici Strugațki, decedat în 2012 în vârstă de aproape 90 de ani, este pe de-a întregul îndreptățită: „*Picnic la marginea drumului* continuă totuși să tră-

iască și cu siguranță o va face și în secolul al XXI-lea." Scriitorul avea certitudinea valorii.

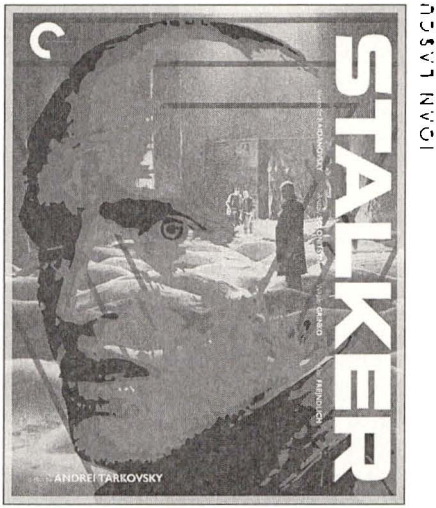

Literatura de anticipație nu a consacrat mari stiliști, dar a creat universuri imaginare, suspans și senzațional, a dat curs unei fabulații neobișnuite, care i-au asigurat un specific numai al ei. Noțiunile și ideile împrumutate din domeniul științifico-tehnic i-au accentuat originalitatea. Nu trebuie însă uitat faptul că aproape toți autorii de *science-fiction* sunt, de asemenea, jurnaliști, eseiști și autori de literatură în genere. Universul imaginar din *Picnic la marginea drumului* este Zona, atât de stranie și terifiantă, accesibilă numai pentru *stalkeri* – călăuze cunoscătoare, temerare și bine antrenate, în timp ce inșilor obișnuiți care se aventurau în perimetrul interzis nu le era rezervată decât moartea. Filmul lui Andrei Tarkovski se intitula chiar *Călăuza*, în original *Stalker*, un cuvânt insolit inventat chiar de frații Strugațki. În prologul explicativ, Boris îl clarifică:

„*Stalker* – iată unul dintre puținele cuvinte inventate de A. & B. Strugațki devenit de uz general. La fel de bine a avut impact și *ciber*, dar mai mult în cercul fanilor. *Stalker* s-a impus în toate direcțiile, și în întindere și în profunzime, iar asta cred că se datorează în primul rând filmului lui Tarkovski. Totuși, Tarkovski nu degeaba l-a păstrat – probabil că acest cuvânt inventat de noi a ieșit într-adevăr precis, cu

sonoritate și volum. El provine de la cuvântul englezesc *to stalk*, ce înseamnă «a se furișa, a veni tiptil»." (p. 6).

Pelicula lui Andrei Tarkovski nu este singulară în filmografia mondială, dacă ne amintim de alte filme de senzație precum *Solaris*, *Dune* sau chiar *Terenul de joacă* (*The Playground*) și *Zona crepusculară* (*The Twilight Zone*) turnate după scenarii ale unor romane sau povestiri scrise de Stanislaw Lem, Frank Herbert sau Ray Bradbury. În treacăt fie spus, Stanislaw Lem a fost cel mai citit autor de *science-fiction* din lume, *Solaris* fiind tradus în peste cincizeci de limbi și vândut în mai mult de 45 de milioane de exemplare. Și aceasta nu e decât o statistică din 1976!

Ce era, de fapt, *Zona* fraților Strugațki? Dintru început autorii o descriu pe larg ca fiind un tărâm interzis din cauza pericolelor înspăimântătoare care îi amenințau și îi lichidau pe instruși. Ea apăruse în urma uneia sau mai multor *Vizite* ale unor extratereștri misterioși, despre care nu se știe dacă au fost sau nu văzuți. În urma descinderii creaturilor venite din alte spații, în zonă rămăseseră diverse obiecte necunoscute care provocau fenomene aidoma, dar care erau râvnite pentru proprietățile lor miraculoase de către pământenii din apropiere. Personajul principal, Redrick Schuhart, este cel mai curajos și bine antrenat *stalker*. Intrarea în Zonă ne evocă peisajul dezolant, de-a dreptul sinistru, din filmul lui Tarkovski:

„Conuri de rocă galbenă, caupere strălucind în soare, șine, iar pe șine o locomotivă micuță cu platformă. Ce mai, peisaj industrial în toată regula! Numai oamenii lipsesc. Nici vii, nici morți. Uite că se vede și garaju': un mat lung și cenușiu, cu poarta desfăcută, iar pe o platformă de asfalt stau autocamioanele alea – se gândește. Însă, Doamne ferește, să te strecori între două mașini, mai bine le ocolești...

Acolo este o crăpătură în asfalt, doar dacă între timp n-au mai crescut niscaiva mărăcini..." (p. 34).

În profunzime, priveliștea este însă cu mult mai cutremurătoare. În finalul romanului e imaginată expediția în Zonă a lui Redrick însoțit de Arthur Barbridge, un tânăr novice, în căutarea Globului de Aur dătător de fericire. Într-o țară precum Uniunea Sovietică, fericirea era imposibil de atins. Ne putem gândi la Globul de Aur ca la o metaforă a unei fericiri himerice, la care cei care încearcă să ajungă sunt supuși unor încercări supraomenești, dar nu-și vor vinde niciodată sufletul, ceea ce este mai presus de orice. Redrick și Arthur trec prin niște încercări care te fac să crezi că le vor fi fatale; ele conduc la un final lăsat în suspensie, nepermițând să se întrevadă nicio rezolvare. Omul, redus la animalitate, în cel mai bun caz era lăsat să se descurce cum putea:

„Știa că tot ce vedea trebuia să dispară și ar fi vrut să le șteargă, dar i se păru că, dacă toate astea vor dispărea, atunci nu va mai rămâne nimic – doar pământul neted și gol... Redrick [...] se târî prin toată cariera, de-a curmezișul, spre Globul care dansa și-i făcea cu ochiul. Era transpirat tot, se sufocase de căldură, în același timp trecându-l fiori de gheață, tremura ca după o beție [...]. Și deja nici nu mai încerca să mai gândească." (p. 231).

Timpul și spațiul unde au viețuit frații Strugațki făceau parte chiar din Zonă!...

În vizită la Jacques Wirs

de Marius Ghergu

Trecuseră vreo câteva săptămâni de când aterizasem în capitala Franței și începuserăm să ne adaptăm la noul program de lucru. Veneam dintr-o țară socialistă, să învățăm cum reușea capitalismul nedemocratic să obțină atâtea rezultate economice remarcabile. Parisul se dovedea a fi un oraș absolut fascinant și abia de reușeam să mă adun de pe drumuri.

După ce locuisem o săptămână pe Rue de Batignolles, mă mutasem într-o altă locație, unde eram coleg de apartament cu șeful meu din țară și cu alți doi colegi de la Institutul de Proiectări Județene Dolj. Adică pe Rue Massenet, mult mai aproape de locul unde lucram, nemaifiind nevoie să iau metroul, ca până atunci.

La vremea aceea, în capitala Franței, apărea săptămânal o mică broșură, care cuprindea tot ce-ar fi putut interesa pe un străin aflat fie în vizită, fie cu alte probleme pe acolo. Adică spectacole, restaurante, muzee, galerii de arta etc., cu ore de vizitare, locații și mijloace de transport cu care să ajungi acolo. La rubrica de expoziții am descoperit o adresă care mă interesa – **Jaques Wirs International**. Auzisem de el de câțiva ani, era unul dintre pictorii SF în vogă ai momentului, Colecția de Povestiri Științifico-Fantastice îi publicase câteva coperte. Mi-ar fi plăcut să-i văd lucrările și altfel

decât în reproduceri, așa că am notat adresa în agendă, ce metrou trebuia să iau și, după terminarea orelor de lucru, am pornit într-acolo. Înainte de a pleca, mi-am anunțat șeful unde voiam să merg (așa era regula, pe atunci, pentru lucrătorii proveniți din țările estice) și, curios, acesta și-a exprimat dorința să mă însoțească.

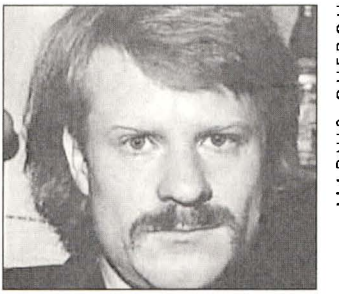

MARIUS GHEORGHIU

Jacques Wyrs

Am găsit destul de ușor adresa respectivă, Parisul era bine structurat urbanistic și dacă aveai informația necesară era imposibil să nu te descurci. Am intrat într-o curte și, undeva mai în spate, am găsit locul cu pricina.

Bineînțeles că am intrat cu sfială în sala unde erau expuse tablourile, sală care era de fapt atelierul lui de lucru. În timp ce le priveam fascinat, și-a făcut apariția și autorul lor.

Era un tip potrivit de înalt, cu o privire care m-a cucerit pe loc. Am intrat în vorbă cu el, căutându-mi cuvintele și ideile. Mă exprimam într-o franceză pe care n-o stăpâneam încă bine, iar într-o situație ca asta omul din fața ta devine mult mai amabil, străduindu-se să fie o gazdă perfectă. I-am spus cine eram și unde am auzit de el, amintindu-i totodată și de amicul meu Alexandru Mironov, pe care și el îl cunoștea.

La un moment dat, a mers într-o încăpere alăturată și a revenit cu un mic „Catalog" al expoziției. Mi-a spus că mă costă 10 franci. I-am explicat că eu abia sosisem la Paris și că nu-mi permiteam încă să cheltuiesc banii pe care îi primisem de la serviciu pe chestii culturale. Deși mi-aș fi dorit asta. Jaques a înțeles din prima situația stânjenitoare în care mă pusese fără voie și mi-a dăruit Catalogul, spunându-mi că așa proceda cu prietenii. Apoi mi-a scris câteva cuvinte pe

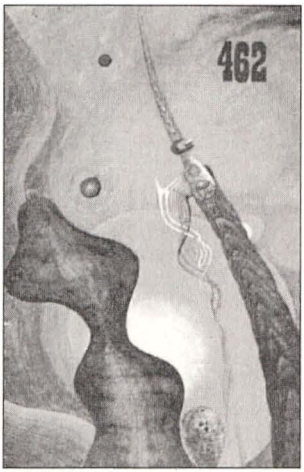

pagina de gardă, transformându-l într-un adevărat cadou. Ne-am luat rămas bun și am plecat încântat de vizită.

După întâmplarea aceasta, a trecut o bună bucată de timp și, prin aprilie 1978, m-am trezit cu un telefon de la Alic (așa îi spuneam eu lui Mironov), prin care mă anunța că are de făcut un drum până în Maroc, unde fusese profesor timp de câțiva ani, și că ar vrea să rămână câteva zile la Paris. Mă întreba dacă îl puteam găzdui. Fiind deja un personaj destul de cunoscut în lumea prin care mă mișcam, colegii de apartament și-au dat consimțământul. Și iată-l, într-o bună zi, pe Alic la Paris.

L-am dus, bineînțeles, în timpul meu liber, pe unde voia. Adică am făcut oficiul de gazdă în cel mai frumos oraș în care mi-aș fi dorit să trăiesc. Într-o după-amiază, mi-a spus că ar vrea să ajungă acasă la Jaques. M-am conformat și l-am condus până la intrarea în curtea unde locuia acesta. L-am lăsat acolo, iar eu am plecat spre casă. Seara, pe la orele 22, sună telefonul și cineva cere să vorbească cu mine. Era Alic, care încă se găsea la Jaques. Mi-a spus că acesta dorea să merg și eu acolo. Așa că, după ce am obținut consimțământul șefului, m-am urcat în metrou și m-am dus.

Ei se instalaseră la o măsuță joasă, în atelier, unde domnea o ușoară atmosferă de mister, creată de lucrările expuse pe pereți, dar și de lumina veiozei care își micșora și își mărea, în timp, intensitatea. I-am mulțumit gazdei pentru invitație și apoi am început să gustăm din bunătățile culinare pregătite și așezate pe masă de soția acestuia.

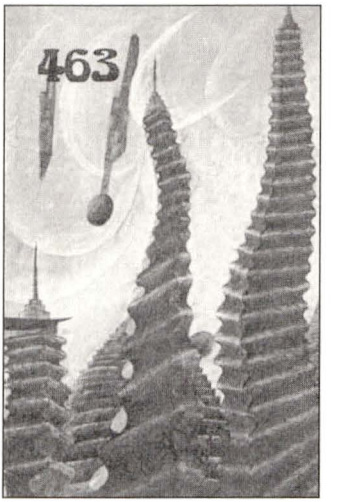

După terminarea cinei, Jaques a aprins luminile din plafon și am început să trecem prin fața lucrărilor expuse și să discutăm despre ele. Așa am aflat că mai multe fuseseră folosite de diverși editori muzicali pentru copertele albumelor scoase pe piață. L-am întrebat despre tehnica și despre culorile folosite. Mi-a spus, printre altele, că a lucrat mult în guașă și în culori acrilice, cu opacitatea mai mare, dar și cu nuanțe mai intense. Una din problemele de care se lovise permanent fusese faptul că, după uscare, culorile mai închise căpătaseră o tentă mai deschisă, iar cele mai deschise o tentă mai închisă.

După ce ne-am așezat în niște fotolii de răchită, am continuat să discutăm despre lucrări ce nu erau prezente în atelier și care fuseseră folosite pentru a ilustra diferite coperte de cărți, atât în străinătate, cât și la noi în România. I-am adus aminte de cele 10 coperte publicate în Colecția de Povestiri Științifico-Fantastice, despre cărțile „Semnul licornului" a lui M. Opriță, „Aici sunt tigri" a lui R. Bradbury, „Prețul secant al genunii" a lui A. Rogoz, „Navigatorii infinitului" a lui Joseph-Henri Rosny-Aîné, conaționalul său, și „Iarba cerului" a lui C-tin Cubleșan, cărți pe care le aveam și eu acasă. A fost încântat de faptul că știam de lucrările care i se publicaseră la noi, precum și de faptul că erau cunoscute și apreciate în țara noastră.

A fost o seară foarte plăcută, animată de cei doi, Alic și Jaques, și de amintirile lor. Într-un târziu, aproape de miezul nopții, ne-am ridicat să plecăm. Am mulțumit încă o

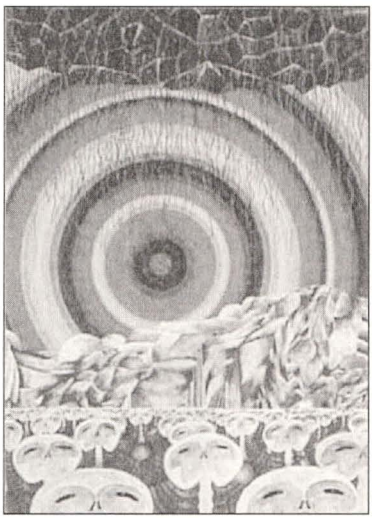

dată gazdei noastre pentru invitație și ne-am despărțit. Jaques fusese un *causeur* minunat și abia acum, când nu mai era de față, am realizat că, dincolo de artă, aveam mai multe lucruri în comun.

Am pornit spre casă pe jos. Fiind o noapte plăcută, ne-am gândit să ne mai dezmorțim puțin picioarele. Am schimbat păreri despre vizita tocmai încheiată și am ajuns la concluzia că Jaques era un artist adevărat, sub masca căruia se adăpostea un om de treabă. Am ajuns pe malul Senei, lângă librăria „Shakespeare and Company", pe care o vizitasem, de regulă, în timpul zilei și Alic mi-a spus că el rămâne să-și petreacă noaptea acolo, dorind să profite cât mai mult de scurta ședere la Paris. În sediul librăriei exista și un fel de adăpost pentru artiștii aflați în trecere, dar și pentru aceia care se întindeau la discuții nocturne și nu mai aveau timp să ajungă acasă înainte de zorii zilei următoare. Mi-a părut rău că nu-mi puteam permite să-l urmez, mi-ar fi plăcut să-i fiu alături și pentru restul nopții, dar a doua zi trebuia să fiu la serviciu, la prima oră. Așa că ne-am despărțit, eu continuându-mi drumul pe jos, prin aerul proaspăt al lungii nopți pariziene, copleșit de puterea de creație a marelui artist prin casa căruia trecusem ca oasepți vremelnici.

Jaques Wirs s-a stins din viață în 1988, lăsând în urmă circa 400 de lucrări, dintre care peste 50 au fost folosite ca ilustrații de albume muzicale sau coperte de carte.

Stâlpul de fier din Delhi

de Aurel Cărășel

I. Poziționare geografică

Stâlpul de fier sau **stâlpul lui Ashoka** e un artefact ce provine dintr-o perioadă mai apropiată a istoriei umane.

La 14 km sud de capitala Indiei, New Delhi, există un ansamblu de ruine, Complexul Arheologic Qutb – care au constituit cândva vechiul Delhi. Acest complex conține elemente arhitectonice din diferite epoci. Primul strat aparține arhitecturii clasice hinduse, iar cel nou prezintă elemente specifice arhitecturii islamice.

Ridicat în interiorul acestui areal (cel mai înalt minaret din cărămidă din lume, Qutb Minar e cea dintâi moschee construită în India, cele cinci etaje ale sale urcând până la înălțimea de 72,5 m), stâlpul a devenit celebru prin faptul că nu a ruginit până în prezent, chiar dacă climatul regiunii e unul în care, în perioada musonului umiditatea ajunge până la 70%. Închis într-o piață foarte largă, pietruită, înconjurat de edificii care par să-l strivească prin masivitate, construcția din metal pare nesemnificativă la prima vedere.

II. Denumirea stâlpului

A primit denumirea de „stâlpul lui Ashoka", după numele unui suveran, care, pentru a-și face cunoscute poruncile supușilor săi, punea ca acestea să fie afișate pe coloane de lemn așezate în locuri publice.

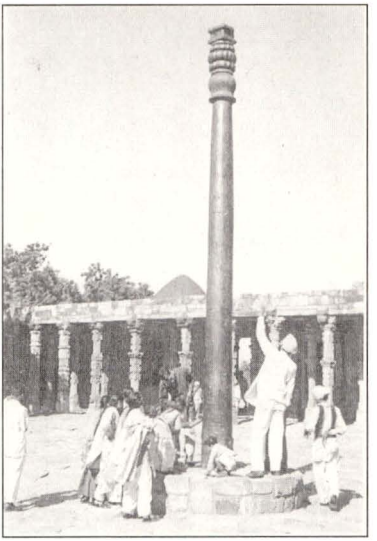

O altă denumire este de „Coloana lui Vishnu", stâlpul metalic fiind ridicat în cinstea acestei zeități. Zeul Vishnu este venerat în India pentru faptul că se ocupă cu menținerea ritmului Universului. Se spune că dacă ar ațipi chiar şi pentru o secundă, întreg Universul s-ar destabiliza și ar dispărea.

III. File de istorie

Istoricii sunt de părere că această impresionantă structură a fost adusă, cel mai probabil, dintr-un templu hindus sau jalinist din Bihar. La început a fost fixată în Vishnupadagiri (denumirea înseamnă „Dealul pe care se vede urma piciorului lui Vishnu"), loc situat exact la Tropicul Racului. Se crede că umbra stâlpului arăta, în dimineața solstițiului de vară (pe 21 iunie), direcția urmei divine întipărită pe o stâncă. Într-una din versiuni, cel care ar fi mutat monumentul la Delhi ar fi fost regele Vigraha Raja, care a stăpânit peste Rajput Tomar (una din inscripțiile din 1052 îl menționează pe regele din Rajput, Anangpal al II-lea). În alta, regele Anangpal din Tomar, cel care a fondat orașul Delhi în anul 1020, este presupusul autor al acestei operațiuni.

Cel care a poruncit făurirea coloanei de fier, conform inscripției de pe ea, este regele Chandra. Acesta a închinat-o zeului Vishnu. După stilul dedicației și al construcției, istoricii l-au identificat pe rege ca fiind Chandra Cupta II, care a domnit între anii 381 și 414. De aici

rezultă că stâlpul are o vechime de aproximativ 1600 de ani.

Pe suprafața pilonului e gravat un epitaf de Kumara Gupta, datând din anul 413.

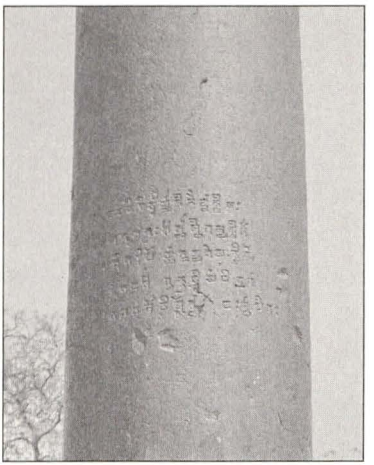

IV. Dimensiuni

Situată în curtea unui templu, în fața unei porți monumentale, coloana măsoară şapte metri înălțime (93 cm aflându-se îngropați în pământ). Diametrul său e de 42 de centimetri la bază şi de 32 la vârf, iar greutatea a fost calculată la şase tone. În partea superioară este ornat cu un cap de coloană realizat cu multă măiestrie.

V. Construcția stâlpului

În problema realizării propriu-zise, specialiștii contemporani în metalurgie au depistat două zone de interes: prima se referă la modul în care a fost făurit stâlpul, de către meșterii fierari indieni, în urmă cu peste 16 secole; cea de-a doua e în legătură cu modul în care stâlpul a fost protejat împotriva fenomenului de oxidare.

În privința făuririi, lucrurile sunt destul de clare: pe întreaga suprafață a stâlpului, analizele vizuale au identificat urme de ciocan. Prin urmare, se crede că a fost făcut din plăci/discuri de fier, de aproximativ 20-30 kg, bătute cu ciocanul „la roşu", realizându-se astfel una din cele mai rezistente forme de sudură.

Cea de-a doua problemă, protecția împotriva ruginirii, și-a găsit mai multe explicații, niciuna nefiind însă capabilă să explice complet fenomenul. S-a avansat explicația necorodării acestuia

prin puritatea metalului din care a fost confecționat: 98% fier!

Analize chimice complexe, realizate între 1997 şi 2000, au arătat că există şi procente nesemnificative din alte elemente chimice în compoziția sa: carbon, fosfor, siliciu, cupru, nichel, magneziu şi... oxizi de fier! Prezența ultimilor ar fi trebuit să conducă la degradarea stâlpului și nu la conservarea sa.

O altă ipoteză este aceea conform căreia, de-a lungul secolelor, adoratorii sosiți pentru a se închina în fața coloanei de cult au uns-o cu tot felul de grăsimi, care au pătruns în porii învelişului, asigurându-i protecția în fața ruginii.

În fine, există și ipoteza de lucru conform căreia ar fi vorba despre un strat care protejează stâlpul de rugină, format prin cataliză, mulțumită concentrației de fosfor din timpul turnării bucăților în tipare. Acest lucru a fost realizat de vechii meșteri indieni, care au amestecat în mod direct minereul cu cărbunele de lemn, o artă metalurgică ce s-a pierdut, de-a lungul timpului.

VI. Scopul ridicării monumentului

Ca majoritatea obiectelor provenind din vechime, este destul de probabil că și stâlpul de fier inoxidabil din Delhi va fi avut, la vremea construirii sale, mai multe funcții în viața societății care l-a conceput.

În mod sigur, cea dintâi trebuie să fi fost una religioasă, de preamărire a unei divinități, altminteri nu ar fi fost ridicată pe „Dealul pe care se vede urma piciorului lui Vishnu". Și ce poate fi mai potrivit pentru a-l omagia pe zeul care menține vie creația decât un obiect care se menține etern?

Cea de-a doua a fost una mai pragmatică, stâlpul fiind integrat într-un observator astronomic, umbra sa arătând exact pe data de 21 iunie în

direcția urmei rămase întipărite de zeu pe spatele dealului.

În fine, cea de-a treia funcție trebuie să fi fost una magică, de vindecare spirituală a credincioșilor indieni care credeau că, atingând un obiect ce are legătură cu Vishnu, au acces direct la însăși esența divinității. Așa că, printre numeroasele mișcări ritualice desfășurate în apropierea stâlpului, aceea a ungerii ei cu diferite grăsimi animale și vegetale trebuie să fi devenit o obișnuință cotidiană.

Să fi existat însă și o motivație secretă a ridicării acestei coloane misterioase? Una care să aibă legătură, așa cum presupune Erich von Daniken în ale sale „Amintiri despre viitor", cu vreo civilizație extraterestră care a lăsat pământenilor drept moștenire mai multe secrete, printre care și pe cel al fierului care nu ruginește? În afară de cuvântul autorului amintit nu există nici măcar o sin-

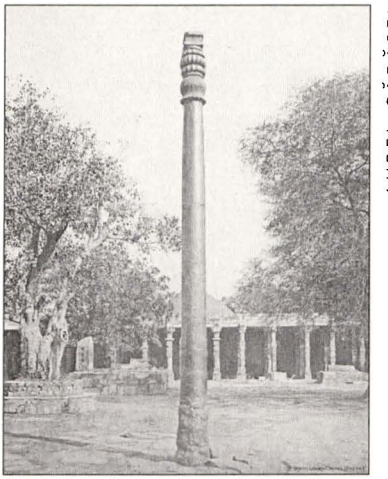

gură dovadă materială în această direcție.

VII. Alte obiecte asemănătoare

În mormântul faraonului Tutankhamon (descoperit în Valea Regilor, lângă Teba, în anul 1922, de către cercetătorul englez Howard Carter), s-a descoperit, printre altele, și o lamă de cuțit făcută din fier de origine meteoritică. Acesta avea o compoziție de-a dreptul imposibilă pentru tehnica epocii din care provine – 90% fier, 8% nichel, cobalt și alte impurități. De altfel, denumirea sume-

riană a metalului „an-bar" înseamnă „cer și foc", fapt care certifică proveniența sa extraterestră.

Cel mai cunoscut obiect realizat din fier cu o excepțională puritate rămâne **ciocanul lui Hahn** (după numele descoperitorului). Obiectul a fost găsit într-o mină de lignit aflată în apropierea orășelului London, din Kimble County, Texas, SUA. În timp ce lucra în subteran, Max Hahn a găsit un obiect ciudat răsărind dintr-un perete al minei. Bărbatul a tăiat bucata de rocă cu totul și a transportat-o acasă. După ce a spart ganga de piatră, a scos din ea un fel de ciocan din fier, lung de 15 centimetri, păstrat în condiții excepționale. După ce l-a ținut vreme de 50 de ani ca pe un suvenir, familia Hahn l-a vândut savantului Carl E. Baugh. Analiza făcută de el în 1983 a scos la iveală un lucru uluitor: roca în care stătuse înfipt ciocanul data din perioada geologică numită Ordovician. Aceasta e denumirea celei de-a doua perioade a Paleozoicului. A început acum 488,3 milioane de ani, la sfârșitul Cambrianului, și s-a terminat acum 443,7 milioane de ani, la începutul Silurianului. Cercetări efectuate ulterior, cu o acuratețe mai mare, au redus această perioadă de timp la „numai" 150-300 de milioane de ani. Dacă ținem cont că vechimea celor mai „bătrâne" fosile umane a fost estimată la 6 milioane de ani (cele de Sahelantrhopus Tchadensis), e firesc să ne punem întrebarea: cine să fi făurit o astfel de unealtă, tipic umană, dintr-un metal cu o puritate absolut halucinantă: 96,6% fier, 2,6% clorină și 0,74% sulf?

VIII. În loc de concluzie

O coloană din fier cu o puritate uluitoare, 98%, de 7 metri lungime, un ciocan din fier cu puritate 96,6%, de 15 centimetri lugime și o lamă de cuțit din fier cu pu-

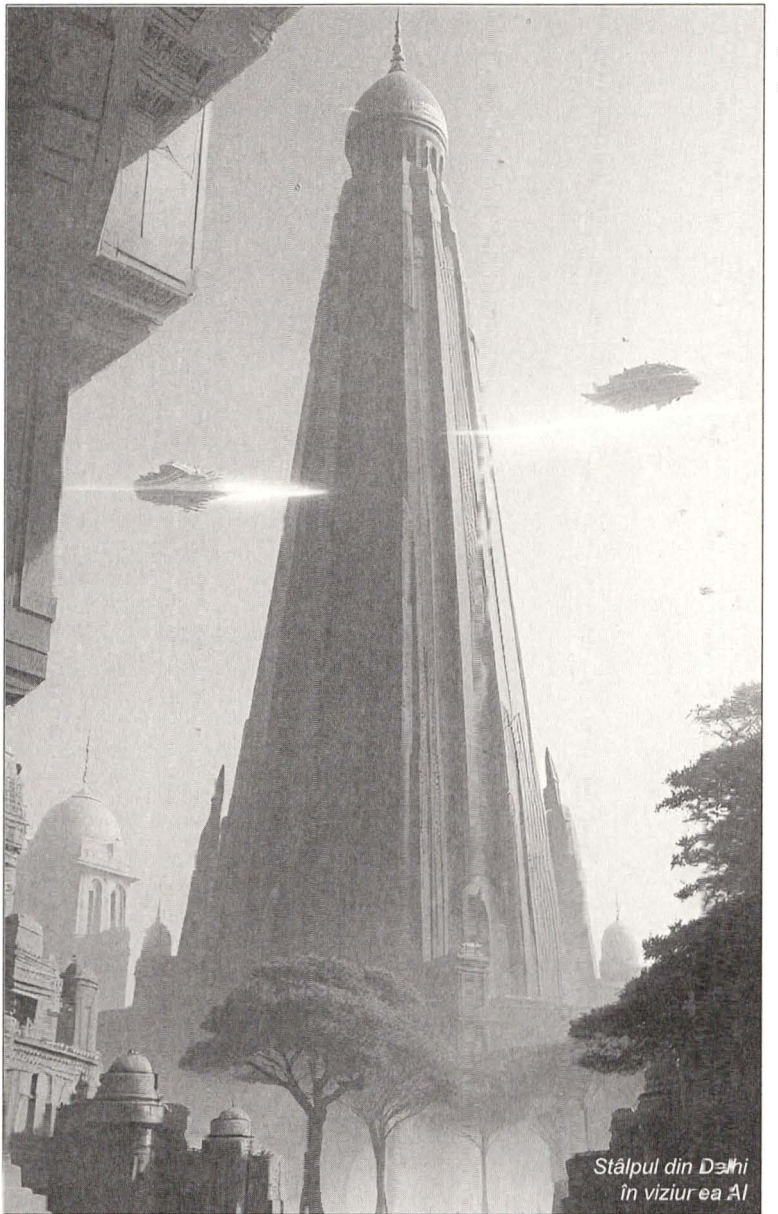

Stâlpul din Delhi în viziunea AI

SUMAR

Editorial

1 – Combinația câștigătoare
Constantin D. Pavel

Proză SF

5 – Vânătoarea
Teodora-Elena Matei
Lucian-Dragoș Bogdan

46 – Un soldat aproape perfect
Florin Purluca

72 – Pluta
Gabriel Leonard Sîrbu

Debut SF

85 – Noră de nor
Nicolae Dan Nechifor

Lumea BD

90 – Lumea magică a căpitanului RO
Aurel Cărășel

Critică SF

95 – Mainstream și literatură de nișă
Ioan Lascu

Memorii SF

104 – În vizită la Jacques Wirs
Marius Ghergu

Paleoastronautică

109 – Stâlpul de fier din Delhi
Aurel Cărășel

Revista **CSF** **Colecția Science-Fiction**
Anul V, nr. 25/2023 ISSN — 2668-1862
Editată de:
PAVCON M.O. Grup SRL

Redactor-șef: **Aurel Cărășel**
Redactori: **Anamaria Borlan, Daniel Timariu, Florin Purluca, Florin Giurcă, Dan Popescu, George Sauciuc, Cristi Cârstoiu**

Coperta: **George Ionescu** / Vignete rubrici: **Marius Ghergu**
Editor: **Constantin D. Pavel**

ABONAMENTE ȘI COMENZI
www.colectiasf.ro / www.pavcon.ro
031.100.80.70 / 0727.77.80.06

ritatea de 90%. Ce au în comun acest obiecte provenind din locuri atât de diferite – India, Egipt și SUA, în afară de faptul că sunt confecționate din acest fier extrapur și că nu ruginesc?

În primul rând, proveniența materialului: cu siguranță că lama de cuțit din mormântul faraonului e realizată din fier meteoritic; ciocanul lui Hahn ar putea avea aceeași sursă, singurul semn de întrebare punându-se în privința proveniențeI materialului din care a fost meșterită coloana dedicată lui Vishnu (deși nimeni nu a afirmat, până în prezent, că ipoteza meteoritică este exclusă în acest caz). Fiind însă vorba despre o cantitate mare de metal, peste 6 tone, meteoritul din care ar fi fost extras fierul trebuie să fi avut dimensiuni impresionante. Presupunerea că fierul din care au fost create cele trei obiecte ar putea să nu fie de origine terestră nu poate fi contestată fără argu-

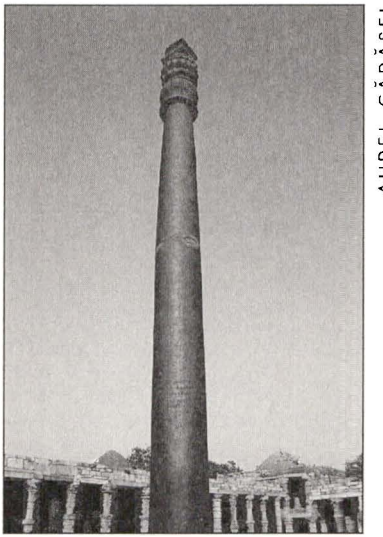

mente solide. În ajutorul susținerii tezei extraterestre vine procentul uluitor de puritate al metalului în cauză – peste 90%.

În al doilea rând, despre două din cele trei obiecte știm cu certitudine că au servit pentru preamărirea unor zei – Vishnu, în cazul coloanei, respectiv Tutankhamon faraonul-zeu, în cazul cuțitului. Fierul fiind un metal greu de obținut în vremurile vechi, din cauza procedurilor tehnologice complicate și scumpe, era oferit spre uz numai regilor și zeilor (res-

pectiv castelor preoțești care îi slujeau pe cei din urmă). Or, zeii tuturor religiilor sunt de proveniență extraterestră, fierul având, din această perspectivă, o legătură directă cu spațiul cosmic.

În al treilea rând, elementul comun cel mai pregnant pare să fie vechimea obiectelor în cauză. Ciocanul și cuțitul provin din epoci foarte îndepărtate și sunt greu de datat, din lipsa unor informații anexe sigure cu privire la ele. Dacă ciocanul lui Hahn a fost descoperit într-un strat de cărbune datând din Mezozoic, iar cuțitul în mormântul faraonului egiptean Tutankhamon, adică datând cu 1300 de ani înaintea erei noastre, nimeni nu poate să afirme că ele au fost făurite în perioadele respective, în realitate putând să fie cu mult mai vechi. În schimb, despre coloană se cunoaște faptul că are o vechime de 1600 de ani, neputându-se pune în discuție proveniența fabricării sale umane. Marile întrebări care rămân cu privire la ea sunt cele privitoare la locul de unde a putut fi extrasă o asemenea cantitate de minereu meteoritic și la meșteșugul îmbinării la cald a bucăților de coloană, prin batere cu ciocanul.

Îți place să scrii SF, fantasy, horror?
Trimite-ne scrierile tale la **redactia@colectiasf.ro**!
Condițiile manuscrisului:
litera utilizată – Times New Roman, corp 12;
cu diacritice; evidențierile cu *italic*, **bold** și/sau „ghilimele";
textul aliniat la stânga; autorul nu va face paginare în documentul word, doar dacă materialul o impune;
titlul cu Times New Roman, corp 18, bold; numele autorului sub titlu; informațiile de contact vor fi trecute la finalul manuscrisului (nume și prenume, adresa, telefon, e-mail).

Colecția Science-Fiction PAVCON

Peste 150 de cărți SF, exclusiv autori români!

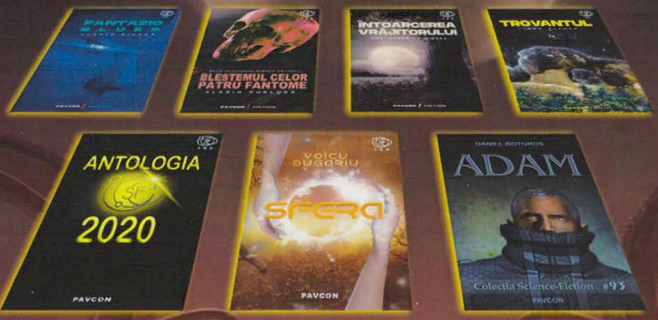

Descoperă-le pe toate pe pavcon.ro !

ISSN 2668-1862
9 772668 186006

www.colectiasf.ro

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025